

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 361 1,00 € Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Μας θέλουν “στο γύψο” οι δικτατορίσκοι των αγορών

Τρεις μέρες μετά την «φιλανθρωπική» του επίσκεψη σε συσσίτιο αστέγων, ο τραπεζίτης πρωθυπουργός δήλωνε σχετικά με τη νέα μείωση των μισθών ότι «δεν υπάρχουν κόκκινες γραμμές», αφήνοντας ανοιχτό το ενδεχόμενο κατάργησης του κατώτατου, του 13ου και 14ου μισθού, ακόμα και αν δεν υπάρξει συμφωνία με τα συνδικάτα...

Οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία δεν έχουμε τίποτα να περιμένουμε από αυτή την κυβέρνηση-μαριονέτα των τραπεζιτών και από τα κόμματα που την στηρίζουν.

**ΟΛΟΙ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ, ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΠΙΑΝΤΟΥ,
ΓΙΑ ΝΑ ΤΟΥΣ ΑΝΑΤΡΕΨΟΥΜΕ.**

ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΗ

Η αγωνιστική κληρονομιά του 2011 σε Ελλάδα και κόσμο
σελ. 6

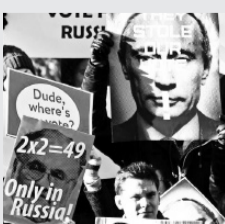
ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Χωρίς μάσκα η κυβέρνηση Παπαδήμου
σελ. 7

ΣΥΡΙΑ

Απεργία «αξιοπρέπειας» - στους 5.000 οι νεκροί
σελ. 12

ΡΩΣΙΑ

Παράνομη η «μόνιμη» κυβέρνηση Πούτιν
σελ. 14

Ταξική αλληλεγγύη, όχι «φιλανθρωπία»

Στην Ελλάδα της κρίσης, η υποκρισία της αστικής «φιλανθρωπίας» ξεπέρασε αυτές τις μέρες των «γιορτών» κάθε προηγούμενο. Ρασοφόροι βουτηγμένοι στα σκάνδαλα και τη διαφθορά, πολυεθνικές και «υγείς» επιχειρηματίες που καθημερινά απολύουν ή αφήνουν χιλιάδες εργαζόμενους απλήρωτους, καναλάρχεις, δήμαρχοι που κλείνουν βρεφονηπιακούς σταθμούς και απολύουν χιλιάδες δημοτικούς υπαλλήλους, κυρίες της αστικής τάξης ως αλλοτινές Αντουανέτες, επιχειρήσαν να μας βάλουν στο «πνεύμα των Χριστουγέννων». Για όλους αυτούς είναι μια πρώτη τάξεως ευκαιρία να δείξουν ότι «συμπάσχουν» με το λαό, αποπροσανατολίζοντας από τον υπεύθυνο της πείνας, της φτώχειας και της εξαθλίωσης, που είναι το βάρος του καπιταλιστικού τους σύστημα.

Όσο εφαρμόζεται η «μνημονιακή» πολιτική, οι κοινωνικές υπηρεσίες καταστρέφονται, αυξάνουν οι στρατιές των ανέργων και αστέγων, εξαπλώνεται η φτώχεια, τόσο θα ξεφυτρώνουν

τέτοια φιλανθρωπικά ιδρύματα και οργανώσεις, δράσεις εθελοντισμού, πρωτοβουλίες επιχειρήσεων - στο όνομα πάντα της «εταιρικής ευθύνης», φυσικά με το αζημίωτο των... φορολογικών ελαφρύνσεων!

Η αστική «φιλανθρωπία» έχει σαν στόχο να εξωραΐσει τον καπιταλισμό και τους επιχειρηματίες, τους πλούσιους, το παπαδαριό κ.α. - και όχι να αντιμετωπίσει την φτώχεια και την πείνα. Θα εκμεταλλευτεί άγρια τους φτωχούς και εξαθλιωμένους με υπόγεια δικτύα κάθε είδους (εμπορίας βρεφών, ανθρωπίνων οργάνων κ.α.), με ισχυρές δόσεις θρησκευτικού ναρκωτικού μαζί με κάθε ξεροκόμματο που τους πετάει, επιβάλλοντας την ιδέα ότι οι ίδιοι φταίνε για την κατάστασή τους, ότι κανένας άλλος συνάδελφός τους δεν μπορεί να τους βοηθήσει.

Γι' αυτό πρέπει καταρχάς να ανακόψουμε την εξάπλωση της ανεργίας, της φτώχειας και της εξαθλίωσης - δηλαδή να αγωνιστούμε ενωμένοι, αλληλέ-

γωγοί, αποφασιστικά απέναντι σε κάθε χτύπημα της κυβέρνησης, της Τρόικας, των καπιταλιστών. Οι λαϊκές συνελεύσεις των γειτονιών πρέπει να γίνουν τα πρώτα κύτταρα δημιουργίας δικτύων έμπρακτης κοινωνικής αλληλεγγύης, μην αφήνοντας κανέναν μόνο του απέναντι στην κρίση. Με συλλογικές κουζίνες, παροχή βασικών υπηρεσιών υγείας, μαθήματα για παιδιά ή ενήλικες, συλλογική ψυχαγωγία, μ' έναν τρόπο κινηματικό, οργανωμένο από εμάς τους ίδιους.

Όλες αυτές οι τόσο επείγουσες δράσεις θα πρέπει να συνδέονται με κινητοποιήσεις (πορείες ανέργων κλπ.) για να απαιτήσουμε τα στοιχειώδη που δικαιούμαστε, το δικαίωμα στη ζωή που μας λεηλατούν. Και όσο το δυνατόν να συνδέονται με ένα πρόγραμμα σωτηρίας από την κρίση και την οριστική, ριζική λύση των προβλημάτων μας, την ανατροπή του καπιταλισμού και την οικοδόμηση μιας σοσιαλιστικής κοινωνίας.

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση/διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαραωνικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδάκτυλων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα ν' απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθρώπινων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/ διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Να βάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίασαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές -ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωρίσουμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε, που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρώπινες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, τον βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Να βάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4^η Διεθνή.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΜΠΑΝΙΑ ΤΗΣ Ο.Κ.Δ.Ε. (Δεκέμβριος 2011 - Ιανουάριος 2012)

Μέχρι τα τέλη Γενάρη πραγματοποιείται η οικονομική εξόρμηση της Ο.Κ.Δ.Ε. με στόχο την ενίσχυση της οργάνωσής μας για την πιο αποτελεσματική παρέμβαση και δράση της τον ερχόμενο χρόνο. Καλούμε όλους τους συντρόφους και τις συντρόφισσες, τους συναγωνιστές και τις συναγωνίστριες να συνεισφέρουν σε αυτή την προσπάθεια. Μοναδική πηγή οικονομικής στήριξης της Ο.Κ.Δ.Ε. είναι οι εισφορές των μελών της και η ενίσχυση από συναγωνιστές και φίλους. Στηριζόμαστε αποκλειστικά στις δικές μας δυνάμεις, γιατί η οικονομική ανεξαρτησία της οργάνωσής μας από το αστικό κράτος, τον κρατικό κορβανά -φανερό και κρυφό- και την αστική τάξη είναι βασική προϋπόθεση για την πολιτική της ανεξαρτησία.

Απευθυνόμαστε σε κάθε εργαζόμενο και νεολαίο, σε κάθε αγωνιστή που γνωρίζει την ατλαντευτή πάλη της Ο.Κ.Δ.Ε. για την υπεράσπιση και διεύρυνση των κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων και ελευθεριών, για την οικοδόμη-

ση μιας μαζικής εργατικής, επαναστατικής οργάνωσης, για την ανατροπή της κοινοβουλευτικής δικτατορίας του κεφαλαίου και την εγκατάσταση μιας σοσιαλιστικής κοινωνίας, που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου. Σας καλούμε να στηρίξετε αυτή την προσπάθεια και οικονομικά με την συνεισφορά σας.

Γνωρίζουμε ότι οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα υποφέρουν από τις πολιτικές της φτώχειας, της ακρίβειας, της ανεργίας, και ιδιαίτερα σήμερα με το ξέσπασμα της διεθνούς κρίσης του καπιταλισμού. Γι αυτό η όποια συνεισφορά από το υστέρημα του καθενός προς την οικονομική καμπάνια της Ο.Κ.Δ.Ε., όσο μικρή κι αν είναι, είναι πολύτιμη, γιατί αποτελεί μια συνειδητή πράξη στήριξης της πάλης ενάντια στην ταξική εκμετάλλευση, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό.

Μπορείτε να συνεισφέρετε με **ταχ. επιταγή στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, υπόψιν κου Σωφρόνη Παπαδόπουλου, ή να επικοινωνήσετε μαζί μας στέλνοντας e-mail στο ergatikipali@okde.gr ή στο τηλέφωνο 210-5247227 απογευματινές ώρες.**

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρι" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Πρωτοπορία" Λ. Νίκης 3

Πάνανα

Βιβλιοπωλεία: "Το βιβλιοπωλείο" στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα": Αμύντα 12, ισόγειο

Περίπτερα: Καμάρα, Αλεξάνδρου Σβώλου 39

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρι" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
Γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Όπως ήταν αναμενόμενο, η συρρίκνωση της κοινωνικής και εκλογικής επιρροής του ΠΑΣΟΚ, λόγω της «μνημονιακής» πολιτικής της κυβέρνησης Παπανδρέου, έχει οδηγήσει σε οξύτατη εσωκομματική κρίση.

Γαντζώνεται στην εξουσία ο ΓΑΠ

Η κατάσταση εξελίχθηκε σε εσωκομματικό εμφύλιο πολέμου με τους χειρισμούς του Γ. Παπανδρέου, που αναβάλλει διαρκώς τις διαδικασίες εκλογής νέου προέδρου, προκειμένου να κερδίσει χρόνο ως τον Ιούνιο, ώστε ως εν ενεργεία πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ να θέσει εκ νέου υποψηφιότητα για την προεδρία της Σοσιαλιστικής Διεθνούς. Πάνω από έναν μήνα, το «παπανδρείκό» μπλοκ (Καστανίδης, Ξενογιαννακοπούλου, Παπουτσή, Ρέππας, Πετσάλνικος, Καρχιμάκης κ.α.) επιμένει σ' ένα χαλαρό χρονικό πλαίσιο διαδοχής, προκαλώντας την αντίδραση των περισσότερων στελεχών, που απαιτούν άμεση έξοδο του Παπανδρέου, με τη ρήξη να βαθαίνει και ανοιχτό ακόμα και το ενδεχόμενο της διάσπασης.

Στο πρόσφατο Πολιτικό Συμβούλιο, ο Παπανδρέου εισηγήθηκε τη μετάθεση της εκλογής νέου προέδρου μετά τις εθνικές εκλογές και μέχρι τότε καθεστώς διαρχίας, με άλλο στέλεχος «υποψήφιο πρωθυπουργό», προφανώς για να του χρεώσει το προδιαγραφμένο κακό εκλογικό αποτέλεσμα. Τελικά, το θέμα μετατέθηκε για το Εθνικό Συμβούλιο στις 14-15/1.

Ο Παπανδρέου επιχειρεί με λίφτινγκ να διαμορφώσει νέο πολιτικό/αρχηγικό προφίλ, μιλώντας για συλλογική ευθύνη για τις όποιες αποφάσεις, για βαριές ευθύνες της ΕΕ, ότι η κυβέρνησή του απέτρεψε την χρεοκοπία της χώρας! Τι να πει κανείς γι' αυτό το απύθμενο θράσος; Ο πρωθυπουργός που μας οδήγησε στο ΔΝΤ, ο αρχηγός που έφερε το ΠΑΣΟΚ στα όρια του μονοψήφιου εκλογικού ποσοστού, αξιώνει την παραμονή του στα πολιτικά πράγματα, εκμεταλλευόμενος κυρίως τις πολλαπλές εσωκομματικές διαιρέσεις, αφού δελφίνοι υπάρχουν πολλοί αλλά απουσιάζει ένα μπλοκ κατά του τέως πρωθυπουργού και λόγω της χαμηλής δη-

Σε οξύτατη κρίση το ΠΑΣΟΚ

μοτικότητα όλων των λαομίσητων ούλτρα-νεοφιλελεύθερων δελφίνων.

Πολλαπλά εσωκομματικά μέτωπα

Βασικοί υποψήφιοι για τη διαδοχή φιγουράρουν οι Βενιζέλος (υποστηριζόμενος από Ρέππα, Σκανδαλίδη), Λοβέρδος (υποστηριζόμενος από Διαμαντοπούλου, Ραγκούση, Μόσιαλο) και Χρυσοχοϊδης. Όλοι αντιδρούν έντονα στην καθυστέρηση των διαδικασιών διαδοχής και προκρίνουν «καθαρές λύσεις», φράση που συνιστά άρνηση του σεναρίου διαρχίας. Μέχρι εκεί όμως φτάνει η σύμπτωση των απόψεών τους. Έτσι, ενώ οι Λοβέρδος, Χρυσοχοϊδης και Διαμαντοπούλου προτίθενται να σκληρύνουν την στάση τους έναντι του Παπανδρέου, ο Βενιζέλος δεν αποκλείεται να δεχτεί τη διαρχία, αν ο Παπανδρέου του το προτείνει. Επίσης, ο Βενιζέλος διαφοροποιείται από την άποψη Λοβέρδου-Χρυσοχοϊδη για εκλογή αρχηγού από τη βάση, όπως προβλέπει το καταστατικό, και φαίνεται να θέλει να εκλεγεί ο νέος πρόεδρος με πιο «κλειστή» διαδικασία, δηλαδή από ένα έκτακτο συνέδριο.

Εκτός των συγκεκριμένων δελφίνων, πολλοί βουλευτές του ΠΑΣΟΚ δηλώνουν έτοιμοι για όλα, ακόμη και για αποχώρησή τους από το κόμμα. Η Διαμαντοπούλου, που δεν αποκλείεται να είναι υποψήφια, έκανε λόγο ακόμη και για «αυτοδιάλυση και επανίδρυση του ΠΑΣΟΚ» και πρότεινε έναν πολιτικό φορέα που θα εκφράζει «το δυναμικό κέντρο και την υπεύθυνη αριστερά». Ο Ραγκούσης δημοσιοποίησε προσωπικό απολογισμό του έργου του για την περίοδο 2009-2011, υπογραμμίζοντας την ανάγκη «να ορίσουμε ξανά με σύγχρονους όρους τη

δημοκρατική προοδευτική παράταξη», χωρίς να αναφέρεται στο... ΠΑΣΟΚ. «Το ΠΑΣΟΚ θα σκάσει με κρότο και θα χωριστεί σε πολλά κομμάτια», προέβλεψε ο βουλευτής Κ. Καρτάλης.

Έτσι, τα διάφορα στελέχη μπορεί είτε να συναινέσουν στο χρονοδιάγραμμα Παπανδρέου ή και να αποχωρήσουν από το ΠΑΣΟΚ δημιουργώντας ένα άλλο κόμμα, χωρίς να αποκλείεται κανένα από τα δύο ενδεχόμενα. Όλοι εναντίον όλων, συνωμοτούν τρομαγμένοι μπροστά στο ενδεχόμενο να κατέβουν στις εκλογές με επικεφαλής τον Παπανδρέου, φοβισμένοι απέναντι σ' έναν λαό οργισμένο και αγανακτισμένο από το καταστροφικό τους έργο. Αποστροφή και αηδία προκαλούν όλα αυτά, που θυμίζουν μόνο το γνωστό «ο σώζων εαυτόν σωθήτω».

Όψιμη κριτική από τους δελφίνους

Όλοι αυτοί που τώρα προαλείφονται για αρχηγοί του κόμματος και σωτήρες του έθνους, ανακάλυψαν ξαφνικά ότι τα Μνημόνια είναι συμφορά, ότι ο Παπανδρέου αντί να διαπραγματευτεί έκανε δημόσιες σχέσεις, ότι η κυβέρνησή τους τσάκισε τους εργαζόμενους και τον τόπο. «Μόνο σε αποικία θα ήταν υποψήφιος ο Παπανδρέου», δήλωσε δημόσια ο Χρυσοχοϊδης. «Διάσωση της χώρας - ανάκτηση του χαμένου ευρωπαϊκού εδάφους - εκτίναξη στο διεθνή ανταγωνισμό(!) είναι, λέει, το τρίπτυχο της πλατφόρμας Βενιζέλου.

Αλήθεια, αυτοί δεν χειροκροτούσαν μέχρι πρότινος τον Παπανδρέου σε κάθε του βήμα; Αυτοί δεν ψήφισαν όλα τα μέτρα (Μνημόνιο Ι, Μεσοπρόθεσμο κλπ.) εκβιάζοντας τον λαό με το ψευτοδίλημμα «Μέτρα ή

Χρεοκοπία»; Ανάληγτοι μέχρι χτες, θρασυτατοι σήμερα, μακιγιάρονται με όψιμες διαφονίες με την ελπίδα ότι θα γοητεύσουν κάποιους ψηφοφόρους. Στην πραγματικότητα δεν διαθέτουν κανένα καινούργιο πρόγραμμα, καμία νέα ιδεολογία, πάρα τις γνωστές και γερασμένες νεοφιλελεύθερες συνταγές, που μας βύθισαν και μας βυθίζουν καθημερινά στο ζόφο της κοινωνικής βαρβαρότητας.

Σε πορεία συρρίκνωσης/διάλυσης

Το ΠΑΣΟΚ αποτελούσε πάντα το κύριο κόμμα της κεντροαριστεράς στην Ελλάδα, δηλαδή ένα κόμμα πέρα για πέρα αστικό, που στηρίζεται σε εργατικά και κυρίως μικροαστικά στρώματα αλλά το χρησιμοποιεί η αστική τάξη για τα συμφέροντά της. Στα πρώτα χρόνια της Μεταπολίτευσης, στον απόηχο του προηγούμενου παγκόσμιου μακρού κύματος ανάπτυξης και υπό την πίεση του εργατικού κινήματος, παραχώρησε κάποιες μεταρρυθμίσεις. Με το ξέσπασμα και βάθεμα της καπιταλιστικής κρίσης, ο κύκλος αυτός έκλεισε οριστικά και τώρα το ΠΑΣΟΚ θυσιάζει όλα τα εργατικά δικαιώματα και κατακτήσεις για να διασώσει την αστική τάξη και το σύστημά της.

Αυτό είναι το πρόβλημα, ο ταξικός / αστικός χαρακτήρας αυτού του κόμματος και όχι οι προσωπικές φιλοδοξίες των δελφίνων, το γάντζωμα στους θώκους της εξουσίας των εκάστοτε προσώπων, το έλλειμμα δημοκρατίας στις εσωκομματικές διαδικασίες - όχι ότι δεν υπάρχει κι αυτή η διάσταση, αλλά όλα αυτά δεν είναι οι αιτίες, είναι τα παράγωγα του προγραμματικού και πολιτικού αδιεξόδου αυτού του κόμματος λόγω της καπιταλιστικής κρίσης.

Το λίφτινγκ προσώπων και «προγραμμάτων» ίσως εξαπατήσει κάποιες -σαφώς μικρές- μερίδες ψηφοφόρων, αυτό σ' ένα βαθμό είναι αναπόφευκτο όσο καθυστερεί η οικοδόμηση ενός μαζικού επαναστατικού κόμματος ως αξιόπιστη εναλλακτική λύση. Ωστόσο, το πιο πιθανό είναι ότι η πορεία συρρίκνωσης, ακόμα και διάσπασης/διάλυσης του ΠΑΣΟΚ, θα συνεχιστεί και θα βαθαίνει το αμέσως επόμενο διάστημα.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα...

με την γλώσσα των αριθμών

Περίπου 97,3 εκατομμύρια Αμερικανοί ανήκουν στην κατηγορία των πολιτών με χαμηλό εισόδημα, σύμφωνα με στοιχεία της Αμερικανικής Στατιστικής Υπηρεσίας. Μαζί με τα 49,1 εκατομμύρια που πέφτουν κάτω από το όριο της φτώχειας, μιλάμε για 146,7 εκατομμύρια ή το 48% του πληθυσμού των ΗΠΑ. Περίπου ένας στους δύο Αμερικανούς ζουν κάτω από το όριο της φτώχειας ή αγωνίζονται να συγκρατηθούν στην κατηγορία των πολιτών με χαμηλό εισόδημα. Συρρίκνωση των μικροαστικών στρωμάτων, υψηλά ποσοστά ανεργίας κι ένα διάτρητο δίκτυ ασφαλείας από τους μηχανισμούς πρόνοιας δημιουργούν μια διογκούμενη κατηγορία εκατομμυρίων εργαζομένων και οικογενειών που βιώνουν τον οικονομικό μαρασμό. Σε μια προσπάθεια εξομάλυνσης των επιπτώσεων της κρίσης, η κυβέρνηση Ομπάμα παρείχε κάποια κουπόνια σίτισης και προχώρησε σε κάποιες φορολογικές πιστώσεις, αλλά πολλές οικογένειες χαμηλού εισοδήματος θεωρούνται πολύ «πλούσιες» για να πάρουν κάποιο βοήθημα! Και στην πραγματικότητα με το βάθεμα της οικονομικής κρίσης οι προοπτικές είναι πολύ πιο δυσοίωνες.

Σύμφωνα με έρευνα που πραγματοποίησε το παρατηρητήριο Trendeo για λογαριασμό της εφημερίδας Les Echos Περίπου 900 εργοστάσια έκλεισαν και 100.000 θέσεις εργασίας χάθηκαν τα τρία τελευταία χρόνια στη Γαλλία. Η οικονομική εφημερίδα σημειώνει ότι μέσα σε τρία χρόνια ανακοινώθηκε το κλείσιμο 880 εργοστασίων, εκ των οποίων τα 400 το 2009 και τα 200 το 2011. Κατά το ίδιο χρονικό διάστημα καταγράφηκε η ίδρυση 494 νέων εργοστασίων. Ως αποτέλεσμα, η Γαλλία σήμερα έχει 385 εργοστάσια λιγότερα σε σχέση με τις αρχές του 2009. Κατά την εξεταζόμενη περίοδο 870 βιομηχανίες επέκτειναν τις δραστηριότητές τους, όμως άλλες 1.170 αποφάσισαν να μειώσουν το δυναμικό τους, σε μια προσπάθεια μείωσης του λειτουργικού τους κόστους. Έτσι, οι θέσεις εργασίας που χάθηκαν ήταν περισσότερες από αυτές που δημιουργήθηκαν. Η αεροναυπηγική, η βιομηχανία τροφίμων και η βιομηχανία ειδών πολυτελείας ήταν αυτές που δημιούργησαν νέες θέσεις, όμως η αυτοκινητοβιομηχανία με απώλειες 30.000 θέσεων, η φαρμακοβιομηχανία, τα χημικά και μεταλλουργικά εργοστάσια υπέστησαν μεγάλη αιμορραγία.

Συγκλονιστικά στοιχεία για τις συνθήκες κράτησης των γυναικών στα σωφρονιστικά ιδρύματα σκιαγραφούν ένα σκληρό βασανιστηρίων, με κακοποιήσεις, ασφυκτικά γεμάτα κελιά, αλυσίδες και καταναγκαστική εργασία. Δεινή η κατάσταση στις αναπτυσσόμενες χώρες, σοβαρά προβλήματα σε Ευρώπη και Β. Αμερική. Στη Γαλλία, η σωματική έρευνα στις κρατούμενες αποτελεί ρουτίνα, ενώ το μεγαλύτερο πρόβλημα είναι οι ελλείψεις στην ιατρική μέριμνα. Σε Αγγλία και Ουαλία ο αριθμός των κρατουμένων αυξήθηκε από 1.800 το 1996 σε 4.100 σήμερα. Περισσότερες από τις μισές ήταν θύματα ενδοοικογενειακής βίας, το 37% είχαν κάνει απόπειρα αυτοκτονίας και μία στις τρεις είχε υποστεί σεξουαλική κακοποίηση. Στην Καλιφόρνια, για να τηρηθεί το ελάχιστο που προβλέπεται από το Σύνταγμα για τις συνθήκες διαβίωσης και υγιεινής στις φυλακές, πρέπει να μειωθεί ο αριθμός των έγκλειστων γυναικών κατά 33.000 μέσα στην επόμενη διετία. Περισσότερες από 500.000 γυναίκες βρίσκονται σήμερα σε φυλακές ανά τον κόσμο. Εκεί, αυτοκτονίες και απόπειρες αυτοκτονίας είναι πολύ συχνότερες σε σχέση με τις ανδρικές φυλακές.

Πετσόκομμα των επικουρικών «Κούρεμα» των ασφαλιστικών ταμείων

■ Τηλέμαχος Λάχανης

Στο τέλος του 2011 πολύ συζήτηση έγινε για την άρνηση της ΝΔ να προχωρήσει στην ψήφιση ενός νομοσχεδίου του Υπουργείου Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων για νέες μειώσεις στις επικουρικές συντάξεις. Πέρα όμως από τα επικοινωνιακά τερτίπια των συνιστωσών της κυβέρνησης Παπαδήμου, η αλήθεια είναι ότι μέσα στο 2012 δεν κινδυνεύουν με πλήρη κατάρρευση-χρεοκοπία μόνο τα επικουρικά ταμεία αλλά το σύνολο των ασφαλιστικών ταμείων και δικαιωμάτων.

Τους τελευταίους έξι περίπου μήνες έχουν επιβληθεί στις διάφορες επικουρικές συντάξεις (στις οποίες το κράτος δεν συμμετέχει ούτε με ένα ευρώ) δύο ειδών μειώσεις. Με το Μεσοπρόθεσμο έχει μπει «εισφορά αλληλεγγύης» από 3% έως 10%, για επικουρικές από 300 ευρώ και πάνω. Με το «πολυνομοσχέδιο» επέβαλλαν στις επικουρικές του ΙΚΑ-ΕΤΕΑΜ, αλλά και άλλων ταμείων, μείωση 15% για το ποσό πάνω από τα 150 ευρώ.

Τώρα προσπαθούν, με νέο νόμο, να επιβάλλουν ακόμη μεγαλύτερες μειώσεις σε όλες τις επικουρικές. Τα νέα αντιασφαλιστικά σχέδια προβλέπουν μείωση που μεσοσταθμικά ανέρχεται σε 15%. Όμως, σε ορισμένα ταμεία η μείωση θα είναι ακόμα μεγαλύτερη και θα φτάσει το 25%. Ιδιαίτερα χτυπιούνται οι συνταξιούχοι του ΙΚΑ-ΕΤΕΑΜ (το πολυπληθέστερο επικουρικό ταμείο), που σήμερα ανέρχονται στους 645.000, σχεδόν οι μισοί από όσους παίρνουν επικουρική σύνταξη. Οι επικουρικές του ΙΚΑ-ΕΤΕΑΜ στη συντριπτική τους πλειοψηφία κυμαίνονται από 150 έως 200 ευρώ. Συνολικά υπολογίζονται οι νεοφιλελεύθεροι αγριάνθρωποι του υπουργείου ότι οι ετήσιες απώλειες των συνταξιούχων θα ανέλθουν στα 650 εκ. ευρώ και ότι μέχρι το τέλος του Μεσοπρόθεσμου το 2015, μόνο για τις επικουρικές, οι απώλειες θα ξεπεράσουν τα 2,5 δις. ευρώ.

Παράλληλα θέλουν να επιβάλλουν ένα νέο **Επικουρικό Ταμείο μαμούθ**, όπου αρχικά θα ενταχθούν τα εξής επικουρικά: ΕΤΕΑΜ (ΙΚΑ), ΤΕΑΔΥ (δημοσίων υπαλλήλων), ΤΕΑΥΕΚ (εμποροϋπαλλήλων), ΤΕΑΤΥΚΩ (πρώην ΔΕΚΟ), ΕΤΑΤ (τράπεζες). Μ' αυτή την «ενοποίηση» σκοπεύουν, βάζοντας στο χέρι τα αποθεματικά και την περιουσία κάποιων ταμείων, να χρηματοδοτήσουν τα ελλείμματα των άλλων. Έτσι «μπαλώνουν» προσωρινά την έλλειψη ρευστότητας του ΕΤΕΑΜ (και άλλων επικουρικών ταμείων) λόγω της εγκληματικής κυβερνητικής πολιτικής: τα αποθεματικά του «απαλλοτριώθηκαν» για να καλυφθούν οι κύριες συντάξεις του ΙΚΑ.

Ταυτόχρονα η «κυβέρνηση συνεργασίας» σχεδιάζει να επιβάλει νέους μειωμένους συντελεστές αναπλήρωσης για όλες τις επικουρικές, από το 2012, ώστε να οδηγηθούμε σε επικουρικές που δεν θα υπερβαίνουν το 20% του συντάξιμου μισθού, ακόμη και για 35 ολόκληρα χρόνια εργασίας και ασφάλισης.

Αυτές τις μειώσεις «επιβάλλουν» τόσο οι αντιασφαλιστικοί νόμοι Πετραλιά και Λοβέρδου, όσο και τα διάφορα μνημόνια, καθώς «η χώρα έχει δε-

σμευτεί» να συγκρατήσει την αύξηση της συνταξιοδοτικής δαπάνης για κύρια και επικουρική ασφάλιση στο 2,5% του ΑΕΠ του 2009. **Όμως πλέον δεν πρόκειται για κάποιες ακόμα μειώσεις, αλλά για τα προμηνύματα της απόλυτης κατάρρευσης των ταμείων συνολικά.** Η συμφωνία της 26^{ης} Οκτωβρίου προέβλεπε «κούρεμα» 50%, σήμερα όμως φαίνεται ότι αυτό μπορεί να φτάσει ακόμα και στο 80%. Κι αυτό δεν σημαίνει βέβαια ελάφρυνση των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων, αλλά ακριβώς την πλήρη απαλλοτρίωση των μισθών, συντάξεων κλπ. – και γι' αυτό παίρνονται διαρκώς μέτρα, όπως:

(1) Μείωση των αναπηρικών συντάξεων, με τον νέο κανονισμό εκτίμησης του βαθμού αναπηρίας από τον Νοέμβριο. Οι δικαιούχοι αναπηρικών θα μειωθούν στο 8% του συνόλου των συνταξιούχων (από περίπου 13% σήμερα).

(2) Νέα λίστα για τα Βαρέα και Ανθυγιεινά, με την οποία πέταξαν εκτός δεκάδες επαγγέλματα και ειδικότητες, συνολικά 166.000 εργαζόμενους.

(3) Αύξηση από 6 μήνες έως και 3 έτη (από 1-1-2012) των ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης, λόγω της εφαρμογής του αντι-ασφαλιστικού νόμου του Λοβέρδου, που σταδιακά επιβάλλουν ως γενικά όρια το 65^ο έτος και το 60^ο (με 40 έτη ασφάλισης).

(4) Μείωση της φαρμακευτικής δαπάνης από 5,2 δις ευρώ που ήταν το 2009 σε 3,6 δις ευρώ το 2011. Περισσότερα από 1.100 φάρμακα, με την καθιέρωση της «αρνητικής λίστας», ενώ συνταγογραφούνται τα πληρώνουν εξολοκλήρου οι ασφαλισμένοι απ' την τσέπη τους. Από 1/1 εφαρμόζεται η συνταγογράφηση ανάλογα με το φάρμακο και όχι με την ασθένεια, όπως ήταν μέχρι σήμερα, **ανεβάζοντας τη συμμετοχή των ασφαλισμένων στο κόστος των φαρμάκων από το 0-10% στο 10-25%.**

(5) Μείωση των παροχών ιατρικής περίθαλψης με πρόσχημα τη μετάβαση των υπηρεσιών υγείας του ΙΚΑ στον Ενιαίο Κανονισμό Παροχών Υπηρεσιών Υγείας (ΕΟΠΥΥ). Αυτό πρακτικά σημαίνει ότι οι ασφαλισμένοι του ΙΚΑ σπρώχνονται στα ιδιωτικά εργαστήρια, όπου ο ΕΟΠΥΥ προβλέπει ότι για παρακλινικές εξετάσεις η συμμετοχή τους θα διαμορφώνεται στο 15% της τιμής που θα καθορίσει ο επιχειρηματίας (τα συμβεβλημένα κρατικά νοσοκομεία είναι λίγα κι αφετέρου έχουν πρόβλημα να καλύψουν τις υπάρχουσες ανάγκες).

Γι' αυτό, με περίσσιο θράσος ο υπουργός εργασίας Κουτρουμάνης πρόσφατα έβαλε το δίλημμα: «αν προτιμάμε φάρμακα ή άλλες παροχές ή συντάξεις» – και όλα αυτά πριν επισημοποιηθεί το «κούρεμα»!

Επίκαιρα...

Φτωχοί το 20,1% των Ελλήνων

Σύμφωνα με έρευνα της ΕΛΣΤΑΤ για το εισόδημα και τις συνθήκες διαβίωσης στην Ελλάδα του 2010 το 20,1% του πληθυσμού απειλείται από την φτώχεια. Το αντίστοιχο ποσοστό στην Ευρώπη των 27 κρατών μελών εκτιμάται στο 16,4% (προσωρινά στοιχεία), στην ευρωζώνη των 12 στο 16,9% και στην ευρωζώνη των 16 κρατών μελών στο 16,1%. Το υψηλότερο ποσοστό κινδύνου φτώχειας καταγράφεται στη Λετονία (21,3%), ενώ το χαμηλότερο στην Τσεχία (9%).

Οι παρακάτω αριθμοί για τις συνθήκες διαβίωσης του πληθυσμού είναι αποκαλυπτικοί για την πρωτοφανή γενοκτονία σε καιρό ειρήνης που εξελίσσεται ενάντια στα λαϊκά στρώματα. Η στέρηση βασικών αγαθών και υπηρεσιών, όπως η δυσκολία ικανοποίησης βασικών αναγκών, οι ανεπαρκείς συνθήκες στέγασης, η αδυναμία αποπληρωμής δανείων, η αδυναμία πληρωμής πάγιων λογαριασμών, εξαπλώνεται σε όλο και μεγαλύτερα κομμάτια του πληθυσμού.

Τα νοικοκυριά που βρίσκονται σε κίνδυνο φτώχειας εκτιμώνται σε 868.597 και τα μέλη τους σε 2.204.800. Ο πληθυσμός σε κίνδυνο φτώχειας ή κοινωνικό αποκλεισμό ανέρχεται σε 3.030.900 άτομα. Ο κίνδυνος παιδικής φτώχειας 0-17 ετών, ανέρχεται στο 23% και είναι υψηλότερος κατά περίπου τρεις ποσοστιαίες μονάδες από το αντίστοιχο ποσοστό του συνολικού πληθυσμού. Ο κίνδυνος φτώχειας για άτομα ηλικίας άνω των 65 ετών υπολογίζεται σε ποσοστό 21,3%.

Ο πληθυσμός που διαβίει σε νοικοκυριά που δεν εργάζεται κανένα μέλος ή εργάζεται με μερική απασχόληση, ανέρχεται σε 544.800 άτομα, ενώ στο προηγούμενο έτος, ανερχόταν σε 488.200 άτομα. Το 22,7% του φτωχού πληθυσμού δηλώνει ότι στερείται διατροφής, που περιλαμβάνει κάθε δεύτερη ημέρα κοτόπουλο, κρέας, ψάρι ή λαχανικά ίσης θρεπτικής αξίας.

Το 63,3% του φτωχού πληθυσμού και το 19,3% του μη φτωχού δυσκολεύονται να αντιμετωπίσουν έκτακτες αναγκαίες δαπάνες, αξίας περίπου 540 ευρώ, το 37,9% δηλώνει δυσκολία στην πληρωμή πάγιων λογαριασμών, νερό, ρεύμα κλπ, ενώ το 47,3% δυσκολεύεται να αντιμετωπίσει συνηθισμένες ανάγκες του με το συνολικό εισόδημά του.

Άλλος ένας θάνατος μετανάστη

Τραγικό θάνατο βρήκε ένας αφγανός πρόσφυγας την Τρίτη 3/1 στην Πάτρα από αναθυμιάσεις της φωτιάς, που είχε ανάψει μέσα σε εγκαταλεημένη νταλικά για να προφυλαχθεί από το κρύο. Πρόκειται ουσιαστικά για άλλο ένα κρατικό έγκλημα ενάντια στους μετανάστες. Στην προσπάθειά τους να επιβιώσουν όπως μπορούν ενάντια στην πείνα και τις κακουχίες του χειμώνα, συνεχίζουν να δέχονται ένα πογκρόμ βίας από τις αστυνομικές δυνάμεις και τις δημοτικές αρχές τις Πάτρας.

Οι ξυλοδαρμοί, οι καταδιώξεις και οι επιθέσεις στους χώρους που έχουν καταφύγει για να προστατευτούν από τις καιρικές συνθήκες είναι καθημερινό φαινόμενο. Η αστυνομία και οι δημοτικές αρχές προχώρησαν σε εκκένωση του ερειπωμένου εργοστασίου που είχαν καταφύγει οι μετανάστες καίγοντας τα ελάχιστα υπάρχοντα τους και αφήνοντας τους στο έλεος του χειμώνα και του θανάτου.

Το εργατικό κίνημα και η νεολαία της Πάτρας πρέπει να συμβάλλουν στην καλύτερη οργάνωση των μεταναστών και να διαδώσουν παντού πώς μόνο με τους κοινούς αγώνες μεταναστών και ντόπιων μπορούμε να αποκρούσουμε την βαρβαρότητα που μας ετοιμάζει η χούντα των τραπεζιτών και των τοκογλόφων.

Κυβέρνηση-Τρόικα επιβάλλουν μισθούς Κίνας

Με τις εκθέσεις τους το ΔΝΤ και η Κομισιόν, στα μέσα Δεκεμβρή και εν όψει του νέου μνημονίου και της νέας δανειακής σύμβασης, επιτίθενται στα κατώτατα όρια των μισθών στον ιδιωτικό τομέα, ακόμα και στην Εθνική Συλλογική Σύμβαση του 2010. Εκτός από το ύψος του κατώτατου μισθού, θα πρέπει κατά τη γνώμη τους να μειωθεί και το «μη μισθολογικό κόστος», δηλαδή οι ασφαλιστικές εισφορές. Για τη μείωση των κατώτατων μισθών η κυβέρνηση θα προχωρήσει στις αρχές του έτους σε «κοινωνικό διάλογο» με ΓΣΕΕ και εργοδότες, με στόχο να καταλήξουν άμεσα σε συμφωνία. Στα μέσα Ιανουαρίου θα κατατεθεί πολυνομοσχέδιο που θα περιέχει ρυθμίσεις για τη μείωση του μισθολογικού κόστους. Ακόμα κι αν δεν αφορά άμεσα τη μείωση του κατώτατου μισθού, θα ξεκινά από το λεγόμενο «μη μισθολογικό κόστος», αφήνοντας την κατάργηση του κατώτατου μισθού για λίγο αργότερα.

Σύμφωνα με την τρόικα και την κυβέρνηση, μέσα από τους μισθούς Κίνας που προωθούν, θα επέλθει «η αύξηση της ανταγωνιστικότητας της ελληνικής οικονομίας και άρα και η πολυπόθητη ανάπτυξη», και έτσι και «η αύξηση της απα-

σχόλησης». Γι' αυτό και ο υπουργός και πρώην συνδικαλιστής Κουτρομάνης δεν διστάζει να πει ωμά τους στόχους του, για ανταγωνιστικούς μισθούς με τις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης (σήμερα οι μισθοί σε αυτές τις χώρες είναι από 123 έως 349 ευρώ) και ότι δεν υπάρχουν «κόκκινες γραμμές». Όμως όλα αυτά είναι ηλιθιότητες, χλιοειπωμένες και πάντα αποτυχημένες. Αν η ανταγωνιστικότητα ήταν θέμα μόνο μισθών τότε η Αφρική θα ήταν η πιο ανταγωνιστική περιοχή και η Γερμανία η λιγότερο ανταγωνιστική. Ο πιο σημαντικός παράγοντας για την ανταγωνιστικότητα είναι οι μεγάλες και σύγχρονες επενδύσεις, η αυξημένη παραγωγικότητα. Η Κίνα και οι λοιπές αναδυόμενες χώρες δεν κερδίζουν σε ανταγωνιστικότητα μόνο λόγω μισθών, αλλά ολόενα και περισσότερο λόγω της ανόδου στις επενδύσεις και στην παραγωγικότητά τους. Όπως και να 'χει, με ανταγωνιστικότητα ή όχι, ανάπτυξη δεν έρχεται, γιατί αυτή εξαρτάται από τη λειτουργία του καπιταλιστικού συστήματος, που βρίσκεται στη μεγαλύτερη και βαθύτερη κρίση του. Το θέμα μας δεν είναι να επιλέξουμε ανάμεσα σε μια ανταγωνιστική και σε μια λιγότερο ανταγωνιστική καπιταλιστική οικονομία, αλλά η ανατροπή της, καθώς πα-

ντού στον κόσμο γεννά φτώχεια, εξαθλίωση και πολέμους.

Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία της ΓΣΕΕ, που με το πρόσχημα της «σωτηρίας θέσεων εργασίας» βάζει πλάτη για να γίνουν αποδεκτά τα επιχειρήματα της κυβέρνησης-τρόικας, σχεδιάζει να προσέλθει στο «διάλογο». Οι φλυαρίες της περί μη διαπραγμάτευσης των κατώτατων μισθών ακυρώνονται, καθώς δεν κάνει τίποτα για να οργανώσει την πάλη των εργαζομένων στους χώρους δουλειάς, όπου με διάφορους τρόπους οι καπιταλιστές επιφέρουν διαρκώς δραματικές μειώσεις στους ήδη πολύ χαμηλούς μισθούς. Το 2010, 26.253 συμβάσεις εργασίας πλήρους απασχόλησης μετατράπηκαν με τον εκβιασμό των απολύσεων σε συμβάσεις μερικής απασχόλησης, ενώ το πρώτο εννιάμηνο του 2011 ο αριθμός αυτός ανέβηκε στις 42.488 και η μαύρη εργασία στο 30%. Το αποτέλεσμα είναι να μειώνονται οι μισθοί, να χάνονται οι υπερωρίες (συνήθως οι εργαζόμενοι εργάζονται πλήρες ωράριο, πληρώνονται το μισό και οι υπόλοιπες ώρες είναι απλήρωτες υπερωρίες), να μειώνονται τα ένημα, οι αποζημιώσεις, το επίδομα αδείας και τα δώρα. Οι μειώσεις μισθών στον ιδιωτικό τομέα αγγίζουν ήδη το 30% με 50%. Ακόμη και αυτούς τους μειωμένους μισθούς οι καπιταλιστές δεν τους καταβάλλουν και το φαινόμενο της μη καταβολής δεδουλευμένων (το 70% των επιχειρήσεων χρωστά δεδουλευμένα από ένα έως έξι μήνες) και δώρων (1500 επιχειρήσεις δεν κατέβαλαν δώρο) παίρνει το χαρακτήρα επιδημίας. Επίσης, οι καπιταλιστές σε πολλούς κλάδους αμφισβητούν εδώ και καιρό τις συλλογικές συμβάσεις. Από την άλλη στο δημόσιο τομέα, όπως αναφέρει η εισηγητική έκθεση του προϋπολογισμού, η μισθολογική δαπάνη μειώνεται κατά 25,6% το 2011 και κατά 21,8% το 2012, δηλαδή 50% περίπου στο τέλος της διετίας.

Όμως η κατάργηση του βασικού μι-

σθού δεν είναι εύκολη υπόθεση. Πάνω στην έννοια του βασικού μισθού στήριζονται όχι μόνο οι ανώτεροι μισθοί αλλά και όλες οι άλλες κατακτήσεις του εργατικού κινήματος και, το σημαντικότερο, το υπάρχον βιοτικό επίπεδο με τη γενικότερη έννοια. Η κατάργηση του βασικού μισθού θα σημάνει την ανεξέλεγκτη κατάρρευση των μισθών, των εισοδημάτων, του βιοτικού επιπέδου αλλά και την ανεξέλεγκτη κατάρρευση της οποιασ παραγωγικής δραστηριότητας και συνολικά της ελληνικής καπιταλιστικής οικονομίας. Γι' αυτό και διάφοροι «σώφρονες» αναλυτές και αστοί είναι διστακτικοί ή ακόμη και αντίθετοι στην κατάργηση του βασικού μισθού. Φοβούνται όχι μόνο τον κοινωνικό σεισμό αλλά και την κατάρρευση της οικονομίας.

Οι εργαζόμενοι δεν πρέπει να ανεχτούν τη μετατροπή τη δική τους και των νέων γενιών σε δουλοπάροικους, τη βαρβαρότητα που εξαπλώνει το καπιταλιστικό σύστημα και η κρίση του σε όλη την κοινωνία, για να αποκομίσουν κέρδη μια χούφτα καπιταλιστές και τραπεζίτες-τοκογλύφοι. Μακριά από τις αυταπάτες της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας για «ανάπτυξη της ελληνικής οικονομίας», οι εργαζόμενοι πρέπει να παλέψουν ενωμένοι για την επιβίωσή τους. Πρώτα απ' όλα πρέπει να οργανωθεί από τους ίδιους η μάχη για να μην καταργηθούν οι συλλογικές συμβάσεις σε κάθε χώρο δουλειάς και συνολικά με Γενική Πολιτική Απεργία για να φύγουν η κυβέρνηση, τρόικα και τα μνημόνια τους. Με ένα Πρόγραμμα Σωτηρίας των δικαιωμάτων και της ύπαρξής τους: για 1.400 ευρώ βασικό μισθό για όλους, για εθνικοποίηση των επιχειρήσεων που κλείνουν και λειτουργία τους κάτω από εργατικό έλεγχο, για απαγόρευση των απολύσεων, για μια οικονομία που θα λειτουργεί με βάση τις ανάγκες των ανθρώπων και όχι το κέρδος.

Συντονισμός-Κλιμάκωση με Απεργίες και Καταλήψεις παντού Οι απεργοί της “Χαλυβουργίας” δείχνουν το δρόμο

Ηνέα χρονιά βρήκε τους εργαζόμενους της Ελληνικής Χαλυβουργίας, τις οικογένειές τους και πλήθος από αλληλέγγυους στην πύλη του εργοστασίου να περιφρουρούν την απεργία, που κρατάει από τις 31 Οκτωβρίου. Είχαν προηγηθεί τουλάχιστον 3 συναντήσεις με την εργοδοσία καθώς και τον υπουργό εργασίας, που όμως δεν ικανοποίησαν τα αιτήματα των απεργών.

Το σωματείο πρότεινε οι εργαζόμενοι να δουλέψουν χωρίς αμοιβή 10 ημέρες τον Ιανουάριο και 10 ημέρες το Φεβρουάριο (όταν θα έληγε η τετράμηνη διάρκεια του καθεστώτος 5ωρης εργασίας, που ήθελε να επιβάλλει η εργοδοσία) και να επαναπροσληφθούν οι 50 απολυμένοι. Η εργοδοσία συμφώνησε να αποσύρει την πρόταση για εφαρμογή 5ωρου ή εκ περιτροπής εργασίας και πρότεινε να δοθούν στους εργαζόμενους άδειες 20 ημερών άνευ αποδοχών τον Ιανουάριο (με το υπουργείο να επιδοτήσει τους μισθούς των εργατών). Όμως, επέμεινε μέχρι τέ-

λους να μην δέχεται την επαναπρόσληψη των 50 απολυμένων, αλλά μόνο των 15 απ' αυτούς. Το σωματείο αρνήθηκε και δεν έχει οριστεί νέα συνάντηση (τουλάχιστον μέχρι την ώρα που η Εργατική Πάλη πήγαινε στο τυπογραφείο).

Ο αγώνας στη Χαλυβουργία συνεχίζεται, έχοντας ξεσηκώσει ένα πρωτοφανές κύμα συμπαράστασης και αλληλεγγύης, με την καθημερινή παρουσία ανθρώπων όλων των ηλικιών στο εργοστάσιο του Ασπροπύργου αλλά και τις αναρίθμητες πορείες και άλλες κινητοποιήσεις που έχουν πραγματοποιηθεί. Εκατοντάδες σωματεία, ομοσπονδίες και φορείς στέκονται στο πλευρό του, καθώς και δεκάδες λαϊκές συνελεύσεις, που έχουν επισκεφτεί το εργοστάσιο, έχουν συγκεντρώσει χρήματα και αναγκαία είδη για τους απεργούς και τις οικογένειές τους, έχουν οργανώσει εκδηλώσεις αλληλεγγύης. Η πρόταση του σωματίου των απεργών για παναττική απεργία βρήκε απήχηση με ομόφωνη απόφαση του ΔΣ των Εργατικών Κέντρων Λαυρίου, Πειραιά και Αθήνας για 24ωρη απερ-

για στις 17 Γενάρη.

Απέναντι στη λαίλαπα απολύσεων, μειώσεων μισθών, εκ περιτροπής εργασίας, κατάργησης των συλλογικών συμβάσεων, μη καταβολής δεδουλευμένων για μήνες κλπ., που θερίζει τον ένα χώρο δουλειάς μετά τον άλλο, η απεργία διαρκείας στη Χαλυβουργία, ο αγώνας στο Alter, στην 3Ε Εκτυπωτική, στην Τράστικ-Ελληνίτι, στην Λουκίσσα κ.α. είναι αγώνας όλων των εργαζομένων. Είναι απτά παραδείγματα των αγώνων που πρέπει να δώσουμε ενάντια στο μαύρο μπλοκ των αστικών δυνάμεων ΠΑΣΟΚ-ΝΔ-ΛΑΟΣ-Παπαδήμου-ΔΝΤ-ΕΕ και των υπηρετών τους.

Η δυναμική αυτών των αγώνων (που συγκεντρώνονται γύρω από σημαντικούς τομείς της εργατικής τάξης) μπορεί ακόμα και να τροφοδοτήσει ένα νέο γύρο γενικευμένης «εξέγερσης». Αυτό όμως δεν μπορεί να γίνει με την πολιτική και πρακτική των επίσημων συνδικαλιστικών ηγεσιών, που δεν έχουν σχέδιο συντονισμού, ενοποίησης και κλιμάκωσής τους, εκτός από μεμονωμένες ή

και κατακερματισμένες κινήσεις - ή και τους βλέπουν περισσότερο ως μέσο πίεσης για τις εκλογές (και αυτό αφορά και το ΠΑΜΕ/ΚΚΕ). Δεν αρκεί οι εργαζόμενοι να εκφράζουμε την ηθική και υλική μας συμπαράσταση στους χαλυβουργούς, αλλά πρέπει να παλέψουμε ώστε να πάρουμε οι ίδιοι την κατάσταση στα χέρια μας, να επεκτείνουμε τον αγώνα σε κάθε χώρο δουλειάς. Να κάνουμε γενικές συνελεύσεις και να εκλέξουμε επιτροπές αγώνα/απεργιακές, να προετοιμάσουμε κοινές συναντήσεις τους και ένα κοινό σχέδιο κλιμάκωσης των αγώνων. Να κάνουμε έτσι πράξη το σύνθημα της απαγόρευσης των απολύσεων, να βάλουμε στόχο μια Γενική Απεργία Διαρκείας για να πετάξουμε στο καλάθι των αχρήστων όλους τους άχρηστους και επικίνδυνους που μας κυβερνούν. Έτσι ώστε πραγματικά ο συσχετισμός να γείρει υπέρ μας και ν' ανοίξουμε τον δρόμο για τις δικές μας λύσεις, την εθνικοποίηση των μεγάλων επιχειρήσεων και τομέων-κλειδιών χωρίς αποζημίωση και κάτω από εργατικό έλεγχο. Έτσι μπορούμε να σταθούμε όλοι μαζί, η τάξη μας σαν σύνολο, πραγματικά δίπλα σε κάθε απεργό σε κάθε χώρο δουλειάς.

A.X.

2011: Χρονιά σκληρών ταξικών συγκρούσεων και εξεγέρσεων

Το 2011 θα μείνει στην ιστορία ως μια χρονιά η οποία έβγαλε ξανά στο προσκήνιο τους καταπιεσμένους αυτού του πλανήτη, τις εργατικές και πληβιακές μάζες που συνθλιβονται κάτω από τη μέγερνη της καπιταλιστικής κρίσης. Είναι η χρονιά που θα μείνει στη μνήμη μας ως το εναρκτήριο λάκτισμα μιας εποχής μεγάλων ταξικών συγκρούσεων, εξεγέρσεων και επαναστάσεων σε όλο τον πλανήτη. Η λιτή μας ανασκόπηση αναγκαστικά θα επικεντρώσει στα μεγαλύτερα γεγονότα που σημάδεψαν τη χρονιά.

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

Τυνησία: Η εξέγερση που ξεσπά στις 17/12/2010 στην πόλη Σίντι Μπουαζίτ, με αφορμή την αυτοπυρπόληση του 25χρονου Μοχάμεντ Μπουαζίζι, οδηγεί στις 14 Ιανουαρίου και ύστερα από 23 χρόνια στην εξουσία στην πτώση του Μπεν Αλι. Ο Μπεν Αλι διέφυγε στη Σαουδική Αραβία, έχοντας πρώτα πνίξει στο αίμα την Τυνησία και αφήνοντας πίσω του 300 νεκρούς και εκατοντάδες τραυματίες. Καταδικάστηκε σε κάθειρξη 66 και μισού ετών σε τρεις δίκες, οι οποίες διεξήχθησαν ερήμην.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

Αίγυπτος: Μετά από 18 ημέρες μεγαλειώδους λαϊκής εξέγερσης, στις 11 Φεβρουαρίου ο Χόσνι Μουμπάρακ παραιτείται, ύστερα από 30 χρόνια στην εξουσία, παραδίδοντας την εξουσία στο στρατό. Πάνω από 850 Αιγύπτιοι σκοτώθηκαν. Ο Μουμπάρακ συλλαμβάνεται και προφυλακίζεται, κατηγορούμενος για διαφθορά και δολοφονίες διαδηλωτών. Η δίκη του αρχίζει στις 3 Αυγούστου.

Μπαχρέιν: Στις 14 Φεβρουαρίου ξεκινούν διαδηλώσεις, οι οποίες στην κορύφωσή τους φτάνουν τους 200.000 συμμετέχοντες,

Οι αντικαθεστωτικοί, που αποτελούνται από την καταπιεζόμενη σιιτική πλειοψηφία, απαιτούν παραίτηση της κυβέρνησης, τερματισμό των πολιτικών και κοινωνικών διακρίσεων, Σύνταγμα και αντιπροσωπευτική Βουλή. Η αγριότητα πρωτοφανής: στρατιωτικός νόμος, επιθέσεις με πυρά από ελικόπτερα και δυνάμεις ασφαλείας, πυρπολήσεις στρατοπέδων όπου συγκεντρώνονται οι διαδηλωτές, πυρά εναντίον ασθενοφόρων, ξυλοδαρμοί γιατρών και αποκλεισμοί νοσοκομείων κ.α. Οι νεκροί διαδηλωτές ξεπερνούν τους 35.

Λιβύη: Ξεκινά από τη Βεγγάζη η εξέγερση κατά του καθεστώτος του Μουαμάρ Καττάφι, η οποία αντιμετωπίζεται με ανείπωτη βία. Η αντιπολίτευση συγκροτεί το Εθνικό Μεταβατικό Συμβούλιο, το οποίο θα εξελιχθεί στη συνέχεια σε όργανο των ιμπεριαλιστών. Στις 19 Μαρτίου ΗΠΑ, Γαλλία και Βρετανία με τη σφραγίδα του ΝΑΤΟ αρχίζουν τους ανελέητους βομβαρδισμούς ενάντια στο λαό της Λιβύης, για να βάλουν χέρι στα λιβυκά πετρέλαια.

ΗΠΑ: Στις 25/2 100.000 εργαζόμενοι και φοιτητές στο Μάντισον, πρωτεύουσα του Ουισκόνσιν, διαδηλώνουν και καταλαμβάνουν το κτήριο του Καπιτωλίου, ενάντια στο νομοσχέδιο για το Δημόσιο, που καταργεί τις συλλογικές συμβάσεις και αυξάνει τις εισφορές των εργαζομένων για ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και συνταξιοδότηση.

ΜΑΡΤΙΟΣ

Ιαπωνία: Στις 11 Μαρτίου γιγάντιο τσουνάμι που προκλήθηκε από σεισμό μεγέθους 9 Ρίχτερ κοντά στις βορειοανατολικές ακτές της Ιαπωνίας πλύνει τον πυρηνικό σταθμό της Φουκουσίμα, στον αντιδραστήρα του οποίου υπάρχουν εκτεθειμένοι 20 ραδιενεργοί πυρήνες, που σημαίνει ότι η δυνατότητα

τα έκλυσης ραδιενέργειας είναι 20 φορές μεγαλύτερη αυτής του Τσερνομπίλ. Τα εγκλήματα των καπιταλιστών, που «έκαναν οικονομία» σε βάρος της ασφάλειας των κατοίκων, έβγαλαν χιλιάδες Ιάπωνες στους δρόμους, απαιτώντας να σταματήσει η εξάρτηση της χώρας από την πυρηνική ενέργεια. 80.000 Ιάπωνες αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τις εστίες τους.

Γερμανία: Περισσότεροι από 200.000 διαδηλωτές βγήκαν στους δρόμους των γερμανικών πόλεων στις 26/3, απαιτώντας το οριστικό κλείσιμο των πυρηνικών εργοστασίων της χώρας. Η ορμή και ένταση των κινητοποιήσεων δείχνει ανάλογη με το αντιπυρηνικό κίνημα του 1980-1990.

Συρία: Ξεκινά η εξέγερση εναντίον του καθεστώτος του Μπασάρ αλ Άσαντ, το οποίο θα απαντήσει με άγρια καταστολή (περισσότεροι από 5.000 νεκροί, σύμφωνα με τον ΟΗΕ, που κατηγορεί τις συριακές αρχές για εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας).

ΜΑΪΟΣ

Ισπανία: Στις 15 Μαΐου χιλιάδες εργαζόμενοι, νέοι, άνεργοι, αφηφώντας τις απαγορεύσεις ξεχύθηκαν στις πλατείες όλης της χώρας: 40.000 στη Μαδρίτη, 13.000 στη Βαρκελώνη, 7.000 στη Σεβίλλη και σε πολλές άλλες πόλεις. Στην πλατεία Πουέρτα δελ Σολ της Μαδρίτης οι διαδηλωτές κατασκηνώνουν, εμπνεόμενοι από την πλατεία Ταχρίρ. Το κίνημα των «αγανακτισμένων» κάνει τα πρώτα του βήματα, για να «μολύνει» με θαυμαστή ταχύτητα πολλές άλλες χώρες.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Βρετανία: Η δολοφονία από αστυνομικό ενός 29χρονου νεαρού μαύρου είναι η αφορμή που θα πυροδοτήσει τη μεγαλύτερη έκρηξη εδώ και 30 χρόνια στη Βρετανία: εκατοντάδες τραυματίες, χιλιάδες συλλήψεις, πυρπόληση αυτοκινήτων, καταστη-

μάτων και δεκάδων αστυνομικών τμημάτων και λεηλασία εμπορικών κέντρων. Η έκρηξη μεταδίδεται σαν αστραπή και σε άλλες μεγάλες πόλεις (Λίβερπουλ, Μπρίστολ, Μάντσεστερ, Μπέρμινχαμ, Νότινχαμ).

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

Χιλή: Η εξέγερση της νεολαίας συνεχίζεται απτόητη για πέντε ολόκληρους μήνες, αφήνοντας πίσω της 2 νεκρούς και 2.500 τραυματίες.

ΗΠΑ: Το κίνημα «Καταλάβετε τη Γουόλ Στρητ» καταλαμβάνει την πλατεία Ζουκότι στη Νέα Υόρκη, δηλώνοντας πως εκφράζουν το 99% του πληθυσμού της χώρας. Παρά τη μεγαλύτερη καταστολή στην ιστορία των ΗΠΑ, εξαπλώνεται αστραπιαία σε όλες τις μεγάλες πόλεις, για να εξελιχθεί στο μεγαλύτερο κίνημα που γνώρισαν οι ΗΠΑ μετά το κίνημα ενάντια στον πόλεμο του Βιετνάμ.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

Ιταλία: Οι ογκούμενες κινητοποιήσεις και διαδηλώσεις των ιταλών εργαζομένων και η πολιτική αδυναμία της κυβέρνησης να εφαρμόσει νέα σκληρά μέτρα που ζητά η ΕΕ, σπρώχνουν στην παραίτηση τον πρωθυπουργό - μαφιόζο της κεντροδεξιάς συμμαχίας, που κυβερνά με κάποια διαλείμματα την Ιταλία εδώ και 16 χρόνια. Μια βουναρτιστική κυβέρνηση τραπεζών-τεχνοκρατών αναλαμβάνει να επιβάλλει νέα μέτρα για να πληρώσουν οι εργαζόμενοι το ογκώδες χρέος (1,9 τρις) της χώρας.

Αίγυπτος: Η εξέγερση στην πλατεία Ταχρίρ αναζωπυρώνεται, ζητώντας τον τερματισμό του στρατιωτικού καθεστώτος που ακολούθησε τον Μουμπάρακ. Δεκάδες οι νεκροί στο Κάιρο και την Αλεξάνδρεια από τις συγκρούσεις ανάμεσα στις αστυνομικές δυνάμεις και τους διαδηλωτές. Πρώτος γύρος εκλογών με νίκη των ισλαμιστών.

Ελλάδα: Η αγωνιστική «κληρονομιά» του 2011

Ο παρατεταμένος κοινωνικός πόλεμος συνεχίστηκε με αμείωτη ένταση όλο το 2011. 7 γενικές απεργίες, απεργία πείνας 300 μεταναστών, Κερατέα, συμβασιούχοι ΟΤΑ, κινητοποιήσεις και καταλήψεις ενάντια στην εφεδρεία, εργαζόμενοι στις συγκοινωνίες, στα ΜΜΕ (Alter, Ελευθεροτυπία κ.α.), φοιτητικό κίνημα, μαθητικές καταλήψεις, Χαλυβουργία και άλλες εταιρίες που κλείνουν, απολύουν ή προχωρούν σε μείωση μισθών, ατομικές συμβάσεις, διαθεσιμότητες κλπ. (Γερολυμάτος, Λούκιας, Αγνό, Μεβγάλ, Κόντι κ.α.), γιατροί, ιδιοκτήτες-οδηγοί ταξί, κίνημα «Δεν πληρώνω» - και βέβαια τα «Ιουλιανά», η γενική απεργία στις 19-20/10, τα γεγονότα στις 28 Οκτωβρίου.

Σχεδόν όλες οι κοινωνικές ομάδες έχουν κινητοποιηθεί, πάνω από 1,5 εκ. έχουν συμμετάσχει τουλάχιστον μια φορά σε κινητοποίηση. Η συμμετοχή στην απεργιακή συγκέντρωση στις 19/10 έφτασε το 1 εκατομμύριο.

Βασικά χαρακτηριστικά η αυξανόμενη μαζικότητα, αποφασιστικότητα, μαχητικότητα και πίστη στη δύναμη του αγώνα, οι προωθημένες μορφές πάλης, η προσπάθεια αυτοάμυνας απέναντι στους μηχανισμούς καταστολής. Το **πολιτικό στοιχείο** είναι αναβαθμισμένο, ιδιαίτερα στο κίνημα των πλατειών (να φύγουν όλοι, διαγραφή του χρέους, γενική απεργία). Παράλληλα με τις μορφές του οργανωμένου συνδικαλιστικού κινήματος, έχουμε την εμφάνιση και εξαπλωση **νέων μορφών αυτοοργάνωσης, όπως οι λαϊκές συνελεύσεις** και τα «κέντρα αγώνα» στις πλατείες.

Το υπόβαθρο όλων των κινητοποιήσεων

είναι η κρίση και οι επιπτώσεις της, η αποτυχία της αστικής πολιτικής, η κατάδειξη σε μεγάλο βαθμό των αστικών κομμάτων ως βασικών ενόχων για την κατάσταση (σκληρά μέτρα, διαφθορά, εκφυλισμός όλων των αξιών, διαρκής περιορισμός των δημοκρατικών ελευθεριών, φαρσοκωμωδία «δημοκρατίας»). Αλλά και η χρεοκοπία των δύο ρεφορμιστικών κομμάτων (ΚΚΕ, ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ) και της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, γιατί αποδείχτηκαν απρόθυμοι και ανίκανοι να οργανώσουν την αντίσταση ή και ενθύνονται για πολλές από τις επιθέσεις. Τέλος, οι **αραβικές επαναστάσεις** και οι «αγανακτισμένοι» της Ισπανίας επηρέασαν και αυτά, ειδικά στην εμφάνιση του κινήματος των πλατειών.

Ιδιαίτερα τα «Ιουλιανά», που ήταν ουσιαστικά μια εξέγερση «χαμηλής έντασης», η γιγαντιαία 48ωρη Γενική Απεργία στις 19-20/10 και τα γεγονότα της 28ης Οκτωβρίου: α) απονομιμοποίησαν πλήρως τις μνημονιακές/αστικές πολιτικές, (β) αποσάθρωσαν το ΠΑΣΟΚ και τελικά οδήγησαν την κυβέρνηση Παπανδρέου σε πτώση, (γ) κατάφεραν συντριπτικά πλήγματα στο πολιτικό σκηνικό, οξύνοντας την πολιτική κρίση, (δ) κατάφεραν ισχυρά πλήγματα στην κυρίαρχη αστική ιδεολογία, στο μεταπολιτευτικό αστικό αξιακό σύστημα, (ε) προκάλεσαν σοβαρά ρήγματα στις σχέσεις του κεφαλαίου με τα μεσαία και κατώτερα αστικά και μικροαστικά στρώματα. Η συγκυβέρνηση ΠΑΣΟΚ-ΝΔ-ΛΑΟΣ είναι μια ανοιχτή ομολογία ότι **κανένα αστικό κόμμα μόνο του δεν μπορούσε να κάμψει το εργατικό κίνημα.**

Δεν είναι υπερβολή ότι τους τελευταίους μήνες το καθεστώς περιορίστηκε ουσιαστικά

στην προστασία του κοινοβουλίου και από και πέρα σε κοινωνικό αλλά και πολιτικό επίπεδο έχανε διαρκώς τον έλεγχο (στην οικονομία έτσι και αλλιώς βρίσκεται σε αδιέξοδο). Χαρακτηριστικό παράδειγμα η **κατάληψη των υπουργείων**, δηλαδή κατάληψη (έστω βραχυπρόθεσμη) του κρατικού μηχανισμού και μπλοκάρισμα της ομαλής λειτουργίας του. Επιπλέον, το μαζικό **κίνημα ανυπακοής** σε χαράτσια, λογαριασμούς κλπ. πέρα από το ότι αντικειμενικά παρεμποδίζει την απαλλοτρίωση του κοινωνικού πλούτου και την κατάρρευση του βιοτικού επιπέδου, ταυτόχρονα αποσυντονίζει την «ομαλή» λειτουργία της χρεοκοπημένης ελληνικής καπιταλιστικής οικονομίας.

Συνδικαλιστική γραφειοκρατία και ρεφορμιστές

Στις κινητοποιήσεις η συνδικαλιστική γραφειοκρατία είχε μια ισχνή παρουσία και ο ρόλος της μειώνεται διαρκώς. Εξαναγκάστηκε τουλάχιστον τρεις φορές να προκηρύξει απεργία (15/6 από την πίεση των «πλατειών», μετατροπή των απεργιών στις 28/6 και 19/10 σε 48ωρες). Δεν έχει όμως ακόμη ξεπεραστεί από τους εργαζόμενους και όπου βρίσκει χώρο, εκτονώνει τις διαθέσεις, διασπά και αποπροσανατολίζει ή ξεπουλά τον αγώνα, όπως π.χ. την κατάληψη του δημαρχείου της Αθήνας και του υπουργείου Υγείας, την απεργία στους ΟΤΑ.

Οι ρεφορμιστές (ΚΚΕ, ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ), όπου συμμετείχαν, δεν έπαιξαν κάποιο ουσιαστικό ρόλο στην ανάπτυξη αυτών των αγώνων. Ο στρατηγικός τους στόχος είναι να διαχειριστούν την κρίση του καπιταλιστικού συστήματος με μια «αντιμνημονι-

ακή», «αριστερή» ή «λαϊκή» κυβέρνηση. Γι' αυτό δεν πιστεύουν ότι οι αγώνες μπορούν να επιβάλλουν νίκες και κυρίως να ανατρέψουν τις «τροϊκανές» κυβερνήσεις (ή δεν το θέλουν κιόλας), αλλά ότι μπορούν μόνο να είναι ένας μοχλός πίεσης για τη δική τους εκλογική ενίσχυση (ή και μόνο για να γίνουν εκλογές). Ιδιαίτερα το ΚΚΕ συνεχίζει και εντείνει τη διασπαστική του πολιτική, την προβοκατορολογία και τις συκοφαντίες του (π.χ. απέναντι στο κίνημα των πλατειών) και στην απεργία στις 20/10 υπερασπίστηκε ανοιχτά το αστικό καθεστώς με την περιφρόνηση της Βουλής.

Όσο αυτές οι «ηγεσίες» παραμένουν ή κυριαρχούν, έστω και με το κύρος τους σε διαρκή αμφισβήτηση, τόσο θα φρενάρεται η ριζοσπαστικοποίηση των μαζών - και γι' αυτό καθόλου **δεν εκλείπει ο κίνδυνος** μιας αναπαλαίωσης του αστικού πολιτικού σκηνικού, ακόμα και μέσα από μια ήττα του κινήματος (η οποία δεν φαίνεται προς το παρόν, μάλλον το αντίθετο) ή μια κόπωση και εξάντληση του.

Έτσι, το κρίσιμο ζήτημα είναι η **ηγεμονία της εργατικής τάξης στο συνολικό κίνημα και η ενίσχυση των επαναστατών**. Σ' αυτή την κατεύθυνση πρέπει αξιοποιήσουμε όλες τις μικρές και μεγάλες κινητοποιήσεις, που έχουν αντικειμενικά λόγω της κατάστασης μια πολιτική σημασία, στριμώχνουν την κυβέρνηση Παπαδήμου και την αποσυνθέτουν, μαζί και τα τρία αστικά κόμματα που την στηρίζουν. Να προωθήσουμε ένα σχέδιο συντονισμού, ενοποίησης και κλιμάκωσης τους, με κεντρικούς στόχους: Κάτω η κυβέρνηση - Γενική Απεργία Διάρκειας - Εξέγερση και Ανυπακοή παντού - Συντακτική Συνέλευση.

■ Χρήστος Ζάκας

Χωρίς μάσκα η κυβέρνηση Παπαδήμου

■ Σωφρόνης Παπαδόπουλος

Οι εκβιασμοί των αποτυχημένων και χρεοκοπημένων

Ένας πρωτοφανής εκβιασμός των εργαζόμενων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας έχει ξεκινήσει από την τροϊκανή κυβέρνηση του Παπαδήμου, τους τραπεζίτες και τους βιομήχανους, τους μεγαλοδημοσιογράφους, διάφορους πανεπιστημιακούς και άλλους αλήτες, για το τι θα σημαίνει η έξοδος της χώρας από το ευρώ και την ευρωζώνη. «Θα γίνουμε Αλβανία και Β. Κορέα», «δεν θα έχουν τα παιδιά μας (!) γάλα», «δεν θα έχουμε νοσοκομεία και σχολεία», «δεν θα έχουμε πετρέλαιο και ηλεκτρικό ρεύμα», «θα γυρίσουμε στη δεκαετία του '50», «κόλαση το εθνικό νόμισμα» - και πλήθος παρόμοιων απειλών, που επεξεργάζονται τα πιο αντιδραστικά επιτελεία. Αλλά ποιοι τα λένε αυτά; Είναι οι πολιτικές και κοινωνικές δυνάμεις, οι τεχνοκράτες κλπ. που χρεοκόπησαν τη χώρα, που έχουν δημιουργήσει 3 εκ. συνανθρώπους μας που ζουν κάτω από το όριο της φτώχειας, 1,5 εκ. άνεργους και άλλους τόσους υποαπασχολούμενους, που κατέστρεψαν τις εργασιακές σχέσεις, τα συστήματα υγείας, παιδείας και κοινωνικών ασφαλίσεων... που κατάργησαν το Σύνταγμα, την λαϊκή και εθνική κυριαρχία και κυβερνούν πραξικοπηματικά μαζί με τους γερμανούς και γάλλους γκαουλάιτερ... που όσο παραμένουν στην εξουσία, μας οδηγούν όχι στη δεκαετία του '50 αλλά στο Μεσαίωνα. Γιατί τα λένε; Για να περάσουν **καινούργια έκτακτα μέτρα** τουλάχιστον 3 δις ευρώ (μειώσεις μισθών και συντάξεων, νέοι φόροι κλπ.), να υπογράψουν νέα δανειακή σύμβαση (θα υποθηκεύει όλη τη δημόσια περιουσία με βάση το αγγλικό δίκαιο!) και νέο μνημόνιο (2012-2015, με μέτρα ύψους 25 δις ευρώ!). Για να πάρουν την 7η δόση των 89 δις ευρώ και να παρατείνουν όσο το δυνατόν περισσότερο την ημερομηνία των εκλογών, κυβερνώντας πραξικοπηματικά και αποφεύγοντας την ετυμηγορία του ελληνικού λαού.

Το σενάριο και τελετουργικό της εκβιαστικής τρομο-

κρατίας (έλευση της τρόικας, φήμες και διαρροές από ΔΝΤ, ΕΚΤ κλπ.) είναι γνωστό από όλες τις προηγούμενες δόσεις. Αυτή τη φορά όμως ξεπέρασαν κάθε όριο θρασύτητας. Όχι μόνο γιατί κάποιοι -και βουλευτές και υπουργοί του ΠΑΣΟΚ!- τώρα εκφράζουν «αμφιβολίες» για το Μνημόνιο, άλλοι ότι «δεν εφαρμόστηκε σωστά» και όλοι μαζί δείχνουν σαν μοναδικό υπεύθυνο τον Τσολάκογλου-Παπανδρέου, που μέχρι χθες εξυμνούσαν. Αλλά γιατί μοναδικός στόχος τους είναι πως θα φορτώσουν την χρεοκοπία τους (οικονομική και πολιτική) στις πλάτες των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας.

Ο Παπαδήμος και το πολιτικό σκηνικό

Όμως, αυτό δεν είναι καθόλου εύκολο και σε μεγάλο βαθμό δεν είναι δυνατό. Η μέχρι τώρα πορεία του εργατικού και λαϊκού κινήματος δείχνει ότι οι αντιδράσεις των εργαζομένων θα είναι ακόμα μεγαλύτερες, εκρηκτικότερες, χωρίς να αποκλείεται και μια γενικευμένη κοινωνική έκρηξη και εξέγερση. Όλα τα περιθώρια ανοχής και αντοχής έχουν εξαντληθεί, πρόκειται πλέον για την επιβίωση εκατοντάδων χιλιάδων μαζών.

Η κυβέρνηση Παπαδήμου καλείται να πάρει νέα απίστευτης σκληρότητας μέτρα, όπως:

1. Μείωση του κατώτατου μισθού των 751 ευρώ (μικτά) της Εθνικής Γενικής Συλλογικής Σύμβασης. Παύει πλέον οποιαδήποτε ισχύς και αξία των συλλογικών συμβάσεων, αφού δεν θα υπάρχει ούτε αυτό το κατώτερο όριο. Στην

πράξη, θα δημιουργηθούν μισθοί πείνας, από 300 μέχρι 500 ευρώ - και οδηγούμαστε στην κατάργηση όλων των συλλογικών και γενίκευση των ατομικών συμβάσεων.

2. Κατάργηση δώρων γιορτών και αδειας (13ος - 14ος μισθός). Δηλαδή όλοι οι μισθοί αυτόματα θα μειωθούν κατά 15% συνολικά, ευνοώντας αντίστοιχα εργοδότες και κεφάλαιο.

3. Κατάργηση όλων των μισθολογικών ωριμάνσεων (τριετίες), μια ακόμα σημαντική ποσοστιαία μείωση των μισθών.

4. Επέκταση όλων των μορφών «ελαστικής απασχόλησης». Στόχος είναι η γενικευμένη και καθολική εφαρμογή στις επιχειρήσεις της εκ περιτροπής εργασίας και άλλων μορφών μερικής απασχόλησης.

5. Μείωση των εργοδοτικών ασφαλιστικών εισφορών. Αυτή η μείωση του λεγόμενου «μη μισθολογικού κόστους» θα «ελαφρύνει» αντίστοιχα τους εργοδότες και καπιταλιστές και θα γκρεμίσει τα ασφαλιστικά ταμεία και άλλους οργανισμούς (ΟΑΕΔ, ΟΕΚ κ.α.).

6. Κατάργηση των «κανονισμών εργασίας» στις πρώην ΔΕΚΟ, επιφέροντας νέες δραστηριότητες μειώσεις μισθών και ανατροπές στις εργασιακές σχέσεις.

Αλλά αποτελεί ένα μεγάλο ερωτηματικό αν η κυβέρνηση Παπαδήμου διαθέτει -και σε ποιο βαθμό- την **κατάλληλη δύναμη** γι' αυτά τα μέτρα. Το ερώτημα δεν μπορεί να απαντηθεί εύκολα και με βεβαιότητα. Γιατί η δύναμη του Παπαδήμου είναι **δοτή** από τα τρία κόμματα (ΠΑΣΟΚ, ΝΔ,

ΛΑΟΣ) και κυρίως από τους ιμπεριαλιστές (ΕΕ και ΗΠΑ). Και τα τρία κόμματα -και κυρίως η ΝΔ που ευελπιστεί ν' ανέβει στην εξουσία ή τουλάχιστον να κυριαρχήσει πολιτικά- υπολογίζουν το πολιτικό κόστος, γνωρίζουν ότι σε περίπτωση νέων μέτρων θα αντιμετωπίσουν την ακόμη μεγαλύτερη οργή και κατακραυγή των μαζών. Μπορούν να τα αγνοήσουν σε περίοδο ουσιαστικά προεκλογική;

Από την άλλη μεριά και τα τρία κόμματα αυτές τις επιλογές έχουν: όχι μόνο για λόγους ιδεολογικούς και πολιτικούς σαν αστικές δυνάμεις που είναι -και επομένως ενδιφέρονται πάση θυσία να σώσουν τον χρεοκοπημένο ελληνικό καπιταλισμό- αλλά και επειδή τα περιθώρια ελιγμών τους λόγω ΕΕ και ΔΝΤ είναι εξαιρετικά περιορισμένα ως ανύπαρκτα. Ο Παπαδήμος γνωρίζει αυτό το τελευταίο και το χρησιμοποιεί, δηλώνοντας ωμά «χωρίς τη συμφωνία με την τρόικα και την παρεπόμενη χρηματοδότηση, η Ελλάδα τον Μάρτιο αντιμετωπίζει **άμεσο κίνδυνο άτακτης χρεοκοπίας**». Γι' αυτόν δεν υπάρχουν δικαιώματα και κατακτήσεις των εργαζομένων, υπάρχουν μόνο τα συμφέροντα των τραπεζιτών, της ΕΕ και του ΔΝΤ, δηλαδή αυτών που τον διόρισαν πρωθυπουργό.

Αλλά ο Παπαδήμος δεν μπορεί να πάρει τα μέτρα μόνος του, αν και θα το ήθελε, όπως και τα κόμματα που τον στηρίζουν, πρέπει να έχει τουλάχιστον υποτυπωδώς την «έγκρισή» τους. Είναι ένας **πολιτικός Βοναπάρτης, όχι γιατί το θέλει ο ίδιος ή και τα κόμματα που τον στηρίζουν αλλά γιατί τόσο του επι-**

τρέπει ο υπάρχων συσχετισμός των ταξικών δυνάμεων. Ακόμη και η υποτυπώδης έστω «έγκριση» δεν είναι εύκολη. Προκαλεί μεγάλα προβλήματα στη συνοχή τους, τους απογυμνώνει από λαϊκές μάζες, αποσθρώνει το πολιτικό σκηνικό, γιγαντώνει την πολιτική κρίση κλπ. Μ' αυτή την έννοια, ο Παπαδήμος κινδυνεύει να εξελιχθεί σε καταστροφέα των γενικότερων συμφερόντων της αστικής τάξης και κατ' επέκταση της ΕΕ.

Το κοινωνικό τοπίο είναι εκρηκτικό

Η κατάσταση γίνεται σταδιακά αφορητή και εκρηκτική όχι μόνο στην Ελλάδα αλλά και στην υπόλοιπη Ευρώπη. Η μία χώρα μετά την άλλη χρεοκοπεί ή βρίσκεται στα πρόθυρα χρεοκοπίας - και όλες φορτώνουν την κρίση στις πλάτες των εργαζόμενων μαζών. Οι αντιδράσεις των εργαζομένων έχουν αρχίσει, αφήνοντας πίσω σταδιακά την αναζήτηση ατομικών «λύσεων». Η σύγκρουση προβλέπεται σκληρή και αδυσώπητη, γιατί το διακύβευμα είναι τεράστιο: από τη μια μεριά παίζεται η σωτηρία του καπιταλισμού - και από την άλλη, τι κατέκτησαν οι εργαζόμενοι με αγώνες και θυσίες από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και μετά.

Αυτό το πανευρωπαϊκό οικονομικό και κοινωνικό υπόβαθρο επηρεάζει την πορεία και το μέλλον του ελληνικού καπιταλισμού. Π.χ. η **διάλυση της Ευρωζώνης ή το πως θα επιβιώσει - η χρεοκοπία της Ελλάδας είτε γίνει με έξοδο από το ευρώ είτε μέσα στο ευρώ - με ποιους όρους** θα γίνει η χρεοκοπία και ποια κυβέρνηση θα τη διαχειριστεί, όλα αυτά έχουν τεράστια σημασία για την επιβίωση των εργαζόμενων και πληβειακών μαζών.

Τέλος, **το επίπεδο των αγώνων και των κοινωνικών συγκρούσεων στην Ελλάδα είναι καθοριστικά για τις λύσεις που θα δοθούν, αν θα είναι δηλαδή υπέρ των εργαζομένων ή υπέρ του κεφαλαίου και των ιμπεριαλιστών της ΕΕ.** Το 2012 θα είναι εξαιρετικά αποφασιστικός χρόνος για όλα τα παραπάνω.

10 χρόνια η Ελλάδα στο Ευρώ

Τα συντρίμια της «ισχυρής Ελλάδας»

Πριν από 10 χρόνια, τον Ιανουάριο του 2002, όταν ξεκινούσε μέσα σε θριαμβολογίες και φιέστες η χρήση του ευρώ, η συμμετοχή της Ελλάδας στην Ευρωζώνη παρουσιάστηκε από την ελληνική αστική τάξη και το πολιτικό της προσωπικό ως η απόδειξη της «ισχυρής Ελλάδας». Μόλις δέκα χρόνια μετά, όλα έχουν αναποδογυριστεί, το ίδιο το ευρώ ακροβατεί στο χείλος του γκρεμού και ο ελληνικός καπιταλισμός αποσυντίθεται και καταρρέει.

■ Σταύρος Σκεύος

Η θέση της Ελλάδας στο ευρώ

Το ευρώ ήταν μια στρατηγική προσπάθεια του μεγάλου ευρωπαϊκού κεφαλαίου, των κυρίαρχων μερίδων των αστικών τάξεων της Ευρώπης, για να κερδίσουν ένα αποφασιστικό πλεονέκτημα στον παγκόσμιο ενδοκαπιταλιστικό ανταγωνισμό (οξυμένο από το μακρύ κύμα κάμψης της παγκόσμιας οικονομίας από τα μέσα της δεκαετίας του '70). Θα ήταν ένα ισχυρό νόμισμα (παρά την ιστορική αντίφαση ότι δεν θα στηριζόταν από ένα πραγματικό πανευρωπαϊκό κράτος, εξάλλου γίνονταν διαρκώς προσπάθειες και βήματα σ' αυτή την κατεύθυνση, όπως π.χ. με το Ευρωσύνταγμα), ικανό ν' ανταγωνιστεί επί ίσοις όροις ή και να επικρατήσει του δολαρίου ως παγκόσμιο αποθεματικό νόμισμα, εξασφαλίζοντας προβάδισμα στη ροή και τη συσσώρευση κεφαλαίων στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Η επίτευξη αυτού του στόχου είχε δύο απαραίτητες προϋποθέσεις. Πρώτον, μια τεράστια επίθεση, ιστορικών διαστάσεων, στο ευρωπαϊκό προλεταριάτο. Δεύτερο, την «ενοποίηση» των πιο αδύναμων οικονομιών, της λεγόμενης «περιφέρειας» (ή νότου), κάτω από την ηγεμονία των ιμπεριαλιστικών οικονομιών του «κέντρου» (ή βορρά), για τη δημιουργία του απαραίτητου οικονομικού βάθους. Το κοινό ευρωπαϊκό νόμισμα όχι μόνο δεν ομογενοποιούσε τις ευρωπαϊκές οικονομίες αλλά οι μηχανισμοί του και η λειτουργία τους (κριτήρια Μάαστριχτ, κανόνες της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας κλπ.) παγίωναν και αναπαρήγαγαν μια δομική ανισότητα, μια αυστηρότατη ιεραρχία. [1]

Όλα αυτά μοιάζουν σήμερα στοιχειώδη και απλά, αφού ήρθαν στο φως με την αγριότητα της κρίσης της Ευρωζώνης - αλλά για πολλά χρόνια θεωρούνταν σχεδόν αιρετικός όποιος τολμούσε έστω και να υπαινιχθεί ότι η «σύγκλιση» της Ελλάδας με την Ευρώπη ήταν στην πραγματικότητα μια καταστροφική απόκλιση!

Πράγματι, στην περίπτωση της Ελλάδας οι επιπτώσεις από το κυνήγι αυτών των προϋποθέσεων εκδηλώθηκαν με μια σιδερένια δύναμη. Με τη συμμετοχή στο ευρώ, υποτίθεται ότι ισχυροποιούνταν ακόμα περισσότερο η οικονομία. Στην πραγματικότητα συνέβαινε ακριβώς το αντίθετο: η χρόνια κρίση του ελληνικού καπιταλισμού, η σταδιακή υποβάθμιση έως και περιθωριοποίησή του στον παγκόσμιο καταμερισμό εργασίας επιταχύνθηκαν και **επιδεινώθηκαν δραματικά ακριβώς μετά τη συμμετοχή της Ελλάδας στο ευρώ**. Η πορεία μερικών βασικών οικονομικών μεγεθών είναι αδιάψευστος μάρτυρας:

- Τη δεκαετία 1999-2008, οι εξαγωγές έπεσαν στο 30,2% των εισαγωγών από την ΕΕ (μάλιστα αυτό το ποσοστό εμφανίζεται βελτιωμένο τα τελευταία χρόνια λόγω της εισόδου στην ΕΕ των χωρών της Ανατολικής Ευρώπης). Σε σχέση με την ΕΕ των 15, δηλαδή τον «σκληρό πυρήνα» της, το παραπάνω ποσοστό πέφτει κοντά στο 25%.

- Το ισοζύγιο τρεχουσών συναλλαγών έγινε έντονα αρνητικό και με επιταχυνόμενους ρυθμούς. Το έλλειμμα του ισοζυγίου από 4,8 δις ευρώ το 1999 ξεπέρασε τα 30,7 δις ευρώ το 2008 ή ως ποσοστό του ΑΕΠ, για την ίδια περίοδο, ανέβηκε από 4,3% σε 13%.

- Αυτή η αύξηση του ελλείμματος στις τρέχουσες συναλλαγές οφείλεται πρωτίστως στην εκτίναξη του εμπορικού ελλείμματος, που με τη σειρά του δεν αποτυπώνει τίποτε άλλο από την βαθιά κρίση και την ολοένα πιο ριζική **συρρίκνωση των βασικών παραγωγικών τομέων** (γεωργία, μεταποίηση/βιομηχανία) - και η οποία σήμερα παίρνει διαλυτικές διαστάσεις, έχοντας καταντήσει τον παραγωγικό ιστό της χώρας σκιά του αλλοτινού εαυτού του. Αυτή είναι η βάση των

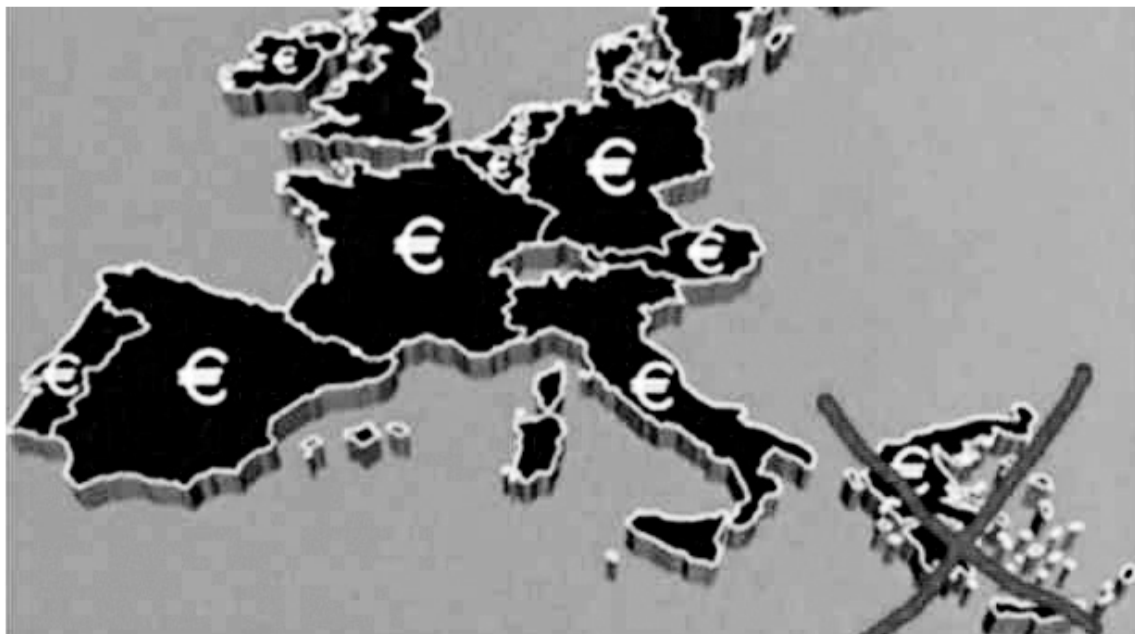
χρεών και ελλειμμάτων, της μη αναστρέψιμης και μη διαχειρίσιμης χρεοκοπίας του ελληνικού καπιταλισμού.

Η προπαγάνδα γύρω από τις ευρωπαϊκές επιδοτήσεις (βλ. πιο αναλυτικά το άρθρο για τα 30 χρόνια της Ελλάδας στην ΕΕ), για τα Κοινωνικά Πλαίσια Στήριξης κλπ. δεν μπορεί να κρύψει αυτή την τραχιά αλήθεια, που αποτυπώνεται στο πανθομολογούμενο «δεν παράγουμε τίποτα», με την όποια υπερβολή του. Άλλωστε, το συνολικό ποσό των καθαρών επιδοτήσεων (χωρίς την ελληνική συμμετοχή) τη δεκαετία 1999 - 2008 είναι 40,4 δις ευρώ σε τρέχουσες τιμές. Την ίδια περίοδο, οι εξαγωγές των χωρών της ΕΕ στην Ελλάδα ήταν 239,3 δις ευρώ, και αθροιστικά το εμπορικό μας έλλειμμα προς την ΕΕ 167 δις ευρώ, πάντα σε τρέχουσες τιμές. Κατά κάποιο τρόπο, λοιπόν, **οι επιδοτήσεις επιδοτούσαν και επιδοτούν ένα μέρος των εξαγωγών της ΕΕ προς την Ελλάδα**.

Παράλληλα, σε όλη την πορεία για να μπούμε στο ευρώ επιβλήθηκαν στους εργαζόμενους σκληρότατες θυσίες (σε μισθούς, ασφαλιστικά δικαιώματα και εργασιακές σχέσεις, με τις απανωτές ιδιωτικοποιήσεις κλπ.), που τώρα παίρνουν διαστάσεις ολοκλαυτώματος... για να μείνουμε στο ευρώ, δηλαδή για να συνεχίζεται η ταξική γενοκτονία των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων! Πάνω απ' όλα, **το ευρώ είναι ένα εργαλείο ανελέητου ταξικού πολέμου**.

Μονόδρομος η ρήξη με ευρώ/ΕΕ και η πάλη για το σοσιαλισμό

Επομένως, το ευρώ και η ΕΕ είναι ένα σημαντικό μέρος των προβλημάτων που αντιμετωπίζει η ελληνική οικονομία. Και γι' αυτό πρέπει να πούμε καθαρά ότι η ρήξη με την ΕΕ, η έξοδος απ' αυτή και φυσικά από το ευρώ είναι ένας από τους σημαντικούς όρους διεξόδου από την κρίση προς όφελος της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών μαζών - και σε κάθε περίπτωση μιας εναλλακτικής σοσιαλιστικής λύσης, στην Ελλάδα και διεθνικά στην Ευρώπη. [2] Είναι δε φανερό ότι η προσπάθεια να διατηρηθεί ο χρεοκοπημένος ελληνικός καπιταλισμός στο ευρώ δεν γίνεται για λόγους οικονομικούς, αλλά πρωτίστως για πολιτικούς, δηλαδή για να μην αρχίσει άμεσα η διάλυση της ίδιας της ΕΕ αλλά και για να περισωθεί το αστικό καθεστώς στην Ελλάδα.

υρής Ελλάδας» του ευρώ

Σ' αυτό τον δρόμο της ρήξης πρέπει να βαδίζει το ελληνικό προλεταριάτο, παραμερίζοντας τους σύγχρονους δοσίλογους και βοναπάρτες τύπου Παπαδήμου, τους πολιτικούς παλιότσους των τραπεζιτών και δανειστών-τοκογλύφων, τους ευρωλιγούρηδες των ΜΜΕ, τους «εθνικούς εργολάβους» κλπ., όλους αυτούς που κραυγάζοντας για «καταστροφή αν βγούμε από το ευρώ» καταστρέφουν εμάς, τους εργαζόμενους, τα λαϊκά στρώματα και τη νεολαία, αφού πρώτα λεηλάτησαν την «χρυσή βροχή» ατέλειωτων δις ευρώ από τις ευρωπαϊκές επιδοτήσεις και την μηχανή του δημόσιου χρέους, από τα διαρκή αντεργατικά και αντιλαϊκά μέτρα.

Σημειώσεις

[1] Βλ. την *μπροσούρα της ΟΚΔΕ Ευρωπαϊκή Ένωση: μετά την είσοδο του ευρώ, Απρίλιος 2002*

[2] Θα ήταν όμως λάθος το συμπέρασμα ότι η χρεοκοπία και κατάρρευση του ελληνικού καπιταλισμού οφείλονται **κυρίως** (ή πολύ περισσότερο αποκλειστικά) στη συμμετοχή του στο ευρώ. Π.χ. «... η ΕΕ και το ευρώ αποτελούν τη βασική αιτία της αποδιάρθρωσης του παραγωγικού ιστού της χώρας καθώς και της ληστρικής εκμετάλλευσης του λαού...», άρθρο του Χ. Καραμάνου, *εφημερίδα Δρόμος*, Δεκέμβριος 2012. Το ευρώ εξόγκωσε τις οργανικές αδυναμίες του ελληνικού καπιταλισμού, επέτεινε την κρίση του, αλλά δεν τα δημιούργησε. Η αντίθετη άποψη προβάλλεται από ρεφορμιστικά ή κεντριστικά ρεύματα (ιδιαίτερα των μαοσταλινικών αναφορών, ΚΟΕ, ΑΡΑΝ, ΚΚΕ(μ-λ), κ.α.), για να συγκαλύψουν την άρνηση του στόχου της σοσιαλιστικής επανάστασης και την αντικατάστασή του από ένα σκέτο «έξω από το ευρώ» ή από το ρεφορμιστικό σύνθημα της «πραγματικής εθνικής ανεξαρτησίας».

30 χρόνια της Ελλάδας σε ΕΟΚ/ΕΕ

Η πορεία προς την σημερινή καταστροφή

Από το 1981, με την είσοδο της χώρας μας στην τότε ΕΟΚ και πολύ περισσότερο μετά την υιοθέτηση του ευρώ, η ελληνική μπουρζουαζία και τα αστικά κόμματα προσπάθησαν να μας πείσουν ότι μπαίνουμε σ' έναν επίγειο παράδεισο ανάπτυξης και ευημερίας, σταθερότητας και δημοκρατίας, όπου θα πραγματοποιούνταν όλες οι προσδοκίες του ελληνικού λαού.

Σε μια μεγαλειώδη αντιστροφή και παραποίηση της ιστορίας, η πραξικοπηματική είσοδος στην τότε ΕΟΚ υπό την ηγεσία του Κωνσταντίνου Καραμανλή, παρά την αντίθετη γνώμη της πλειοψηφίας του ελληνικού λαού, παρουσιάζεται ως η πιο σημαντική στιγμή της ελληνικής ιστορίας. Τα δημοκρατικά δικαιώματα, η άνοδος του βιοτικού επιπέδου, τα συστήματα υγείας, παιδείας, ασφάλισης κ.α. όλα εμφανίζονται να οφείλονται στην είσοδο στην ΕΟΚ - και όχι στους αγώνες του εργατικού και λαϊκού κινήματος τη Μεταπολίτευση και ειδικά την πρώτη περίοδο μετά την εξέγερση του Πολυτεχνείου, που μ' αυτούς στην πραγματικότητα κατακτήθηκαν.

Η είσοδος στην ΕΟΚ και μετέπειτα σε ΕΕ/ευρώ ήταν και εξακολουθεί να είναι η βασικότερη στρατηγική επιλογή της ελληνικής αστικής τάξης, σε συμφωνία με την ιστορία της και τις συμμαχίες της, καθώς πάντα έβλεπε τα συμφέροντά της μέσα από την πρόσδεση στους ιμπεριαλιστές και την εξυπηρέτηση/διαμεσολάβηση των δικών τους επιδιώξεων και γενικών συμφερόντων. Αυτό άλλωστε αποτυπώνει και η περίφημη ρήση του Κωνσταντίνου Καραμανλή «ανήκομεν εις την Δύση».

Προσδοκούσε η ελληνική μπουρζουαζία μέσα από αυτή την ένταξη, μέσα από τους δεσμούς και τη σύμπλεξη της με το ευρωπαϊκό κεφάλαιο, να κερδίσει μια ανώτερη θέση στην παγκόσμια αγορά (σχηματικά θα λέγαμε να γίνει μια οικονομική δύναμη στα επίπεδα της σημερινής Νότιας Κορέας), πατώντας πάνω στην αξιολογη παραγωγική βάση που είχε συγκροτηθεί τις δεκαετίες του '50 και του '60, αντιμετωπίζοντας τις πρώτες εκδηλώσεις της κρίσης του ελληνικού καπιταλισμού από το 1973-74 και που θα γίνονταν πολύ πιο έντονες στη δεκαετία του '80.

Όμως η ιστορία είχε διαφορετική γνώμη. **Η είσοδος του ελληνικού καπιταλισμού στην ΕΟΚ/ΕΕ όχι μόνο δεν άμβλυνε την κρίση του αλλά την χειροτέρεψε.**

Ο σκληρός ανταγωνισμός στο εσωτερικό της ΕΕ, η κατάργηση των δασμών και των κάθε είδους «εθνικών» ενισχύσεων της ελληνικής βιομηχανίας και γεωργίας, και κυρίως η επιβολή της ευρωπαϊκής δομής καπιταλιστικής συσώρευσης (που σήμαινε την αναγκαστική προσαρμογή, μ' έναν πολύ πιο κάθετο και άτεγκτο τρόπο, της ελληνικής βιομηχανίας και γεωργίας σε μια συμπληρωματική θέση στη δομή της αντίστοιχης ευρωπαϊκής) ολοκλήρωσαν το έργο της κρίσης του ελληνικού καπιταλισμού.

Οι αριθμοί είναι αμείλικτοι. Το ποσοστό των ελληνικών εξαγωγών στην ΕΟΚ/ΕΕ σε σχέση με τις εισαγωγές από αυτή ήταν 38,4% το 1967-73, 51,2% το 1974-80, 52,9% το 1981-87, αλλά την περίοδο 1988-92 πέφτει στο 43,7%, το 1993-98 στο 34% και τη δεκαετία 1999-2008 ακόμα πιο χαμηλά.

Ακόμα χειρότερα, το ελληνικό κεφάλαιο δεν μπόρεσε να εκμεταλλευτεί ουσιαστικά τίποτα από την είσοδό του στην ΕΕ, ούτε τη μεγάλη αγορά της, ούτε τις **ευρωπαϊκές επιδοτήσεις** μ' έναν τρόπο που να ενισχύουν τις παραγωγικές επενδύσεις, πολύ περισσότερο έναν εκτεταμένο τεχνολογικό εκσυγχρονισμό (πέρα βέβαια από το πλιάτσικό τους από διάφορους «ημέτερους» και την χρησιμοποίησή τους για λόγους σκοπιμότητας, συμμαχιών με τα μικροαστικά στρώματα και ιδιαίτερα τα ανώτερα μέσω των διαφόρων κοινοτικών προγραμμάτων κλπ.). Ο ρόλος των ευρωπαϊκών κονδυλίων (π.χ. των αγροτικών επιδοτήσεων) αποδείχτηκε τελικά αυτό που πάντα ήταν στην πραγματικότητα, δηλαδή το αντίτιμο της μαζικής εξαγοράς αστικών και μικροαστικών στρωμάτων για την συρρίκνωση και εγκατάλειψη των παραγωγικών δραστηριοτήτων, έτσι ώστε να ανοίξει χώρος στα εμπορεύματα των ευρωπαϊκών επιχειρήσεων. Εξάλλου, παρόλη την σχετική φιλολογία και μυθολογία, οι επιδοτήσεις ήταν στην πραγματικότητα μικρές (βλ. και το άρθρο για τα δέκα χρόνια της Ελλάδας στο ευρώ).

Κυρίως όμως το ελληνικό κεφάλαιο δεν κατόρθωσε να συμμετάσχει (παρά μόνο περιθωριακά και εντελώς αμελητέα) στο όργιο των συγχωνεύσεων/εξαγορών των ευρωπαϊκών επιχειρήσεων, να συγχωνευτεί οργανικά με τον πυρήνα του ευρωπαϊκού κεφαλαίου. Σε μια εποχή αξεδιάρτητης διεθνούς αλληλεξάρτησης των καπιταλιστικών οικονομιών, όπου τέτοιες συμμαχίες είναι όρος εκ των ουκ άνευ για την ανάδειξη σε μετρήσιμο παίκτη στην

παγκόσμια αγορά, το ελληνικό κεφάλαιο έμεινε έτσι στο περιθώριο.

Αυτή η «επαρχιωτοποίηση» του ελληνικού καπιταλισμού στέρησε σταδιακά την ελληνική αστική τάξη από κάθε αυτονομία (έστω και σχετική) - και αυτό πέρασε, όπως ήταν αναπόφευκτο, από την οικονομία στην πολιτική, στον τρόπο που η αυτή αντιμετώπιζε το ίδιο της το κράτος και τις διεθνείς της σχέσεις, τα λεγόμενα «εθνικά θέματα» και την εξωτερική πολιτική. Βήμα το βήμα σχεδόν τα πάντα εγκατελείφθηκαν στον αυτόματο πιλότο των ιμπεριαλιστών και της ΕΕ - και σήμερα η ελληνική αστική τάξη (τουλάχιστον αυτά που αποτελούν τα κυρίαρχα κομμάτια της) έχει όλο και πιο έντονα τα παρασιτικά χαρακτηριστικά μιας οικονομικοπολιτικής ελίτ με την έννοια **μιας απλής υψηλής υπαλληλίας της ΕΕ.**

Τα μόνα οφέλη για την ελληνική αστική τάξη ήταν πολιτικά και ιδεολογικά, δηλαδή κυρίως απέναντι στο εργατικό κίνημα και τις λαϊκές μάζες, μιας και μπορούσε να ορθώνει απέναντί τους το τείχος και τους μονόδρομους των Βρυξελλών. Αναμφίβολα ο μύθος της «πολιτισμένης» Ευρώπης βοήθησε στην αποδυνάμωση του εργατικού κινήματος και στην ισχυροποίηση της αίγλης της αστικής πολιτικής, των θεσμών κλπ. Επίσης, χωρίς την είσοδο στην ΕΟΚ/ΕΕ ίσως η ελληνική μπουρζουαζία να είχε αναγκαστεί σε πιο επώδυνους ή συνοπτικούς συμβιβασμούς με τις γειτονικές αστικές τάξεις (την τούρκικη κ.α.). Όλα αυτά, όμως, τα οφέλη **έχουν πλέον εξαντληθεί ή και μεταστραφεί στο αντίθετό τους**, ιδιαίτερα λόγω της σημερινής τρομακτικής κρίσης της ΕΕ, που για να ξεπεραστεί απαιτεί τουλάχιστον μια «επαναποικοποίηση» των πιο αδύναμων κρίκων, όπως η Ελλάδα.

Στο ερώτημα τι θα γινόταν αν ο ελληνικός καπιταλισμός δεν έμπαινε στην ΕΕ, δεν μπορεί να δοθεί απάντηση - και δεν έχει και σημασία. Το αποτέλεσμα μετράει: η είσοδος στην ΕΟΚ/ΕΕ, η βασικότερη στρατηγική της ελληνικής αστικής τάξης, οι κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις που μέχρι σήμερα την διαχειρίστηκαν, οδήγησαν τον ελληνικό καπιταλισμό στην χρεοκοπία και στην κατάρρευση. Και μ' αυτή την έννοια, **η έξοδος από την ΕΕ, η ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος είναι η μόνη πλέον επιλογή για την εργατική τάξη και τις πληβειακές μάζες της χώρας μας.**

■ Ηρακλής Χριστοφορίδης

ΟΙ ΑΠΕΡΓΙΕΣ ΣΤΑ ΜΜΕ - ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΒΙΩΣΗ

Τα τελευταία δύο χρόνια ο χώρος των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης (ΜΜΕ) πλήττεται σφοδρά από την κρίση. Οι κύριοι λόγοι που συμβαίνει αυτό είναι αφενός τα μειωμένα έσοδα από τις διαφημίσεις και αφετέρου η μη δανειοδότησή τους από τις τράπεζες, που έχει δημιουργήσει σοβαρό πρόβλημα ρευστότητας. Σοβαρά προβλήματα αντιμετωπίζουν και τα κρατικά και δημοτικά ΜΜΕ λόγω των περικοπών στις δημόσιες δαπάνες. Λουκέτα σε εφημερίδες και ραδιοφωνικούς σταθμούς, καθυστέρηση πληρωμών, απολύσεις, μειώσεις μισθών, ατομικές συμβάσεις, καταστρατήγηση κάθε εργασιακού δικαιώματος είναι πλέον η καθημερινότητα για τους εργαζόμενους σ' αυτό το χώρο. Καθημερινότητα όμως έχουν γίνει και οι αγώνες, αφού σε πολλές περιπτώσεις οι εργαζόμενοι απαντούν στην επιθετικότητα της εργοδοσίας με απεργίες, επίσχεση εργασίας ακόμα και καταλήψεις εργασιακών χώρων και τηλεοπτικών συχνοτήτων (κανάλι Alter).

Οι εργαζόμενοι στην ΕΡΤ πραγμα-

τοποιούν σχεδόν καθημερινά τετράωρες στάσεις εργασίας από τις 22 Δεκέμβρη, αντιδρώντας στην εργασιακή εφεδρεία-απολύσεις, στις μειώσεις μισθών και στην αναδιάρθρωση της κρατικής τηλεόρασης (κλείσιμο ΕΤ1 κλπ.). Από το Σάββατο 7 Γενάρη θα προχωρήσουν σε επαναλαμβανόμενες 24ωρες απεργίες.

Στην εφημερίδα «Ελευθεροτυπία» οι εργαζόμενοι, αφού είχαν προχωρήσει σε αρκετές 24ωρες απεργίες τον τελευταίο χρόνο (λόγω απολύσεων και καθυστέρησης πληρωμών), αποφάσισαν να κλιμακώσουν τις κινητοποιήσεις τους λόγω της έντονης φημολογίας ότι η εφημερίδα θα πτωχεύσει (πράγμα το οποίο επιβεβαιώθηκε αφού τελικά η εργοδοσία κατέθεσε αίτηση για υπαγωγή στο άρθρο 99 περί ελεγχόμενης πτώχευσης). Από τις 22 Δεκέμβρη έχουν κατέβει σε απεργία διαρκείας.

Στον τηλεοπτικό σταθμό Alter οι εργαζόμενοι βρίσκονται τους τελευταίους τρεις μήνες σε επίσχεση εργασίας, αφού η εργοδοσία τους οφείλει δεδουλευμένα 6 έως 11 μηνών, ενώ παράλληλα διαπραγματεύεται την πώληση του καναλιού και

απειλεί με πτώχευση! Εκτός από την επίσχεση εργασίας, τον τελευταίο ενάμιση μήνα οι εργαζόμενοι του Alter έχουν προχωρήσει σε κατάληψη του τηλεοπτικού σταθμού και της συχνότητας. Αυτή η επιθετική κίνηση των εργαζόμενων έχει στριμώξει για τα καλά τον εργοδότη Κουρή, αφού από τη μία τον έχει στραγγάλισει οικονομικά και από την άλλη έχει δώσει τη δυνατότητα στους εργαζόμενους να προβάλουν σε πανελλαδική εμβέλεια τα δίκαια αιτήματά τους και τα «ανδραγαθήματα» της εργοδοσίας.

Σε επίσχεση εργασίας ή σε διάφορες μικρότερης κλίμακας κινητοποιήσεις βρίσκονται οι εργαζόμενοι και σε δεκάδες ακόμα ραδιοφωνικούς-τηλεοπτικούς σταθμούς και εφημερίδες σε όλη τη χώρα (Απογευματινή, Μακεδονία, Κέρδος κ.α.).

Οι αγώνες αυτοί στα ΜΜΕ, πέρα από το ότι αφορούν έναν κλάδο με χιλιάδες εργαζόμενους, είναι σημαντικοί γιατί συγκεντρώνουν διάφορα ενδιαφέροντα ποσοτικά και ποιοτικά χαρακτηριστικά: α) στις περισσότερες περιπτώσεις στις κινητοποιήσεις (απεργίες, επίσχεση εργα-

σίας) συμμετέχει η συντριπτική πλειοψηφία ή και το σύνολο των εργαζομένων, β) οι αποφάσεις παίρνονται μέσα από μαζικές διαδικασίες βάσης (συνελεύσεις, επιτροπές αγώνα), γ) χρησιμοποιούνται μαχητικές μορφές πάλης, δ) υπάρχει συντονισμός και αλληλεγγύη μεταξύ των αγωνιζόμενων εργαζομένων σε διαφορετικές επιχειρήσεις του κλάδου αλλά και με αγωνιζόμενους εργαζόμενους εκτός των ΜΜΕ (Χαλυβουργία, Λαϊκές Συνελεύσεις γειτονιών). Αναμφίβολα οι αγώνες αυτοί στα ΜΜΕ αποτελούν συνέχεια του διετούς κύματος απεργιών και αγώνων που έχει ξεκινήσει από τις αρχές του 2010 και έχουν αντλήσει από αυτούς τους αγώνες διδάγματα και εμπειρίες, ταυτόχρονα όμως προσφέρουν και νέα χαρακτηριστικά.

Η νίκη των εργαζομένων στα ΜΜΕ είναι σημαντική για όλους τους εργαζόμενους που πλήττονται από τους εργοδότες και τη χούντα κυβέρνησης-τρόικας, γιατί θα είναι και νίκη ενάντια σε ισχυρά τμήματα της ελληνικής αστικής τάξης και της υψηλής της υπαλληλίας.

Γ.Θ.

ΕΚΛΟΓΕΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΑΣ

Α' ΕΛΜΕ ΘΕΣΣ/ΝΙΚΗΣ	ΨΗΦΟΙ - ΕΔΡΕΣ
ΛΕΥΚΑ	28 (20)
ΑΚΥΡΑ	18 (12)
ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΕΚΠ/ΚΩΝ - ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ ΒΑΣΗΣ	45 (31) - 0 (0)
ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ (μόνο ΣΥΡΙΖΑ, το ΚΚΕ(μ-λ) δεν κατέβηκε)	92 (91) - 1 (1)
ΕΣΑΚ-ΔΕΕ (ΚΚΕ)	239 (287) - 4 (4)
ΔΑΚΕ (ΝΔ)	122 (131) - 2 (2)
ΠΑΣΚ (ΠΑΣΟΚ)	102 (120) - 2 (2)
ΣΥΝΟΛΟ	646 (692) - 9

Γ' ΕΛΜΕ ΔΥΤΙΚΗΣ ΑΘΗΝΑΣ	ΨΗΦΟΙ - ΕΔΡΕΣ
ΛΕΥΚΑ	2
ΑΚΥΡΑ	6
ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΕΚΠ/ΚΩΝ	19 (6) - 0 (0)
ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ	201 - 4 (4)
ΕΣΑΚ-ΔΕΕ (ΚΚΕ)	29 - 1 (0)
ΔΑΚΕ (ΝΔ)	29 - 1 (1)
ΠΑΣΚ (ΠΑΣΟΚ)	0 (50) - 0 (1)
ΣΥΝΕΡΓΑΖΟΜΕΝΕΣ ΕΚΠ/ΚΕΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ (ΣΥΡΙΖΑ)	58 - 1 (1)
ΣΥΝΟΛΟ	354 - 7

σεις με γονείς, μαθητές, εργαζόμενους, με επιτροπές αγώνα σε κάθε σχολείο, σύλλογο, περιοχή και συντονιστικά σε επίπεδο πόλης και πανελλαδικά, να οργανώσουμε έναν μαζικό και ανυποχώρητο αγώνα διαρκείας, με στόχους:

1) Δυναμικές κινητοποιήσεις, ακόμα και καταλήψεις, σε δήμους, περιφέρειες, διευθύνσεις κλπ, απαιτώντας να μη γίνουν συγχωνεύσεις/καταργήσεις σχολείων και να καλύψει το κράτος τις στοιχειώδεις υποχρεώσεις του προς τα σχολεία. Κανένας εκπαιδευτικός ή γονέας να μη βάλει λεφτά από την τσέπη του για να λειτουργήσουν τα σχολεία. Να μην εφαρμοστεί η εργασιακή εφεδρεία και το νέο Μισθολόγιο-Φτωχολόγιο. Μαζική συμμετοχή και δράση με τις Λαϊκές Συνελεύσεις ενάντια στα χαράτσια και κάθε εφαρμογή της βάρβαρης πολιτικής των μνημονίων.

2) Γενική Πολιτική Απεργία Διαρκείας για να ακυρωθούν τα βάρβαρα μέτρα, να διαγραφεί το χρέος, να φύγει η συγκυβέρνηση και η χούντα του μνημονίου και της τρώικας.

3) Συντακτική Συνέλευση για να αποφασίσει ο λαός για μια άλλη οργάνωση και λειτουργία της οικονομίας, της κοινωνίας και της πολιτικής, που θα στηρίζεται σε λαϊκές συνελεύσεις και όργανα εργατικού ελέγχου σε κάθε επιχείρηση, γειτονιά, περιοχή, με όλα τα όργανα εκλεγμένα και ανακλητά, επιβάλλοντας τον εργατικό έλεγχο στην οικονομία.

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

Σχεδόν σε όλες τις πρόσφατες εκλογές των καθηγητών για την ανάδειξη των Διοικητικών Συμβουλίων των τοπικών ΕΛΜΕ, καταγράφεται εκλογική συντριβή της ΠΑΣΚ (σε μερικές ΕΛΜΕ δεν κατάφεραν καν να κατεβάσουν ψηφοδέλτια), πτώση και οριακή εκλογική επιβίωση της ΔΑΚΕ, συνεχιζόμενη από πέρυσι σημαντική άνοδος (τόσο σε απόλυτο αριθμό ψήφων όσο και σε ποσοστό) των σχημάτων της Αριστεράς και κυρίως των σχημάτων της Άκρας και Αντικαπιταλιστικής Αριστεράς. Επίσης, αυξάνεται για τρίτη συνεχόμενη χρονιά η αποχή, η οποία δεν εκφράζει στάση παραίτησης από τα κοινά αλλά γενική αποστροφή απέναντι στην απαράδεκτη κατάσταση στην οποία έχει οδηγήσει τα σωματεία και τους αγώνες-σε μια τόσο κρίσιμη εποχή για τα δικαιώματα και την επιβίωση των εργαζο-

μένων-η συνδικαλιστική γραφειοκρατία των ΠΑΣΚ-ΔΑΚΕ αλλά και της ρεφορμιστικής αριστεράς σε πολλές περιπτώσεις. Τα αποτελέσματα των εκλογών που έχουν πραγματοποιηθεί μέχρι τώρα φαίνονται στους πίνακες (σε παρένθεση τα περσινα αποτελέσματα).

Αυτή η εκλογική στροφή που έρχεται ως συνέχεια των πολιτικών διεργασιών που εκφράστηκαν στο κίνημα των Αγανακτισμένων και στις μεγάλες γενικές απεργίες του Ιουνίου και του Οκτωβρίου, φανερώνει ότι και οι εκπαιδευτικοί αρχίζουν να συνειδητοποιούν ότι η σφοδρή επίθεση που δέχονται και οι ίδιοι ως εργαζόμενοι και η δημόσια εκπαίδευση, από ΔΝΤ-ΕΕ-συγκυβέρνηση, δεν θα έχει τέλος. Καταδικάζουν την πολιτική της άγριας επίθεσης στα δικαιώματα και τη ζωή των εργαζομένων και αρχίζουν πλέον έστω και δειλά να αναζητούν κάτι το

διαφορετικό και ριζοσπαστικό. Μένει να αποδειχθεί αν οι δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής αριστεράς θα καταφέρουμε να συμβάλλουμε στην οργάνωση ενωτικών, μαζικών, ριζοσπαστικών και ανυποχώρητων αγώνων για την ανατροπή αυτής της κατάστασης.

Ως Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών, θεωρούμε ότι είναι όσο ποτέ άλλοτε επιτακτική ανάγκη να καταπαστούμε συστηματικά εμείς οι ίδιοι με την οργάνωση των αγώνων μας, χωρίς να περιμένουμε σωτηρία από κανέναν. Είναι πια προφανές σε όλους ότι και ο πιο απλός αγώνας και διεκδίκηση είναι καταδικασμένος σε αποτυχία αν δεν γενικευτεί, αν δεν θέσει το κεντρικό πολιτικό ζήτημα: την ανατροπή της κυβέρνησης Παπαδήμ(ι)ου και των πολιτικών των διαρκών μνημονίων. Με μαζική συμμετοχή στις γενικές συνελεύσεις, με κοινές συνελεύσεις και δρά-

VODAFONE

Επιτυχημένη κινητοποίηση ενάντια στο 5ωρο

Από την Πέμπτη 3/11, οι προϊστάμενοι στα τηλεφωνικά κέντρα της Vodafone είχαν αρχίσει να καλούν τους εργαζόμενους σε ατομικές συναντήσεις, πιέζοντάς τους να αποδεχτούν τη μετατροπή των συμβάσεών τους από 8ωρες σε 5ωρες με αντίστοιχη μείωση μισθού, δήθεν για να «εξασφαλίσουν» για 18 μήνες την εργασία τους, διαφορετικά η διοίκηση δεν μπορούσε «να δεσμευτεί για τη διασφάλιση των θέσεων εργασίας», δηλαδή απειλώντας τους εμμέσως με απόλυση. Οι εργαζόμενοι όμως αρνήθηκαν να δεχτούν το τελεσίγραφο. Ενημέρωσαν άμεσα τα μέλη του ΔΣ του επιχειρησιακού Σωματείου και αποφάσισαν να αγωνιστούν. Το επόμενο πρωί (Παρασκευή 4/11) πραγματοποιήθηκε μέσα σε αγωνιστικό κλίμα συνέλευση στις εγκαταστάσεις του Φοίνικα (Θεσσαλονίκη), με καθολική συμμετοχή και συσπείρωση των εργαζόμενων, οργανωμένη από το Σωματείο αλλά και με την παρουσία και στηριξη συνδικαλιστών από άλλα πρωτοβάθμια σωματεία. Η συνέλευση απέρριψε κάθε αλλαγή στις συμβάσεις, αποφάσισε 3μερες κινητοποιήσεις (από Παρασκευή έως Κυριακή), οι οποίες παρέλυσαν το τηλεφωνικό κέντρο και όλες τις εργασίες στο κτήριο, ενώ εξέλεξε επιτροπή αγώνα για την οργάνωση της κινητοποίησης. Αντίστοιχα μεγάλη επιτυχία σημείωσε και η μονοήμερη κινητοποίηση στα κτίρια της Λυκόβρυσης (Αθήνα), όπου με απόφαση της συνέλευσης των εργαζομένων πάγωσε σημαντικό μέρος των εργασιών στο κτήριο. Τη Δευτέρα 7/11 πραγματοποιήθηκαν τοπικές συνελεύσεις των εργαζομένων και στα τρία κτήρια με

τηλεφωνικά κέντρα (Φοίνικας, Λυκόβρυση, Πειραιώς) και το απόγευμα της Τρίτης 8/11 η Γενική Συνέλευση του Σωματείου, η οποία απαιτήσε να αποσυρθούν όλα τα σχέδια περί μετατροπής των συμβάσεων και παράλληλα πήρε απόφαση για ανοιχτή ημερομηνία πανελλαδικής απεργιακής κινητοποίησης σε περίπτωση που τα κρούσματα συνεχίζονταν.

Η εργοδοσία προσπάθησε με διάφορους τρόπους να εμποδίσει τις συνελεύσεις και τις κινητοποιήσεις. Στελέχη της εισέβαλλαν στη συνέλευση του Φοίνικα απειλώντας τους εργαζόμενους ότι είναι παράνομοι, κατηγορούσε το Σωματείο ότι «λέει ψέματα και υπερβολές», για εκφοβισμό θυροκόλλησε στα κτίρια επιστολή προς το Σωματείο με απειλητικό χαρακτήρα κλπ. Όμως μπροστά στη συλλογικότητα και μαζικότητα των κινητοποιήσεων υποχρεώθηκε σε αναδίπλωση, γεγονός που δείχνει με τον πιο γλαφυρό τρόπο πως η ενότητα και μαχητικότητα των εργαζομένων είναι η μόνη σωτηρία. Η υπαναχώρηση βέβαια αυτή πρέπει να θεωρείται προσωρινή, καθώς επισημώς δεν έχει αποσύρει τα σχέδια της και μπορεί να τα επαναφέρει ανά πάσα χρονική στιγμή.

Μέσα σ' αυτό το κλίμα πραγματοποιήθηκαν το τριήμερο 6-9/12 οι εκλογές του επιχειρησιακού Σωματείου για την ανάδειξη νέου ΔΣ καθώς και αντιπροσώπων σε Εργατικό Κέντρο Αθήνας και Ομοσπονδία Ιδιωτικών Υπαλλήλων. Η συμμετοχή ήταν λίγο μικρότερη από πέρυσι (182 ψηφίσαντες έναντι 189 το 2010) και δυσανάλογη με το σύνολο των εγγεγραμμένων μελών. Αυτή η αντίφαση, μάλιστα μετά από την επιτυχία που είχε προηγηθεί, δεί-

χνει τη λογική της ανάθεσης από τη μεριά των εργαζομένων αλλά και πόσο ευμετάβλητη και ασταθής είναι η συνείδηση τους, που ταλαντεύεται ανάμεσα σε αγωνιστικά ξεσπάσματα και περιόδους αδράνειας. Θετικό όμως ήταν πως τα αποτελέσματα ενίσχυσαν το πιο αγωνιστικό κομμάτι του ΔΣ, δικαιώνοντας και μ' αυτό τον τρόπο τις κινητοποιήσεις που είχαν προηγηθεί και δίνοντας ίσως ένα δείγμα μιας σταδιακής ριζοσπαστικοποίησης των εργαζομένων.

Τέλος, αξίζει να σημειωθεί η άθλια στάση για ακόμα μια φορά των δυνάμεων του ΠΑΜΕ / ΚΚΕ. Υπονομεύουν με κάθε τρόπο το επιχειρησιακό σωματείο, προβάλλοντας το «δικό τους», «κλαδικό» Συνδικάτο Τηλεπικοινωνιών-Πληροφορικής. Έτσι, τις μέρες της κινητοποίησης στη Θεσσαλονίκη, έλεγαν στους εργαζόμενους ότι η κινητοποίηση είναι «ξεκρέμαστη», επειδή δεν τηρήθηκαν οι νομότυπες διαδικασίες και γι' αυτό έπρεπε τάχα ν' αναζητήσουν κάλυψη και «προστασία» στο «ταξικό» ΣΕΤΗΠ. Τις δε μέρες των εκλογών, προσπάθησαν να σαμποτάρουν τις διαδικασίες, βάζοντας (ποιος ξέρει με ποιες «δημοκρατικές» διαδικασίες) με προφανή σκοπιμότητα τις εκλογές του ΣΕΤΗΠ Θεσσαλονίκης τις ίδιες μέρες, εξαπολύοντας ανακοινώσεις με ύβρεις και συκοφαντίες εναντίον του επιχειρησιακού σωματείου. Αυτές οι «ηγεσίες» δείχνουν έτσι τον πραγματικό τους στόχο, που δεν είναι να οργανώσουν τους εργαζόμενους και τους αγώνες, αλλά μόνο να καταστρέψουν ό,τι δεν ελέγχουν πολιτικά.

■ *Ασλανίδη Άννα*
μέλος ΔΣ Σωματείου Vodafone

ΙΣΟΒΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΜΟΥΜΙΑ

επέβαλε εκ νέου τη θανατική ποινή στον πρώην αγωνιστή των Μαύρων Πανθέρων, αλλά η απόφαση δεν εφαρμόστηκε και μετατράπηκε σε ισόβια κάθειρξη λόγω του μεγάλου κινήματος αλληλεγγύης στον Αμπού Τζαμάλ, καθώς και στην προβολή που έχει λάβει εδώ και 3 δεκαετίες τόσο το γεγονός καθαυτό όσο και το ζήτημα της θανατικής ποινής. Η υπόθεση Αμπού Τζαμάλ είναι ξεκάθαρα πολιτική δίωξη λόγω της δράσης του, τόσο ενάντια στις ταξικές ανισότητες της αμερικάνικης κοινωνίας, όσο και κατά της αστυνομικής αυθαιρεσίας και ρατσιστικής συμπεριφοράς.

Ο Αμπού Τζαμάλ από την ηλικία των 15 άρχισε να δραστηριοποιείται στο Κόμμα των Μαύρων Πανθέρων, έχοντας καθήκοντα «Αρχηγού Πληροφοριών» (όπως αυτοαπο-

καλούνταν), συντάσσοντας προκηρύξεις, δελτία και κείμενα για το κόμμα, μέχρι και την αποχώρησή του τον Οκτώβρη του 1970. Η καταδίκη του Αμπού Τζαμάλ, καθώς και η εκδικητική και ρατσιστική του μεταχείριση αποτελούν συνειδητές κρατικές πολιτικές των ΗΠΑ. Τη δεκαετία του 1970, οι μακροχρόνιες φυλακίσεις και η φυσική εξόντωση μελών των Μαύρων Πανθέρων αποτέλεσαν επίσημη γραμμή των τότε κυβερνήσεων, με το διαβόητο πρόγραμμα Cointelpro.

Με δικαστικές σκευωρίες, ωμή καταστολή, διάβρωση της οργάνωσης από μέσα και δολοφονίες το κράτος των ΗΠΑ απάντησε στη δράση των Μαύρων Πανθέρων και κατάφερε να τους τσακίσει. Το κίνημα αυτό, αναλύοντας τη φυλετική διάκριση με μαρξιστικά κριτήρια, άρχισε να αμφισβητεί το σύνολο της αμερικάνικης κοινωνίας και σταδιακά έγινε το σημαντικότερο κίνημα αμφισβήτησης στην ιστορία των ΗΠΑ, με πανεθνική εξάπλωση και δεκάδες χιλιάδες μέλη. Οι Μαύροι Πάνθηρες άρχισαν να εξελίσσονται από ομάδες αυτοάμυνας στα γκέτο σε κανονικό στρατιωτικό σώμα, που έδινε πολυήμερες μάχες στο κέντρο των μεγαλουπόλεων, με δεκάδες νεκρούς και χιλιάδες τραυματίες σε πολλές περιπτώσεις. Παρά τις απάνθρωπες και εξοντωτικές συνθήκες, ο αγωνιστής Μουμία Αμπού Τζαμάλ δεν έχει λυγίσει και συνεχίζει ακόμη να πολεμάει μέσα από συχνή αρθρογραφία σε διάφορα αριστερά έντυπα και παρεμβάσεις σε ραδιοφωνικές εκπομπές.

Καθήκον των εργαζομένων και της νεολαίας είναι να παλέψουν ενάντια στη γκετοποίηση και τη ρατσιστική συμπεριφορά του κράτους, που είναι άρρηκτα συνδεδεμένες με την ταξική εκμετάλλευση, και μέσα από τους αγώνες τους να επιβάλουν την απελευθέρωση του Μουμία Αμπού Τζαμάλ και των υπόλοιπων πολιτικών κρατουμένων καθώς και την κατάργηση της θανατικής ποινής.

Βασίλης Ζ.

Από την δράση μας

ΜΠΡΑΒΟΙ, ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ, ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ ΣΤΑ GOODY'S Η ΕΡΓΟΔΟΣΙΑ

Η εργοδοσία στα Goody's Λ. Πύργου συνεχίζει εδώ και 3 μήνες να έχει απλήρωτους τους εργαζόμενους, να τους εκβιάζει με απόλυση, να προσπαθεί να τους στρέψει εναντίον των δύο απολυμένων συναδέλφων τους και των αλληλέγγυων που αγωνίζονται για την επαναπρόσληψή τους. Προσπαθεί να τους αναγκάσει να υπογράψουν ένα κατάπτυστο έγγραφο, στο οποίο να δηλώνουν ότι «δεν έχουν σχέση με τον αγώνα που διεξάγεται» - ουσιαστικά να απαρνηθούν τους απολυμένους συναδέλφους τους, με τους οποίους δούλεψαν 10 χρόνια μαζί, και που τώρα μάχονται για το δικαίωμα τους στην εργασία, δηλαδή για την επιβίωσή τους.

Η εργοδοσία συνεχίζει τους τραμπουκισμούς και την τρομοκρατία τόσο ενάντια στους εργαζόμενους (έχει γεμίσει όλο το κατάστημα με κάμερες) όσο και ενάντια στα μέλη του Συνδικάτου Επισιτισμού-Τουρισμού και στους αλληλέγγυους. Στις 15/12 πραγματοποιήθηκε έλεγχος από την Επιθεώρηση Εργασίας και από μέλη του ΔΣ του Συνδικάτου και του Εργατικού Κέντρου Θ/νίκης. Σύσσωμη η εργοδοσία και ο μπράβος του καταστήματος δεν δίστασαν να βρίσουν και να προπηλακίσουν τα μέλη του ΔΣ μπροστά στα μάτια της Επιθεώρησης και να προσπαθήσουν να παρεμποδίσουν τον έλεγχο.

Για ακόμη μια φορά καταγγέλλουμε αυτές τις χουντικές μεθόδους και τους ενημερώνουμε ότι

Η ΕΡΓΟΔΟΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΔΕΝ ΜΑΣ ΣΤΑΜΑΤΑ!
<http://goodysresistance.blogspot.com>

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΤΑ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ «ΜΠΑΧΑΡΑΚΗ»

Μπαίνει πλέον στον 4^ο μήνα ο αγώνας στα φροντιστήρια Μπαχαράκη για την επιστροφή του καθηγητή Γ. Παπαγιάννη στην εργασία του. Η απόλυσή του είναι με κάθε έννοια παράνομη και καταχρηστική.

Η εργοδοσία προσπαθεί με κάθε τρόπο να συκοφαντήσει τον αγώνα του συνάδελφου και του Σωματείου Μισθωτών Εκπαιδευτικών Θ/νίκης. Τσιράκια του εργοδότη προσπάθησαν να απομακρύνουν βίαια τα μέλη του Σωματείου και αλληλέγγυους, που συμμετείχαν στις παραστάσεις διαμαρτυρίας κατά τη διάρκεια της ενημέρωσης γονέων σε παραρτήματα του φροντιστηρίου. Η δυναμική, αποφασιστική και επίμονη στάση των μελών του Σωματείου και των αλληλέγγυων στις παραστάσεις διαμαρτυρίας, η άρνηση της πλειοψηφίας των εκπαιδευτικών του φροντιστηρίου, των μαθητών αλλά και των γονιών τους να στραφούν ενάντια στον αγώνα αυτό, έχει φέρει σε πολύ δύσκολη θέση την εργοδοσία. Μοναδικός λόγος που δεν έχει επαναπροσληφθεί ακόμα ο συνάδελφος μας στην εργασία του είναι -όπως προφορικά ομολόγησε ο νομικός εκπρόσωπος της εργοδοσίας- ότι αυτό θα θεωρηθεί μια νίκη των καθηγητών και τότε ο όμιλος δεν θα μπορεί του χρόνου να προχωρήσει στα σχέδια του για απολύσεις αρκετών!

Είναι επιτακτική ανάγκη οι εργαζόμενοι, άνεργοι και νέοι της Θεσσαλονίκης να στηρίξουν έμπρακτα αυτούς τους αγώνες, για να αποτελέσουν ένα παράδειγμα ότι με επιμονή και υπομονή οι εργαζόμενοι μπορούμε να φτάσουμε μέχρι τέλους, μέχρι τη νίκη.

N.K.

Συρία

Απεργία «Αξιοπρέπειας» - στους 5.000 οι νεκροί

Τις 5.000 έχουν φτάσει μέσα στο Δεκέμβριο οι δολοφονημένοι από το καθεστώς Άσαντ στη Συρία, σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία του ΟΗΕ. Η εξέγερση, που μετρά ήδη εννιά μήνες, δεν φαίνεται παράλα αυτά να κάμπτεται, αντίθετα περνά σε νέες, πιο δυναμικές μορφές πάλης.

Έτσι, στις 11 Δεκεμβρίου πραγματοποιήθηκε η πρώτη γενική απεργία, που κατάφερε να συντονίσει για πρώτη φορά τις δυνάμεις των εξεγερμένων σε όλη τη χώρα. Η απεργία, που καλέστηκε διαδικτυακά από μέλη των αποκαλούμενων «τοπικών επιτροπών συντονισμού», ήταν επιτυχής, καθώς κατάφερε να παγώσει τόσο την αγορά, με το κλείσιμο των εμπορικών καταστημάτων, όσο και το δημόσιο τομέα, με το κλείσιμο σχολείων, την ακινητοποίηση των μέσων μαζικής μεταφοράς κ.α. Οι κινητοποιήσεις περιελάμβαναν μεταξύ άλλων καταλήψεις χώρων εργασίας και διακοπή μαθημάτων σε σχολεία και πανεπιστήμια.

Το σύνθημα της απεργίας ήταν «απεργήστε για την αξιοπρέπειά σας». Η διάθεση των εξεγερμένων για συνέχιση των κινητοποιήσεων είναι εμφανής, καθώς, παρά την τεραστίων διαστάσεων αιματοχυσία που πραγματοποιείται σε βάρος τους, αποφασίζουν δυναμική κλιμάκωση με νέες μορφές πάλης, που θα καταφέρουν τελικά να ανατρέψουν το τυραννικό καθεστώς της οικογένειας Άσαντ, που για σχεδόν 50 χρόνια απομυζά τους σύριους εργαζόμενους προς όφελος μιας μικρής ελίτ.

Ωστόσο, η πολυδιάσπαση στο εσωτερικό των εξεγερμένων, η έλλειψη ξεκάθαρων αιτημάτων, πέρα από την αποχώρηση του Άσαντ, και οι αποσπασματικές μέχρι τώρα προσπάθειές τους για κλιμάκωση κάνουν πιο δύσκολη την επιτυχία της εξέγερσης προς το συμφέρον των εργαζομένων και των λαϊκών μαζών, αφού μπορεί εύκολα να χειραγωγηθεί. Παρόλα αυτά, η αποφασιστικότητα και ο ηρωισμός που έχουν δείξει όλο αυτό το διάστημα προμηνύουν ότι δεν θα ικανοποιηθούν μόνο με την αποχώρηση του Άσαντ, αλλά θα διεκδικήσουν πολιτικές και συνδικαλιστικές ελευθερίες, όπως και στην Αίγυπτο, την Τυνησία και τη Λιβύη.

Στο αντίπαλο στρατόπεδο, ο Άσαντ, γεμάτος αλαζονεία και φόβο, υποστηρίζει δημόσια ότι η χώρα του δεν είναι μια δημοκρατική χώρα, καθώς δεν είναι ακόμη έτοιμη για δημοκρατική διακυβέρνηση. Ωστόσο, από την πρώτη στιγμή της εξέγερσης, προσπάθησε να την κατευνάσει παραχωρώντας κάποιες μεταρρυθμίσεις. Έτσι, τον Απρίλιο ήρε την κατάσταση έκτακτης ανάγκης στην οποία βρισκόταν η χώρα για 48 χρό-

νια(!), ενώ απελευθέρωσε κάποιους πολιτικούς κρατούμενους. Ωστόσο, την ίδια στιγμή, κι ενώ οι διαδηλώσεις αυξάνονταν, ο στρατός κατέστειλε βίαια την εξέγερση σε πολλές πόλεις, με αποτέλεσμα μέχρι σήμερα να μετράμε 5.000 νεκρούς.

Η σημασία της εξέγερσης και οι διεθνείς αντιδράσεις

Η τεράστια σημασία της εξέγερσης του συριακού λαού φαίνεται από το γεγονός ότι με αφορμή αυτήν έχουν εκφραστεί σε μικρογραφία όλες οι αντιθέσεις τόσο των ιμπεριαλιστών, όσο και των γειτόνων της Συρίας. ΗΠΑ και ΕΕ, ήδη από τον Αύγουστο, έχουν ζητήσει την παραίτηση του Άσαντ. Φυσικά δεν είναι ευχαριστημένοι με την όπως φαίνεται νικηφόρα έκβαση της εξέγερσης, ωστόσο στόχος τους είναι να ελέγξουν το νέο καθεστώς που θα δημιουργηθεί, χωρίς να έχουν όμως τη δύναμη, κυρίως οικονομική, για μια νέα ένοπλη επέμβαση, όπως στη Λιβύη. Έτσι, προσπαθούν μέσω του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ να περάσουν κυρώσεις ενάντια στη Συρία. Οι προσπάθειές τους ήρθαν αντιμέτωπες με το βέτο Ρωσίας και Κίνας. Η Ρωσία αρκέστηκε σε μια καταγγελία της βίας που προέρχεται από όλες τις πλευρές, ενώ η Κίνα καλεί τη διεθνή κοινότητα να «σεβαστεί την κυριαρχία της Συρίας», ενώ προειδοποιεί το συριακό καθεστώς να βρει λύση, καθώς όσο η εξέγερση συνεχίζεται, αυξάνονται οι πιθανότητες διάδοσής της.

Στο μεταξύ, η κοροϊδία σε βάρος των λαϊκών μαζών και των εργαζομένων συνεχίζεται, καθώς ενώ η Ευρώπη κάνει λόγο για εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας στη Συρία, την ίδια στιγμή, ευρωπαϊκές επιχειρήσεις έχουν παραχωρήσει στο καθεστώς εκείνα τα τεχνολογικά εργαλεία που επιτρέπουν την παρακολούθηση των χρηστών του Ίντερνετ και των κινητών τηλεφώνων.

Όσον αφορά το σκηνικό στη Μέση Ανατολή, ο Άσαντ προειδοποίησε ότι η Συρία αποτελεί το σεισμικό ρήγμα στην περιοχή και ότι τυχόν νίκη της εξέγερσης θα προκαλέσει αλυσιδωτές αντιδράσεις.

Πάντως, η πλειοψηφία των γειτονικών χωρών αποστασιοποιείται από το καθεστώς Άσαντ. Η Τουρκία, συνεχίζοντας την προσπάθειά της να παίξει ηγετικό ρόλο στις αραβικές χώρες μετά την αραβική άνοιξη, δημιουργώντας κι έναν αντίθετο πόλο απέναντι στο Ισραήλ, δίνει καταφύγιο στους εξεγερμένους, ενώ έχει σταματήσει τις εμπορικές συναλλαγές με την άλλοτε σύμμαχό της Συρία. Αποστάσεις από το καθεστώς έχουν κρατήσει και η Ιορδανία και η Σαουδική Αραβία, που φοβούνται τη μετάδοση της εξέγερσης στις δικές τους χώρες και που θέλουν να έχουν επιρροή στη Συρία της επόμενης μέρας. Στον αντίποδα βρίσκεται το Ιράν, που επιδιώκει να γίνει ο ηγέτης της Μέσης Ανατολής κόντρα στην Τουρκία, και που κατά τη διάρκεια της εξέγερσης έχει βοηθήσει το καθεστώς Άσαντ και υλικά και διπλωματικά. Το Ιράν δεν θέλει την αλλαγή του καθεστώτος στη Συρία, γιατί το νέο καθεστώς πιθανότατα θα είναι ευνοϊκό προς την Τουρκία, ενώ η νομιμοποίηση τέτοιων εξεγέρσεων δίνει το παράδειγμα και στους Ιρανοί για αντίστοιχο αγώνα. Από την άλλη, ο Αραβικός Σύνδεσμος έχει προτείνει ένα ειρηνευτικό σχέδιο, το οποίο προβλέπει εκλογές, αποχώρηση του στρατού, απελευθέρωση των πολιτικών κρατουμένων και σχηματισμό κυβέρνησης εθνικής ενότητας. Για να διασφαλίσει την τήρηση του σχεδίου, πρότεινε την αποστολή παρατηρητών του Συνδέσμου στη Συρία. Δεν ήταν παρά μόνο μετά τη γενική απεργία που ο Άσαντ δέχτηκε τους παρατηρητές του Αραβικού Συνδέσμου. Ωστόσο, την ίδια μέρα, οι δυνάμεις καταστολής δολοφόνησαν πάνω από 100 «λιποτάκτες» του στρατού που πήγαν με το μέρος των εξεγερμένων.

Οι εξεγερμένοι στη Συρία έχουν τις δυνάμεις να συνεχίσουν τον ηρωικό τους αγώνα μέχρι τη νίκη. Το παγκόσμιο εργατικό κίνημα οφείλει να σταθεί στο πλευρό τους, να παραδειγματιστεί από την αποφασιστικότητά τους αλλά και να τους βοηθήσει να δώσουν και τη σωστή κατεύθυνση στον αγώνα τους για την επόμενη μέρα.

M.X.

στον κόσμο...

ΗΠΑ

Πάνω από 1500 αγωνιστές του κινήματος «Καταλάβετε τη Wall Street» ανακατέλαβαν την πλατεία Ζουκόζι, πάνω στην αλλαγή του χρόνου. Απομακρύνοντας τα κιγκλιδώματα μπήκαν στην πλατεία, όπου έμειναν για 3-4 ώρες, μέχρι οι δυνάμεις καταστολής να επιτεθούν με δακρυγόνα και να αναγκάσουν τους διαδηλωτές να αποχωρήσουν προς την περιοχή του Σόχο, όπου συνεχίστηκαν οι συγκρούσεις μέχρι τις πρώτες πρωινές ώρες. Ο αριθμός των συλληφθέντων ξεπερνάει τους 150 σύμφωνα με τις εκτιμήσεις των διαδηλωτών, αφού η αστυνομία αρνείται να κάνει δηλώσεις.

ΙΤΑΛΙΑ

800 εργαζόμενοι στα νυχτερινά τρένα συνεχίζουν την κατάληψη σε πύργο του κεντρικού σταθμού στο Μιλάνο, για να ακυρωθούν οι απολύσεις που τους ανακοινώθηκαν λίγο πριν τις γιορτές. Λόγω της μείωσης των επιβατών, οι Ιταλικοί Σιδηρόδρομοι αποφάσισαν να περικόψουν τουλάχιστον κατά 30% των αριθμό των μεταμεσονύκτιων δρομολογίων και να διακόψουν τη σύμβαση με την εταιρία Rti La Tecnica Sicurtalia. Έτσι, άφησαν τις ιταλικές πόλεις χωρίς νυχτερινή συγκοινωνία και τους εργαζόμενους άνεργους μέσα στα Χριστούγεννα, ενώ τους έταξαν εναλλακτική απασχόληση μέσα σε δύο χρόνια για να σταματήσουν τις κινητοποιήσεις. Οι εργαζόμενοι αποφάσισαν να περάσουν τις γιορτές στον κατειλημμένο πύργο μέχρι να δικαιωθούν. Παράλληλα, η μεγαλύτερη ιταλική εργατική συνμοσπονδία, η Cgil, συνεχίζει τις διαπραγματεύσεις με την κυβέρνηση. Εκατοντάδες εργαζόμενοι συμπαραστέκονται καθημερινά στον αγώνα των σιδηροδρομικών.

ΧΙΑΗ

Στις αρχές Δεκεμβρη σταμάτησαν οι καταλήψεις των μεγαλύτερων πανεπιστημίων, μετά από πολύμηνο αγώνα. Στις 22 Δεκέμβρη πάνω από 1.000 φοιτητές και μαθητές διαδήλωσαν παρά την απαγόρευση στο Σαντιάγκο και η αστυνομία επιτέθηκε με αντλίες νερού και δακρυγόνα, συλλαμβάνοντας 12 φοιτητές. Ανάλογη διαδήλωση πραγματοποιήθηκε και στο Βαλπαραΐσο. Έτσι, ολοκληρώθηκε ένας πρώτος μεγάλος κύκλος αγώνων για δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση, για ένα καλύτερο μέλλον. Το φοιτητικό/μαθητικό κίνημα έχει κάνει έναν απολογισμό και διακηρύσσει ότι θα συνεχίσει τον αγώνα και το νέο έτος με καταλήψεις, διαδηλώσεις και άλλες μορφές πάλης.

ΚΙΝΑ

Σε «Κερατέα» μετατράπηκαν δύο πόλεις στην ιστορική επαρχία της Καντόνας: στο παραθαλάσσιο Βουκάν, οι κάτοικοι εξεγέρθηκαν ενάντια στη βίαιη κατάσχεση της γης τους (μαζί με το νεκροταφείο τους) από την τοπική κυβέρνηση. Η τελευταία δεν δίστασε να την πουλήσει και μάλιστα χωρίς να το γνωρίζουν. Το Σεπτέμβρη πραγματοποιήθηκε δυναμική διαδήλωση, όπου η αστυνομία χτύπησε με αγριότητα, σκοτώνοντας ένα μικρό παιδί, αλλά οι κάτοικοι κατάφεραν να εισέλθουν στα τοπικά κομματικά γραφεία και να εκδιώξουν την τοπική Γραμματεία του ΚΚ Κίνας. Το Νοέμβρη και το Δεκέμβρη ξέσπασαν συγκρούσεις και οι κάτοικοι κράτησαν την αστυνομία έξω από την πόλη με μπλόκα που είχαν στήσει στις εισόδους. Στα μέσα Δεκεμβρη η αστυνομία δολοφόνησε τον εκπρόσωπο των κατοίκων Xue Jinbo. Μην μπορώντας να εισέλθει στην πόλη, προχώρησε σε πολιορκία, αποκλείοντας την προμήθεια νερού και τροφής, χωρίς όμως μέχρι στιγμής να καταφέρει να κάμψει τους αγωνιζόμενους κατοίκους.

Στη γειτονική πόλη Χαϊμέν, οι κάτοικοι στις 20 Δεκέμβρη έστησαν μπλόκα γύρω από το μέρος όπου θα χτιζόταν και δεύτερο εργοστάσιο λιθάνθρακα, καθώς η περιοχή τους είναι ήδη μολυσμένη από τη λειτουργία του πρώτου εργοστασίου. Η αστυνομία επιτέθηκε και οι συγκρούσεις γενικεύτηκαν με εκατοντάδες τραυματίες και 2 νεκρούς. Οι αρχές αναγκάστηκαν να ανακινώσουν την αναστολή του έργου, αλλά οι κάτοικοι δεν σταματούν τον αγώνα τους, απαιτώντας την οριστική ακύρωσή του. Οι διαδηλώσεις και οι μηχανοκίνητες πορείες συνεχίζονται, ενώ οι διαπραγματεύσεις είναι ακόμη σε εξέλιξη.

Αίγυπτος: Εκλογική επικράτηση των ισλαμιστών, ενώ η επανάσταση συνεχίζεται

Εν μέσω μαζικών διαδηλώσεων που κατακλύζουν τη χώρα και γέμισαν πάλι την πλατεία Ταχρίρ σηματοδοτώντας την έναρξη της δεύτερης αιγυπτιακής επανάστασης από τα μέσα Νοέμβρη, με άγρια καταστολή από το στρατό, συγκρούσεις και γενικευμένη νοθεία ολοκληρώθηκε η δεύτερη φάση του πρώτου γύρου των βουλευτικών εκλογών στην Αίγυπτο. Σαρωτική υπήρξε η νίκη των ισλαμιστών, γεγονός, ωστόσο, που κάθε άλλο παρά σηματοδοτεί το τέλος των κινητοποιήσεων, της ραγδαίας πολιτικοποίησης και ριζοσπαστικοποίησης των μαζών και της επανάστασης. Αντίθετα, μάλλον αποτελεί την αρχή της αποκάλυψης του αντιδραστικού ρόλου των ισλαμιστών στα μάτια του αιγυπτιακού λαού και της στενής τους σχέσης με τη στρατιωτική χούντα.

Μια συντριπτική αλλά αβέβαιη νίκη

Στις δυο πρώτες φάσεις των βουλευτικών εκλογών (28-29 Νοεμβρίου και 5-6 Δεκεμβρίου), τις πρώτες ελεύθερες εκλογές στη χώρα μετά από 50 χρόνια, συμμετείχε το 52% του εκλογικού σώματος (παρά τις αρχικές εκτιμήσεις που διέρρηε η στρατιωτική χούντα για 70% και στη συνέχεια 60%), γεγονός που εξηγείται τόσο από τις γενικευμένες κινητοποιήσεις και τις εκκλήσεις μεγάλου μέρους των εξεγερμένων για αποχή από τις εκλογές μέχρι την ανατροπή της χούντας του Στρατιωτικού Συμβουλίου και την εγκαθίδρυση μιας μεταβατικής κυβέρνησης πολιτικών δυνάμεων ικανής να οδηγήσει τη χώρα σε πραγματικά ελεύθερες δημοκρατικές εκλογές, όσο και από την εκτεταμένη τρομοκρατία και καταστολή που επέβαλλε ο στρατός προκειμένου να αναχαιτίσει τις κινητοποιήσεις που απαιτούσαν την

απομάκρυνση του από την εξουσία που άρπαξε, μετά την ανατροπή του Μουμπάρακ, δήθεν για να οδηγήσει ομαλά τη χώρα στον εκδημοκρατισμό.

Το κόμμα των Αδελφών Μουσουλμάνων Ελευθερία και Δικαιοσύνη συγκέντρωσε τελικά το 40% των ψήφων με δεύτερο (24%) το νεοσύστατο ακραίο φονταμενταλιστικό κόμμα Αλ Νουρ των Σαλαφιστών, ένα συντριπτικό δηλαδή 64% που δεν προβλέπεται να αλλάξει σημαντικά στον επόμενο γύρο ο οποίος θα ολοκληρωθεί ως τα τέλη Μάρτη. Πρόκειται για ένα αποτέλεσμα που δεν πρέπει να προκαλεί έκπληξη αν αναλογιστεί κανείς τη σιωπή και αποπολιτικοποίηση που είχαν επιβάλλει στο λαό τα καθεστάτα Σαντάτ και έπειτα Μουμπάρακ, ότι τα προηγούμενα 30 χρόνια η μόνη φωνή που το καθεστώς επέτρεπε να ακούγεται ήταν αυτή των Ισλαμιστών, οι οποίοι έχουν εξαιρετικά δικτυωμένες οργανώσεις σε όλη τη χώρα και ισχυρά οικονομικά μέσα και οι οποίοι, ως τώρα, κατάφεραν να παρουσιάζονται σαν αντιπολίτευση στο καθεστώς παρά το γεγονός ότι ήταν πλήρως ενταγμένοι και σε αγαστή συνεργασία με αυτό. Από την άλλη, το κομμάτι εκείνο του κόσμου που μέσα από τη συμμετοχή του στην επανάσταση έχει ριζοσπαστικοποιηθεί και δρα συλλογικά σε σωματεία, οργανώσεις, ενώσεις, κλπ, δεν έχει ακόμα το βαθμό οργάνωσης και τα μέσα (οικονομικά, πολιτικά, κλπ) ώστε η φωνή του να ακουστεί παντού, ίσως ούτε το βαθμό συνοχής που χρειάζεται για να έχει μια ενιαία φωνή. Ακόμα κι έτσι, όμως, το 3% που συγκέντρωσε η εκλογική συμμαχία «Η επανάσταση συνεχίζεται», ένας συνασπισμός οργανώσεων, ομάδων και χώρων που συμμετείχαν ή προέκυψαν από τις κινητοποιήσεις,

δεν είναι αμελητέο, δεδομένων των αδυναμιών που προαναφέρθηκαν. Δεν πρέπει, άλλωστε, να ξεχνάμε ότι η επανάσταση είναι ακόμα στην αρχή, η πολιτικοποίηση του κόσμου μόλις αρχισε και μεγάλα κομμάτια ήδη ριζοσπαστικοποιούνται με γοργούς ρυθμούς που θα επιταχυνθούν ακόμα περισσότερο, μόλις αποκαλυφθεί πλήρως ο πολιτικός ρόλος που παίζουν τα δύο ισλαμικά κόμματα. Ήδη, η απροκάλυπτα εχθρική στάση των Ισλαμιστών προς τη δεύτερη επανάσταση, η στήριξη, ουσιαστικά, που πρόσφεραν στη στρατιωτική χούντα προκειμένου αυτή να διατηρηθεί στην εξουσία και να νομιμοποιηθεί μέσω των εκλογών –αφού τις διεξήγαγε με τους δικούς της όρους και διατηρώντας πλήθος εξουσιών-, η στήριξη που φαίνεται να τους παρέχουν οι ιμπεριαλιστές εφόσον βέβαια εξακολουθήσουν να συναινούν στις επιλογές τους, αλλά και η εφαρμογή της οικονομικής και κοινωνικής πολιτικής που έχουν εξαγγείλει και η οποία είναι άκρως αντιδραστική (ένας ακραίος νεοφιλελευθερισμός σε ένα ήδη εξαθλιωμένο λαό αγκαλιά με μια φονταμενταλιστική «ηθική» διακρίσεων προς τις γυναίκες και τους μη ισλαμικούς πληθυσμούς), θα τους φέρει σύντομα αντιμέτωπους με τον εξεγερμένο λαό.

Ανταγωνισμοί εξουσίας

Από την άλλη, η λυκοφιλία τους με το Ανώτατο Στρατιωτικό Συμβούλιο έχει ήδη μπει σε δοκιμασία. Αν οι Ισλαμιστές είχαν την ψευδαίσθηση ότι κερδίζοντας τις εκλογές θα κέρδιζαν και την εξουσία ήταν βαθιά νυχτωμένοι. Οι Στρατιωτικοί, με την αμέριστη στήριξη των ΗΠΑ, των συμμάχων τους και των λοιπών ιμπεριαλιστών, φρόντισαν πριν τις εκλογές να διασφαλίσουν την εξουσία τους σε βάρος του νέου κοινοβουλίου: αποφά-

σισαν και διέταξαν ο προϋπολογισμός του στρατού να μην υπόκειται σε έλεγχο από την πολιτική εξουσία, η εκλεγμένη εθνοσυνέλευση να μην μπορεί να εγκρίνει τις υπουργοποιήσεις ή το νομοθετικό έργο της κυβέρνησης (αρμοδιότητες που διατηρεί η στρατιωτική χούντα), να κρατήσουν υπό τον έλεγχό τους τη δικαιοσύνη –ακόμα και τα αστικά και ποινικά δικαστήρια-, μόνο 20 από τα 100 μέλη της επιτροπής που θα προετοιμάσει τη συνταγματική αναθεώρηση να προέρχονται από τη βουλή, ενώ η χούντα να μπορεί να ζητήσει αναθεωρήσεις του συντάγματος που θα προκύψει. Επιπλέον, έδωσαν στο μεταβατικό πρωθυπουργό που διόρισαν (τρίτο στη σειρά, στην προσπάθειά τους να κατευνάσουν τις αντιδράσεις) Καμάλ Ελ Γκανζούνι, αρκετές από τις εξουσίες που έχει κανονικά ο πρόεδρος, προκειμένου να περιοριστεί η εξουσία του κοινοβουλίου και, τέλος, βλέποντας τη συντριπτική κυριαρχία των ισλαμιστών στο κοινοβούλιο, αποφάσισαν ότι το κοινοβούλιο δεν αντιπροσωπεύει όλο τον αιγυπτιακό λαό και άρα χρειάζεται ένα «συμβουλευτικό όργανο» πιο πλουραλιστικό που θα βοηθήσει το Ανώτατο Στρατιωτικό Συμβούλιο μέχρι τις προεδρικές εκλογές (υπολογίζονται στα μέσα του 2012).

Ο ανταγωνισμός, λοιπόν, για τα μερίδια εξουσίας των δυο συμάχων ήδη έχει ξεκινήσει και καθιστά σίγουρη τη ρήξη μεταξύ τους Αυτό σε συνδυασμό με τη νεοφιλελεύθερη λαίλαπα που ετοιμάζεται προδικάζει το ολοκληρωτικό ξεμπρόστιασμα των ισλαμιστών στα μάτια του αιγυπτιακού λαού. Η νίκη τους, άρα, όσο συντριπτική κι αν φαίνεται δεν είναι καθόλου σίγουρο ότι θα τους εξασφαλίσει και την εξουσία σε μια χώρα που έχει ήδη μπει στην τροχιά της επανάστασης.

ΜΑΡΟΚΟ

Οι ισλαμιστές στην εξουσία, ο λαός στους δρόμους

Η τεράστια αποχή ήταν το κύριο χαρακτηριστικό των βουλευτικών εκλογών που διεξήχθησαν στο Μαρόκο, στις 25 Νοεμβρίου. Οι εκλογές πραγματοποιήθηκαν ένα χρόνο νωρίτερα από ότι ήταν προγραμματισμένο και ήταν μια απέλπιδα προσπάθεια του καθεστώτος να κατευνάσει τη λαϊκή οργή. Με αυτό το πνεύμα έγινε και η επίσημη ανακοίνωση ότι η συμμετοχή ανήλθε στο 45%, κάτι που δεν ισχύει, καθώς ο αριθμός όσων ψήφισαν ήταν μικρότερος απ' ό,τι στις προηγούμενες εκλογές το 2007. Στην πραγματικότητα, μόλις το 21% των ψηφοφόρων συμμετείχαν στην εκλογική διαδικασία. Από τα 21 εκατομμύρια Μαροκινών που έχουν δικαίωμα ψήφου, μόνο 13,5 εκ. καταγράφηκαν στους εκλογικούς καταλόγους, ενώ 6,1 εκ. συμμετείχαν τελικά στις εκλογές και 1,6 εκ. ήταν τα άκυρα. Τα 7,5 εκ. των μη εγγεγραμμένων αποτελούνται κυρίως από τα πιο πληβειακά στρώματα της υπαίθρου.

Η συντριπτική πλειοψηφία των εργαζομένων, των ανέργων, των σπουδαστών, των μαθητών αλλά και των μικροαγροτών που παραδοσιακά κρατούν συντηρητική θέση, ανταποκρινόμενοι στο κάλεσμα για μπουκόταζ των εκλογών από οργανώσεις της Αριστεράς, των Ισλαμιστών, αλλά κυρίως από το Κίνημα της 20^{ης} Φεβρουαρίου, απείχαν από τις εκλογές. Αντίθετα, η συμμετοχή τους ήταν μαζική στις μεγάλες διαδηλώσεις που πραγματοποιήθηκαν σε 70 πόλεις σε όλη τη χώρα, στις 20 και στις 27 Νοέμβρη, με αίτημα πολιτικές και κοινωνικές αλλαγές αλλά και ουσιαστική βελτίωση του άθλιου βιοτικού τους επιπέδου.

Το κόμμα που αναδείχθηκε πρώτο στις εκλογές ήταν το μετριοπαθές ισλαμιστικό Κόμμα της Δικαιοσύνης και της Ανάπτυξης (PJD), με ποσοστό 27%, και από τις 395 έδρες του κοινοβουλίου καταλαμβάνει τις 107. Αποτελεί ουσιαστικά δημιουργήματα του παλατιού, χωρίς ρίζες στον κόσμο. Έχει δηλώσει την πίστη του στο καθεστώς και υιοθετεί τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές των διεθνών οικονομικών οργανισμών (ΔΝΤ, Παγκόσμια Τράπεζα κ.α.).

Το ποσοστό του δεν του δίνει τη δυνατότητα να συγκροτήσει αυτοδύναμη κυβέρνηση και, όπως δήλωσε ο επικεφαλής του και κατά πάσα πιθανότητα νέος πρωθυπουργός της χώρας, Αμπτελίλα Μπενκιράν, θα προχωρήσει στη συγκρότηση κυβέρνησης συνασπισμού, συμμαχώντας με κόμματα της «αριστεράς», κυρίως τη Σοσιαλιστική Ένωση των Λαϊκών Δυνάμεων (USFP), που πήρε 39 έδρες και ελέγχει τα καθεστωτικά συνδικάτα (CDT - Δημοκρατική Συνομοσπονδία Εργατών). Μέσω του USFP και της CDT το καθεστώς είχε προσαθήσει τα τελευταία χρόνια να κρατήσει την αντιπολιτευτική δράση σε χαμηλό επίπεδο, επιδιώκοντας μια ομαλή μετάβαση στη δημοκρατία. Δεύτερο κόμμα ήρθε το Ιστικλάλ (Istiqlal) με 60 έδρες και τρίτο το Εθνικό Κόμμα της Ανεξαρτησίας, το κόμμα που παραδοσιακά εκπροσωπούσε το καθεστώς, με 52 έδρες. Το Κόμμα Αυθεντικότητας και Μοντερνισμού (PAM) - που αποτελεί το αντίβαρο του PJD στο νέο δικομματικό σύστημα εξουσίας που προσαθεί να στήσει το παλάτι - πήρε 47 έδρες.

Το πολίτευμα του Μαρόκο είναι βασιλευόμενη δημοκρατία και όπως όλα σχε-

δόν τα καθεστάτα της περιοχής είναι βαθιά διεφθαρμένο. Μια μικρή ελίτ νέμεται τον πλούτο της χώρας, ενώ η πλειοψηφία του πληθυσμού είναι υποχρεωμένη να κάνει δωροδοκίες ώστε να έχει πρόσβαση στις υπηρεσίες υγείας ή στην ανεύρεση μιας εργασίας. Ο βασιλιάς έχει σχεδόν απεριόριστες εξουσίες, μπορεί ακόμα και να παύσει μια κυβέρνηση εφόσον διαφωνεί με την πολιτική που εφαρμόζει.

Η αραβική άνοιξη έφτασε στο Μαρόκο σχεδόν ταυτόχρονα με τις άλλες αραβικές χώρες. Επί εννέα μήνες η χώρα συγκλονιζόταν από διαδηλώσεις, πρωτοφανείς στην ιστορία της, που απαιτούσαν την ανατροπή του παλιού διεφθαρμένου καθεστώτος, την αλλαγή του πολιτεύματος και συνταγματικές αλλαγές, δωρεάν παιδεία για όλους, το δικαίωμα όλων στην εργασία, πολιτικές και συνδικαλιστικές ελευθερίες. Οι διαδηλώσεις καλούνταν και οργανωνόνταν κατά κύριο λόγο από το Κίνημα της 20^{ης} Φεβρουαρίου, στο οποίο οι άνεργοι πτυχιούχοι αποτελούν την πλειοψηφία και που όλους αυτούς τους μήνες, παρά την καταστολή και τις μανούβρες του καθεστώτος, δεν υποχώρησαν στον αγώνα τους.

Μια πρώτη προσπάθεια του καθεστώτος να περιορίσει τη λαϊκή οργή ήταν η διεξαγωγή δημοψηφίσματος το καλοκαίρι για την εφαρμογή νέου συντάγματος, που αναγνώριζε μεγαλύτερες ελευθερίες, ενώ περιόριζε κάπως τις εξουσίες του βασιλιά. Η κυριότερη αλλαγή ήταν η υποχρέωση του βασιλιά να δίνει εντολή σχηματισμού κυβέρνησης στο κόμμα που έρχεται πρώτο σε ψήφους στις εκλογές και όχι σε αυτό της

αρεσκείας του. Αλλά η μικρή προσέλευση των ψηφοφόρων είχε αρνητικό αντίκτυπο στο καθεστώς και ουσιαστικά μισοακύρωσε το δημοψήφισμα. Η επόμενη προσπάθεια του καθεστώτος ήταν να οργανώσει κοινοβουλευτικές εκλογές, προωθώντας κόμματα που υιοθετούν φραστικά κάποιες από τις διεκδικήσεις του κινήματος, από την άλλη όμως δήλωναν την πίστη τους στο καθεστώς και στο βασιλιά.

Σε όλες τις χώρες όπου διεξήχθησαν εκλογές μετά το ξέσπασμα της αραβικής άνοιξης, όπως στην Τυνησία και την Αίγυπτο, αναδείχθηκαν κόμματα που ανήκαν στο χώρο των μετριοπαθών Ισλαμιστών. Αυτό είχε δύο αιτίες. Η πρώτη είναι ότι στηρίχθηκαν από μερίδες της άρχουσας τάξης. Το σχέδιο ήταν ότι θα λειτουργούσαν ως αναχώματα στα κινήματα και ότι με αυτό τον τρόπο τα τελευταία θα ξεφούσκωναν. Βέβαια το Μαρόκο αποτελεί καρικατούρα αυτού του σχεδίου, αφού το PJD είναι κατασκευάσμα της τελευταίας στιγμής.

Η δεύτερη είναι ότι δεν αναδείχθηκαν μαζικά κόμματα της πρωτοπορίας, που να εκφράζουν τις διεκδικήσεις των εξεγερμένων και να οργανώνουν και να κατευθύνουν τους αγώνες προς μια μεγαλύτερη ριζοσπαστικοποίηση. Οι ίδιες συνθήκες επικρατούν και στο Μαρόκο. Ωστόσο η επανάσταση δεν έχει λήξει. Πρόκειται για μια διαδικασία που ακόμα βρίσκεται σε εξέλιξη, διατηρώντας όχι μόνο στο Μαρόκο αλλά και σε όλες τις χώρες την αρχική της ορμή. Οι μεγάλες διαδηλώσεις στις 20 και 27 του Νοέμβρη δείχνουν αυτή τη δυναμική.

Παράνομη η «μόνιμη» κυβέρνηση Πούτιν

Οι βουλευτικές και περιφερειακές εκλογές στη Ρωσία διεξήχθησαν μέσα σε ένα κλίμα τρομοκρατίας, λιτότητας και αδιεξόδων του πολιτικού επιτελείου και τις ακολούθησαν διαδηλώσεις με πρωτοφανή μαζικότητα, που πήραν τη σκυτάλη από τους «αγανακτισμένους» όλου του κόσμου.

Η Ρωσία θεωρείται μεν, όπως ισχυρίζεται το δίδυμο Πούτιν-Μεντβέντεφ, από τους ισχυρούς παίκτες της παγκόσμιας σκακιέρας, αλλά η κοινωνία της, γεμάτη ακόμα αντιφάσεις και τραύματα από την κατάρρευση του «υπαρκτού σοσιαλισμού», σφαδάζει από την κρίση του νεκρογέννητου καπιταλισμού, ο οποίος, μόλις ολοκληρώθηκαν κάποιοι βασικοί του τομείς-πυλώνες υπό την ηγεσία του Πούτιν, παρασύρεται από το κύμα της παγκόσμιας ύφεσης, παρά τις ενθαρρυντικές ανακοινώσεις για οικονομική ανάπτυξη στο 4,5% και πληθωρισμό στο 6%.

Ο «σπύρας» Πούτιν με τον πρόεδρο Μεντβέντεφ προχώρησαν στην εφαρμογή πολιτικών λιτότητας, ολίδιων με αυτές της Ευρώπης, με περικοπές στην εκπαίδευση (από το 4% του ΑΕΠ το 2011 στο 3,6% το 2014), την υγεία (από 3,9% στο 3,4% το 2014), τις κοινωφελείς επιχειρήσεις (από 2% στο 1,5% το 2012) κ.α. Αντίθετα, υπάρχει μια αστραπιαία αύξηση δαπανών κατά 150% για το στρατό και την αστυνομία. Οι στρατιωτικές δαπάνες για το 2011 αυξήθηκαν στο 2,9% του ΑΕΠ και το 2014 θα φτάσουν στο 3,8%, ενώ έχει ήδη ψηφιστεί να φτάσουν μέχρι το 2020 στα 23 τρις ρούβλια ή περίπου 550 δις ευρώ.

Στις εκλογές η Ενωμένη Ρωσία του

Πούτιν «τιμωρήθηκε» από τους πολίτες χάνοντας το 15% των ψήφων της (πάνω από 15 εκ.) και συγκέντρωσε 49,32%, σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία. Από αυτή την πτώση κέρδισαν κυρίως το ΚΚ Ρωσίας του Ικενβάντι Ζιουγκάνοφ με 19,2% (αύξηση κατά 7,5%), η σοσιαλδημοκρατική Δίκαιη Ρωσία του Σεργκέι Μιρόνοφ με 13,24% (αύξηση κατά 6,5%) αλλά και το ακροδεξιό LDPR του Βλαντίμιρ Ζιρινόφσκι με 11,67% (αύξηση κατά 3,5%). Τα υπόλοιπα κόμματα δεν πέρασαν το όριο του 7% που απαιτείται για τη συμμετοχή στη Δούμα: το φιλελεύθερο Γιάμπλοκο με 3,43%, οι δεξιοί Πατριώτες της Ρωσίας με 0,97% και το Δεξιό Έργο με 0,60%. Άλλα κόμματα και οργανώσεις δεν πληρούσαν τις προϋποθέσεις της εκλογικής νομοθεσίας, που μεταξύ άλλων ορίζει ότι για να συμμετάσχει ένα κόμμα στις εκλογές θα πρέπει να έχει τουλάχιστον 50.000 μέλη. Οι ακροαριστερές, αναρχικές και άλλες οργανώσεις καλούσαν σε αποχή ή άκυρο. Σε πολλές περιοχές, ειδικά του Βορρά, της Σιβηρίας και της Άπω Ανατολής, που πλήττονται περισσότερο από τα μέτρα, το ΚΚ και η Δίκαιη Ρωσία υπερίσχυαν της Ενωμένης Ρωσίας, που έχασε μέχρι και το 32% των ψήφων της, ή αύξησαν σημαντικά τα ποσοστά τους, κάνοντας τα ΜΜΕ να μιλάνε για «αριστερή στροφή στο εκλογικό σώμα». Αλλά ακόμα και αυτά τα εκλογικά αποτελέσματα δεν είναι ακριβή, λόγω των άγριων παρεμβάσεων και παραβιάσεων και γενικότερα της εκλογικής νοθείας, όπως καταγγέλλουν όλα τα κόμματα αλλά και πολυάριθμοι πολίτες.

Τα λαϊκά στρώματα έδωσαν όμως τη δική τους απάντηση στη νοθεία και στο πολιτικό μονοπώλιο της κλίκας του Πού-

τιν (που ετοιμάζει και άλλα μέτρα όπως η αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης και ένα νόμο ανάλογο του «Καλλικράτη»). Την ώρα που θα ανακοινώνονταν τα αποτελέσματα, απόγευμα της 4ης Δεκεμβρίου, διάφορες εξωκοινοβουλευτικές οργανώσεις στη Μόσχα, από φιλελεύθερες μέχρι ακροαριστερές, κάλεσαν σε διαδήλωση προς την Κεντρική Εκλογική Επιτροπή για να διατρανώσουν ότι οι εκλογές ήταν νόθες. Οι 6.000 εργαζόμενοι και συνδικαλιστές, μόλις ξεκίνησαν τη διαδήλωση μπλοκαρίστηκαν από τα ρωσικά ΜΑΤ, που τους επιτέθηκαν άγρια και συνέλαβαν 500. Μικρές διαδηλώσεις πραγματοποιήθηκαν τις επόμενες τρεις μέρες στη Μόσχα, την Αγία Πετρούπολη και σε άλλες πόλεις συναντώντας την ίδια καταστολή, συνηθισμένη εξάλλου για τα ρωσικά δεδομένα. Όμως, στις 10 Δεκεμβρη στην πλατεία Μπολότναγια της Μόσχας, κατέβηκαν πάνω από 50.000 εργαζόμενοι και νέοι, οι οποίοι έκαναν κανονικά διαδήλωση, χωρίς να τολμήσει η αστυνομία να τους χτυπήσει, και όρισαν καινούριο ραντεβού για τις 24 Δεκεμβρη. Την ίδια μέρα πρωτοφανείς σε μέγεθος και μαχητικότητα διαδηλώσεις έγιναν σχεδόν σε όλες τις μεγάλες πόλεις της Ρωσίας με κοινό αίτημα: «να φύγει ο Πούτιν». Στις 24 Δεκεμβρη στη Μόσχα συγκεντρώθηκαν πάνω από 100.000 διαδηλωτές. Πραγματοποιήθηκε μια μεγάλη συνέλευση, στήθηκαν εργαστήρια, βιβλιοπωλείο, και ορίστηκε καινούριο ραντεβού για τις 4 Φλεβάρη. Κάτω από την πίεση των κινητοποιήσεων, οι αρχές υποσχέθηκαν εκδημοκρατισμό της εκλογικής νομοθεσίας, εκλογή αντί για δι-

ορισμό των δημάρχων και μια περισσότερη δίκαιη κατανομή των δαπανών του προϋπολογισμού μεταξύ κέντρου και επαρχιών. Από το φόβο του ο Πούτιν αποφεύγει να μιλήσει για κίνημα, κατηγορώντας για σκευωρίες την εξωκοινοβουλευτική αντιπολίτευση, την οποία αποκαλεί «ανύπαρκτους που δεν ξέρουν οι ίδιοι τι θέλουν» και «τροτσκιστές», για τους οποίους «το κίνημα είναι το παν και το αποτέλεσμα τίποτα».

Οι κινητοποιήσεις του Δεκεμβρη είναι σημαντικότερες και από τις «πορείες των διαμαρτυρόμενων» του 2006-07 (που οργανώνονταν από τα φιλελεύθερα κόμματα και αντιμετώπιζονταν με παραδειγματική καταστολή), γιατί έβγαλαν στο δρόμο ένα κομμάτι των λαϊκών μαζών και άλλαξαν την πολιτική κατάσταση όπως υπήρχε εδώ και 20 χρόνια. Για πρώτη φορά μετά τις μεγάλες διαδηλώσεις του 1990-93, οι μάζες απέδειξαν ότι μπορούν να κάνουν πολιτική, παρόλο που δεν έχουν ακόμα κινηματικές παραδόσεις και ξεκάθαρα αιτήματα. Έτσι, στη διαδήλωση της 10ης Δεκεμβρη στην Αγία Πετρούπολη επικρατούσε ένα σύνθημα που απαντά στην ειρωνεία του Πούτιν: «Δεν είμαστε αντιπολίτευση, είμαστε λαός».

ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΙΜ ΓΙΟΝΓΚ ΙΛ: ΑΒΕΒΑΙΟ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΣΤΗΝ ΑΠΩ ΑΝΑΤΟΛΗ

Στις 17 Δεκεμβρη πέθανε ο ηγέτης της Βόρειας Κορέας Κιμ Γιονγκ Ιλ. Είχε αναλάβει την εξουσία το 1994, μετά το θάνατο του πατέρα του, Κιμ Ιλ Σουνγκ, και, επισήμως τουλάχιστον, θα τον διαδεχθεί ο γιος του, Κιμ Γιονγκ Ουν. Η «κληρονομική» διαδοχή στην ηγεσία και η ακραία και αποκρουστική – ακόμα και για τα δεδομένα του σταλινισμού – προσωπολατρία δεν είναι οι μόνες ιδιομορφίες του βορειοκορεατικού καθεστώτος. Ωστόσο, η ιστορική πορεία της διαμόρφωσής του δεν προεξοφλούσε απόλυτα την τελική του κατάληξη. Ο Κιμ Ιλ Σουνγκ υπήρξε ηγετική φυσιογνωμία της κορεατικής αντίστασης ενάντια στο γιαπωνέζικο ιμπεριαλισμό, που κατείχε τη χώρα από το 1905 ως το 1945 και είχε επιβάλει βάρβαρη τρομοκρατία σε βάρος του λαού της. Μετά τη συνθηκολόγηση της Ιαπωνίας το 1945, ήταν καθολική η απαίτηση των Κορεατών όχι μόνο για εθνική απελευθέρωση αλλά και για βαθιά κοινωνική αλλαγή. Ο Στάλιν, παρότι ο Κόκκινος Στρατός είχε συντρίψει τους Ιάπωνες και είχε καταλάβει το σύνολο της κορεατικής χερσονήσου, συμφώνησε με τους αμερικάνους ιμπεριαλιστές τη διαίρεση της Κορέας, με σύνορο τον 38° παράλληλο. Στο νότιο τμήμα, οι Αμερικάνοι εγκατέστησαν ένα καθεστώς-μαριονέτα, με επικεφαλής τον Σιγκμαν Ρη, που δεν είχε το παραμικρό λαϊκό έρεισμα. Στο Βορρά, το ΚΚ Κορέας και ο Κιμ Ιλ Σουνγκ ανέλαβαν την εξουσία. Το 1950, ενθαρρυσμένος από την

τελική νίκη της κινέζικης επανάστασης αλλά και λόγω της ανελέητης τρομοκρατίας που είχε εξαπολυθεί στη Νότια Κορέα κατά του εργατικού κινήματος, ο Κιμ αποφάσισε να επιτεθεί στο νότο. Ο Στάλιν έδωσε την έγκρισή του, χωρίς όμως να στείλει βοήθεια, πέρα από μερικά μαχητικά αεροπλάνα και έμπειρους πιλότους. Παρόμοια στάση κράτησε στην αρχή του πολέμου και η Κίνα του Μάο κι έτσι χάθηκε η ευκαιρία να πετάξουν στη θάλασσα τους Αμερικάνους και τους συμμάχους τους, που είχαν περιοριστεί σε έναν θύλακα γύρω από το λιμάνι Πουσάν. Η αμερικανική υπεροπλία γρήγορα αντέστρεψε τη ροή του πολέμου και η προέλασή τους μέχρι τα κινέζικα σύνορα στον ποταμό Γιαλού ανάγκασε την Κίνα να επέμβει με ένα εκατομμύριο στρατιώτες. Μετά από τρία χρόνια σκληρών μαχών, υπογράφηκε ανακωχή και τα σύνορα ανάμεσα στα δύο κορεατικά κράτη οριστικοποιήθηκαν στον 38° παράλληλο.

Η πορεία των δύο κρατών στα πρώτα μεταπολεμικά χρόνια ήταν αντίθετη και πολύ διαφορετική από την εικόνα που έχει διαμορφωθεί σήμερα. Η Νότια Κορέα μετατράπηκε σε προτεκτοράτο των ΗΠΑ, με παρουσία πολυάριθμων αμερικανικών στρατευμάτων μέχρι και σήμερα, ενώ οι στρατιωτικές δικτατορίες διαδέχονταν η μια την άλλη. Η φτώχεια και η εξαθλίωση των μαζών ήταν πολύ χειρότερη ακόμα και από την κατάσταση στην Ελλάδα τις δεκαετίες του '50 και του '60. Η Βόρεια Κορέα, παρότι κυριολεκτικά ισοπεδώθηκε

από τους αμερικανικούς βομβαρδισμούς, γνώρισε σημαντική ανάπτυξη χάρη στη σχεδιασμένη οικονομία και ήταν μάλιστα για αρκετά χρόνια από τις μεγαλύτερες παραγωγούς αγροτικών προϊόντων στον κόσμο. Από τη δεκαετία του '70 ωστόσο, χάρη στην εισροή αμερικανικών και γιαπωνέζικων κεφαλαίων, η Νότια Κορέα πέτυχε ραγδαία εκβιομηχάνιση και σήμερα έχει εξελιχθεί σε σημαντικότερη οικονομική δύναμη. Αντίθετα, ο Βορράς σύντομα υπέστη τις συνέπειες των αντιφάσεων του σχεδιασμού της οικονομίας όχι από τους ίδιους τους παραγωγούς αλλά από μια χούφτα γραφειοκράτες, όπως και όλα τα σταλινικά καθεστώτα. Η κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης και η στροφή της Κίνας στον καπιταλισμό έδωσαν το τελικό χτύπημα στο βορειοκορεατικό καθεστώς, που από τότε φυτοζωεί, καταδικάζοντας τη χώρα σε πλήρη απομόνωση και το λαό σε εξαθλίωση.

Ο νεαρός «διάδοχος» Κιμ Γιονγκ Ουν, σε αντίθεση με την απόλυτη εξουσία του πατέρα του και του παππού του, βρίσκεται υπό την κηδεμονία ενός συμβουλίου που περιλαμβάνει τους θείους του και άλλα κορυφαία στελέχη του κόμματος και του στρατού. Οι εξελίξεις είναι αβέβαιες και δεν είναι διόλου απίθανο το καθεστώς να κάνει «ανοίγματα» στον καπιταλισμό ανάλογα με αυτά της Κίνας ή της σημερινής Κούβας. Όλα αυτά θα έχουν σημαντική επίδραση στο «παιχνίδι» των μεγάλων δυνάμεων σε μια περιοχή με πολύ μεγάλη οικονομική και γεωστρατηγική σημα-

σία, καθώς το βάρος του παγκόσμιου καπιταλισμού μετατοπίζεται ραγδαία προς την Ασία. Ενδεχόμενη κατάρρευση του βορειοκορεατικού καθεστώτος και ένωση της κορεατικής χερσονήσου θα δημιουργήσει μια εξαιρετικά υπολογίσιμη δύναμη, πάντα όμως κάτω από την επιρροή των ΗΠΑ. Σε αυτό αντιτίθεται όχι μόνο η Κίνα, καθώς θα αντιμετωπίζει αμερικανικά στρατεύματα στα σύνορά της, αλλά και η Ιαπωνία, που δοκιμάζεται σκληρά από την κρίση και τις συνέπειες της πρόσφατης καταστροφής στη Φουκουσίμα, και ενώ ήδη οι νοτιοκορεατικές εταιρίες είναι σε πολλούς κλάδους ισχυρότατοι ανταγωνιστές για τις γιαπωνέζικες. Ο γιαπωνέζικος ιμπεριαλισμός βρίσκεται σε στρατηγικό αδιέξοδο, ανάμεσα στις ΗΠΑ και τη ραγδαία ανερχόμενη Κίνα, ωστόσο η σημερινή κεντρικά κυβέρνηση του Τόκιο δείχνει να στρέφεται προς τη δεύτερη, όπως φαίνεται από τη συμφωνία των δύο ασιατικών οικονομικών υπερδυνάμεων να αντικαταστήσουν το δολάριο με τα νομίσματά τους στις περισσότερες διεθνείς συναλλαγές τους. Σε κάθε περίπτωση, είναι εξαιρετικά απρόβλεπτη η στάση της βορειοκορεατικής γραφειοκρατίας, που βεβαίως διαθέτει και πυρηνικά όπλα. Την έξοδο από αυτό το λαβύρινθο μπορεί να εξασφαλίσει μόνο η αναγέννηση των διόλου ευκαταφρόνητων παραδόσεων του εργατικού και επαναστατικού κινήματος σε όλες τις χώρες της περιοχής.

■ Γιάννης Χαλάς

Έκκληση από το Εργατικό Κόμμα Πακιστάν «Το ΕΚΠ δέχεται επίθεση - Βοηθείστε μας να αντεπιτεθούμε»

■ Φαρούκ Ταρίκ (*)
Πολλοί υποστηρικτές και μέλη του Εργατικού Κόμματος του Πακιστάν (ΕΚΠ) βρίσκονται φυλακισμένοι σε διάφορες φυλακές της χώρας (...) Δεν είναι τρομοκράτες, είναι πολιτικοί ακτιβιστές, αλλά όλοι κατηγορούνται με βάση τους αντιτρομοκρατικούς νόμους.

Ο πρωθυπουργός Γιουσάφ Ραζά Γκιλνι έπτε σε μια ομιλία του (...) στις 14 Νοεμβρίου ότι δεν υπάρχουν πολιτικοί κρατούμενοι στο Πακιστάν αυτή την περίοδο. (...) Ξέρω τουλάχιστον 24 μέλη και υποστηρικτές του ΕΚΠ που είναι στη φυλακή για πολιτικούς λόγους. Πολλοί ακόμα λιώνουν στις φυλακές του Μπαλουχιστάν, πέρα από τους αγνοούμενους.

Έξι από τους εννιά πολιτικούς κρατούμενους στο Φαϊσαλαμπάντ καταδικάστηκαν σε 490 ολόκληρα χρόνια από αντιτρομοκρατικό δικαστήριο. Το έγκλημά τους ήταν ότι ηγήθηκαν μιας απεργίας των εργαζομένων στην υφαντουργία το 2010. Όταν ο εργοδότης άνοιξε πυρ από το εργοστάσιο, οι εργαζόμενοι, εξοργισμένοι, ανταπέδωσαν. Ο εργοδότης είναι ελεύθερος, ενώ οι εργαζόμενοι καταδικάστηκαν σε 490 χρόνια φυλάκισης.

Στο Γκιλγκίτ, όταν η αστυνομία άνοιξε πυρ και σκότωσε δύο ανθρώπους, πατέρα και γιο, επειδή απαιτούσαν τη δίκαιη αποζημίωση όλων των θυμάτων της λίμνης Άττα Άμπατ, ο κόσμος αντέδρασε καταλαμβάνοντας την περιοχή. Οι αστυνομικοί που πήραν μέρος στη δολοφονία είναι ελεύθεροι, ενώ ο Μπάμαπα Τζαν, πρώην μέλος του περιφερειακού συμβουλίου του Γκιλγκίτ και ηγετικό στέλεχος των πολιτικών ακτιβιστών της περιοχής, μαζί με 14 ακόμα άτομα είναι στη φυλακή. Πού είναι η δικαιοσύνη;

Στο Φαϊσαλαμπάντ, η Πακιστανική Μουσουλμανική Λίγκα Nawaz είναι αυτή που μας καταδιώκει, μαζί με τον υπουργό νόμου της επαρχίας Rana Sanaullah, που θέλει να μας δώσει ένα μάθημα, επειδή δημιουργήσαμε ένα κίνημα στους εργαζόμενους της υφαντουργίας της πόλης που δεν είχε ξαναυπάρξει. Στο Γκιλγκίτ, το Λαϊκό Κόμμα του Πακιστάν, με επικεφαλής τον υπουργό Mehdi Shah είναι αυτό που θέλει να μας δώσει ένα μάθημα, επειδή πήραμε το μέρος των εξεγερμένων μαζών του Γκιλγκίτ Μπαλιτιστάν απέναντι στις αδικίες και τις καταχρήσεις.

Δεν πρόκειται να εγκαταλείψουμε τον αγώνα και θα αντεπιτεθούμε οικοδομώντας ένα κίνημα για την απελευθέρωση των πολιτικών ακτιβιστών. Χρειαζόμαστε την ηθική, οικονομική και πολιτική σας υποστήριξη.

Το ιστορικό της οικοδόμησης κινήματων

Το ΕΚΠ, που ιδρύθηκε το 1997, είναι ένα μικρό αριστερό κόμμα που βοηθάει στην οικοδόμηση των κοινωνικών και πολιτικών κινήματων του Πακιστάν. Το 2000/2001 αρχίσαμε την οργάνωση της υποστήριξης στο Anjuman Mozareen Punjab στην Οκάρα. Το αγροτικό κίνημα προχώρησε και αποτέλεσε παράδειγμα προς μίμηση στην ιστορία του αγροτικού κινήματος του Πακιστάν. Αντεπιτέθηκαν στη διοίκηση των στρατιωτικών αγροκτημάτων, κατέλαβαν 68.000 εκτάρια γης και

συνεχίζουν την ανυπακοή.

Το 2003/2004 παίξαμε σημαντικό ρόλο στην οικοδόμηση του κινήματος των εργαζομένων στους μηχανικούς αργαλειούς στην τρίτη μεγαλύτερη πόλη του Πακιστάν. Το Κίνημα Εργαζομένων Quami (LQM), που ο ηγέτης του είναι μέλος του ΕΚΠ, καθοδήγησε χιλιάδες εργαζόμενους στον αγώνα τους για καλύτερους μισθούς και καλύτερες συνθήκες εργασίας. Τώρα βρίσκονται αντιμέτωποι με επίθεση.

Το 2007/2008 παίξαμε ρόλο στην οικοδόμηση του κινήματος των δικηγόρων. Όλοι μας βρεθήκαμε ξανά και ξανά στη φυλακή. Ήμασταν εκεί κάθε εβδομάδα με διαμαρτυρίες των δικηγόρων και συλλαλητήρια, αποτελέσαμε κομμάτι της μεγάλης πορείας και καθοδηγήσαμε την περιφημη εξέγερση του GPO Chouck απέναντι στην αστυνομία στη Λαχόρα.

Ήμασταν από αυτούς που αντιτάχθηκαν στη στρατιωτική ανάληψη της εξουσίας από τον Μουσάραφ από την πρώτη μέρα, αντίθετα από πολλούς από εκείνους που ισχυρίζονται τώρα ότι πρωτοστατούν στη μάχη ενάντια στο στρατιωτικό κατεστημένο. Σχεδόν το σύνολο της ηγεσίας του ΕΚΠ συνελήφθη αρκετές φορές στη διάρκεια της περιόδου Μουσάραφ. (...)

Δημιουργώντας εναλλακτικά ΜΜΕ

Το ΕΚΠ ασχολήθηκε με τη δημιουργία εναλλακτικών ΜΜΕ για να αντιμετωπίσει την επιρροή των εμπορικών ΜΜΕ. Εξέδιδε την εβδομαδιαία εφημερίδα Mazdoor Jeddohud από το 1997 μέχρι το 2010, χωρίς διαφημίσεις. Τώρα εκδίδεται ως μηνιαίο περιοδικό λόγω οικονομικών δυσκολιών.

Τα Σοσιαλιστικά Πακιστανικά Νέα, που ξεκίνησαν το 2004, αποτελούν τώρα τη μεγαλύτερη λίστα πολιτικού ηλεκτρονικού ταχυδρομείου με πάνω από 7.500 μέλη. Οι ακτιβιστές του ΕΚΠ δουλεύουν καθημερινά πάνω από μια ώρα, εθελοντικά, για να συντονίζουν αυτή τη λίστα.

Αποτελούμε, επίσης, μέρος της ομάδας που παράγει το View Point On line, ένα από τα πιο πολυδιαβασμένα διαδικτυακά περιοδικά.

Δουλειά Αλληλεγγύης και Ανακούφισης

Οι υποστηρικτές και τα μέλη του ΕΚΠ δραστηριοποιήθηκαν στο σεισμό του 2005 και στις καταστροφικές πλημμύρες του 2010, προκειμένου να μαζέψουν χρήματα και να βοηθήσουν όσους περνούσαν δύσκολες ώρες.

Όλα αυτά τα κάναμε για να οικοδομήσουμε το μαζικό πολιτικό κόμμα των εργαζομένων, για να οργανώσουμε σοσιαλιστικές, δημοκρατικές, φεμινιστικές, περιβαλλοντικές καμπάνιες και κινήματα στο Πακιστάν και σε όλο τον κόσμο.

Επείγουσα Οικονομική Έκκληση για τους «Έξι του Φαϊσαλαμπάντ»

Όπως όλοι γνωρίζετε, έξι ηγέτες των εργαζομένων από το Φαϊσαλαμπάντ καταδικάστηκαν σε ποινές φυλάκισης 490 χρόνων συνολικά. Το μόνο τους έγκλημα ήταν ότι ηγήθηκαν μιας ειρηνικής απεργίας για την αύξηση των κατώτερων μισθών που είχαν ανακοινωθεί από την κυβέρνηση. (...)

Τρεις ακόμη εργαζόμενοι περιμένουν στη φυλακή να ξεκινήσει η δίκη τους.

Όλοι τους είναι ηγέτες μιας οργάνω-

σης στους μηχανικούς αργαλειούς που ονομάζεται Κίνημα Εργαζομένων Quami (LQM), στο Φαϊσαλαμπάντ, την τρίτη μεγαλύτερη πόλη του Πακιστάν. Το LQM είναι μια εργατική οργάνωση με βάσεις στην κοινότητα που μάχεται για τα δικαιώματα των εργαζομένων στην υφαντουργία από το 2004.

Ένα αντιτρομοκρατικό δικαστήριο την 1^η Νοεμβρίου 2011 απαγγείλε σε έξι ηγέτες κατηγορίες για τρομοκρατία και επειδή συχνά παρατηρείται οι τρομοκράτες να αφήνονται ελεύθεροι, (...) τους κατηγορήσαν ότι έκαψαν ένα εργοστάσιο στη διάρκεια της απεργίας. Πρόκειται για κατασκευασμένες κατηγορίες. Στην πραγματικότητα, την ημέρα της απεργίας, στις 20 Ιουλίου 2010, γκάνγκστερ πληρωμένοι από τους ιδιοκτήτες του εργοστασίου άρχισαν να πυροβολούν τους εργαζόμενους που έφευγαν από το εργοστάσιο για να απαιτήσουν καλύτερους μισθούς. Κάποιοι εργαζόμενοι τόλμησαν να μπουν στο εργοστάσιο και ανάγκασαν τους γκάνγκστερ να σταματήσουν. Ορισμένοι από αυτούς ξυλοκοπήθηκαν από τους εξαγριωμένους εργαζόμενους.

Στη διάρκεια της δίκης, ο δικηγόρος των κατηγορουμένων ρώτησε πως ήταν δυνατό, αφού το εργοστάσιο κήκε, να λειτουργεί κανονικά τρεις μέρες αργότερα.

Πάνω από 100.000 εργαζόμενοι στους μηχανικούς αργαλειούς απείρησαν στις 20 Ιουλίου 2010, στην περιοχή του Φαϊσαλαμπάντ, για αύξηση των μισθών που είχε ανακοινώσει η κυβέρνηση κατά την παρουσίαση του προϋπολογισμού του 2010-11. Η κυβέρνηση ανακοίνωσε 17% αύξηση στους κατώτατους μισθούς του ιδιωτικού τομέα. Το LQM στο Φαϊσαλαμπάντ, το Τζανγκ και άλλες περιοχές βρισκόταν σε διαπραγματεύσεις με τους ιδιοκτήτες των μηχανικών αργαλειών επί τρεις εβδομάδες πριν την απεργία.

Οι πολύχρονες ποινές φυλάκισης αυτών των ηγετών των εργαζομένων αποτελούν ένα συντριπτικό πλήγμα για το κίνημα των εργαζομένων του Φαϊσαλαμπάντ και ολόκληρης της χώρας (...) και ξεπερνούν κάθε πρόβλεψη, ιδίως επειδή αυτή η δικαστική εξουσία αποκαταστάθηκε χάρη στη στήριξη ενός ισχυρού λαϊκού κινήματος. (...)

Μια από τις βασικές μεθόδους πεθάρχησης των εργαζομένων στον καπιταλισμό είναι το να ωθούνται σε ένα σημείο όπου δεν τους έχει μείνει άλλη επιλογή από το να διαπραγματευτούν με τα αφεντικά με τους όρους των τελευταίων. Αυτό πραγματοποιείται είτε μέσω ωμής κρατικής βίας είτε με την οικονομική συντριβή της εργατικής τάξης, έτσι που να μην έχει άλλη επιλογή από το συμβιβασμό για να επιβιώσει στα πλαίσια του συστήματος.

Τα αφεντικά χρησιμοποίησαν τη δεύτερη τακτική για να διασφαλίσουν ότι αυτοί οι ηγέτες των εργαζομένων θα αποτελέσουν παράδειγμα προς αποφυγή για όποιον τολμήσει να υψώσει τη φωνή του ενάντια στις αδικίες που επιβάλλονται στους εργαζόμενους. Όλοι οι φυλακισμένοι σύντροφοί μας είναι έγγαμοι και αποτελούν τους βασικούς τροφοδότες των οικογενειών τους. Οι οικογένειές τους έχουν ωθηθεί στα όρια της οικονομικής καταστροφής. Σκέφτονται ακόμα και να

πάρουν τα παιδιά από τα σχολεία εφόσον αδυνατούν να αγοράσουν ακόμα και τα στοιχειώδη.

Γνωρίζοντας ότι αυτό αποτελεί μέρος της πολιτικής στρατηγικής των αφεντικών για να υποτάξουν τους εργαζόμενους και ότι έχει σοβαρές επιπτώσεις στις οικογένειες των φυλακισμένων ηγετών, το ΕΚΠ, το LQM, η Εθνική Συνομοσπονδία Συνδικάτων (NTUF) και το Ίδρυμα Εκπαίδευσης των Εργαζομένων (LEF) απευθύνουν έκκληση οικονομικής στήριξης των οικογενειών των φυλακισμένων συντρόφων μας.

Αυτές οι οικογένειες αξίζουν τη γενναιοδωρή στήριξή μας όχι μόνο γιατί οι συγκεκριμένοι σύντροφοι υποφέρουν λόγω της συμμετοχής τους στο εργατικό κίνημα, αλλά και γιατί το αποτέλεσμα αυτού του κινήματος και η ικανότητά μας να επεκτείνουμε την αλληλεγγύη και την υποστήριξη στους συντρόφους μας στις δύσκολες συνθήκες θα κρίνει και το εάν αυτό το συγκεκριμένο γεγονός θα αποθαρρύνει τη μαχητικότητα της εργατικής τάξης (όπως θέλουν τα αφεντικά) ή θα λειτουργήσει ως φωτεινό παράδειγμα αλληλεγγύης της εργατικής τάξης απέναντι στις απεχθείς τακτικές της άρχουσας τάξης.

Εκ μέρους των LQM, NTUF, ΕΚΠ και LEF, σας προτρέπουμε να κάνετε μια γενναιοδωρή δωρεά για τις οικογένειες αυτών των θυμάτων της κρατικής τρομοκρατίας. Αυτές οι οικογένειες βρίσκονται σε μεγάλη ανάγκη οικονομικής στήριξης και δεν μπορούμε να τις συντηρήσουμε παρά μόνο με συλλογική προσπάθεια. Ακολουθούν οι λεπτομέρειες σχετικά με τις τράπεζες.

ΜΕΤΑΦΟΡΑ ΚΑΤΕΥΘΕΙΑΝ ΣΤΟ ΠΑΚΙΣΤΑΝ

A/C Title: Labour Education Foundation
A/C Number: 01801876

Route: Please advise and pay to Citi Bank, New York, USA Swift CITI US 33 for onward transfer to BANK ALFALAH LTD., KARACHI, PAKISTAN A/C No. 36087144 and for final transfer to BANK ALFALAH LTD., LDA PLAZA, KASHMIR ROAD, LAHORE, PAKISTAN
Swift: ALFHPKKALDA for A/C No. 01801876 OF LABOUR EDUCATION FOUNDATION.

ΜΕΣΩ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ ESSF

Είναι δυνατή και η αποστολή επιταγών σε ευρώ ή η μεταφορά δωρεών μέσω λογαριασμού ESSF. Προσδιορίστε «Πακιστάν» στο πίσω μέρος της επιταγής σας ή της εντολής μεταφοράς.

Επιταγές: Οι επιταγές στο ESSF σε ευρώ πρέπει να στέλνονται μόνο σε: ESSF 2, rue Richard-Lenoir 93100 Montreuil France

Τραπεζικοί Λογαριασμοί: Crédit Lyonnais Agence de la Croix-de-Chavaux (00525) 10 boulevard Chanzy 93100 Montreuil France ESSF, account number 445757C

Λεπτομέρειες διεθνών τραπεζικών λογαριασμών IBAN : FR85 3000 2005 2500 0044 5757 C12 BIC / SWIFT : CRLYFRPP
Account holder : ESSF

16 /11/2011

(*) Ο Φαρούκ Ταρίκ είναι εθνικός εκπρόσωπος του Εργατικού Κόμματος του Πακιστάν.

<http://www.laborpakistan.org>

Τελείωσε η κατοχή και ο πόλεμος στο Ιράκ;

■ Κώστας Δικαίος

Τον Δεκέμβρη ο αμερικανός υπουργός άμυνας Λέον Πανέτα σε μια τελετή στη Βαγδάτη κήρυξε επίσημα το τέλος του πολέμου στο Ιράκ και την πλήρη αποχώρηση των αμερικανικών στρατευμάτων. «... Η δημιουργία ενός Ιράκ που θα μπορεί να κυβερνάται μόνο του και να είναι ασφαλές, πραγματοποιήθηκε», δήλωσε, αναμασώντας το υπερφίαλο και ψευδές διάγγελμα του πρώην προέδρου Μπους «... αποστολή εξετελέσθη...» λίγες εβδομάδες μετά την έναρξη της εισβολής το 2003.

8 χρόνια πολέμου έχουν οδηγήσει σε 162.000 νεκρούς Ιρακινούς (το 79% απ' αυτούς άμαχοι), 4.500 αμερικανούς στρατιώτες που γύρισαν στην πατρίδα τους μέσα σε μολυβένιο φέρετρο και 30.000 που τραυματίστηκαν (από το 1,5 περίπου εκ. που στάλθηκαν συνολικά στο Ιράκ από τις ΗΠΑ). Περίπου 1 τρις δολ. είναι για τις ΗΠΑ το κόστος των στρατιωτικών επιχειρήσεων - και βέβαια ανυπολόγιστο παραμένει το κόστος από την καταστροφή των υποδομών και των πλουτοπαραγωγικών πηγών του ίδιου του Ιράκ.

Ομπάμα χαρακτήρισε το Ιράκ «μέγα επίτευγμα» και προσπάθησε να το συνδέσει με τις προεκλογικές του δεσμεύσεις το 2008 ότι θα «... τερματίσει τους εγκληματικούς πολέμους του Μπους και τις αντιδημοκρατικές του μεθοδεύσεις...». Στην πραγματικότητα, σήμερα οι ΗΠΑ πολεμούν σε περισσότερα μέτωπα από τότε, το Γκουαντάναμο και τα στρατοδικεία συνεχίζουν ανεμπόδιστα την δράση τους, ενώ έχουν προστεθεί και οι «εξωθεσμικές» δολοφονίες (Μπιν Λάντεν κ.α.) και συλλήψεις υπόπτων τρομοκρατών! Σε ότι αφορά το ίδιο το Ιράκ, μάλιστα, θα πρέπει να τονίσουμε ότι: 1) Αρχική επίδιωξη των ΗΠΑ ήταν να παραμείνουν 20.000 στρατιώτες, αλλά δεν έγινε δυνατή συμφωνία με την ιρακινή κυβέρνηση, γιατί ζητούσαν την εξαίρεσή τους από τους

ιρακινούς ποινικούς νόμους. 2) Η αποχώρηση των στρατιωτών συνδυάζεται με μια ανακατανομή των δυνάμεων των ΗΠΑ στην ευρύτερη περιοχή (25.000 στο Κουβέιτ, δεκάδες χιλιάδες σε Μπαχρέιν, Κατάρ, Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, Ομάν και Σαουδική Αραβία). Δεν είναι καθόλου άσχετα άλλωστε η κρίση στον Περσικό Κόλπο με το Ιράν, το οποίο απειλεί να κλείσει τα στενά του Ορμούζ (απ' όπου διακινείται το 35% των παγκόσμιων εξαγωγών πετρελαίου) και η προσπάθεια των ΗΠΑ να μετατρέψουν το Συμβούλιο Συνεργασίας του Κόλπου σε υποχείριο του ΝΑΤΟ. 3) Στο Ιράκ οι ΗΠΑ διατηρούν ασφυκτική στρατιωτική παρουσία: 200 στρατιωτικούς συμβούλους, 16.000 διπλωμάτες, πολιτικό και ένστολο προσωπικό (μισθοφόροι ειδικών αποστολών και ιδιωτικών επιχειρήσεων), έναν σταθμό-μαμούθ της CIA, μια πρεσβεία-φρούριο στην Βαγδάτη (μεγαλύτερη σε έκταση από το Βατικανό), άλλα δύο παρόμοια προξενεία στη Νασόρα και την κουρδική πρωτεύουσα Αρμπίλ.

Η κατοχή λοιπόν κάθε άλλο παρά φαίνεται να τελείωσε και ο λόγος είναι απλός. Σε μια χώρα με 4,5 εκατομμύρια ορφανά, 600.000 άστεγα παιδιά, 1,5 εκατομμύριο χήρες, επίσημη ανεργία 28%, με κατεστραμμένες τις υποδομές και με θρησκευτικές και φυλετικές συγκρούσεις ως συνέπεια της κατοχής, χρειάζεται ένας ολόκληρος στρατός για να μπορέσουν οι ΗΠΑ να απομυζούν το πετρέλαιο, να φυλάνε τις εγκαταστάσεις και τους αγωγούς, να εξασφαλίζουν στις εταιρείες τους σχετική ασφάλεια στο ληστρικό τους έργο!

Σε ότι αφορά τη «Δημοκρατία» στη χώρα και τη δυνατότητα να «κυβερνηθεί» μόνη της, τα πράγματα είναι ακόμα πιο πολύπλοκα. Η συμφωνία που επετεύχθη έναν μόλις χρόνο πριν ανάμεσα στους Σίτες (πλειοψηφία του πληθυσμού που επί Σαντάμ καταπιέζονταν και αποκλείονταν

από τη διοίκηση και τα αξιώματα, αλλά βρήκαν ιδιαίτερους αρωγούς τους Αμερικανούς στην προσπάθειά τους να «φτιάξουν» το νέο κράτος), τους Σουνίτες (μέλη του κόμματος Μπάαθ του Σαντάμ, που ασκούσε δικτατορική διακυβέρνηση αλλά μετά την κατοχή αποτέλεσε τη βάση της ιρακινής αντίστασης και που εξακολουθεί να έχει ένοπλη δράση τόσο ενάντια στις δομές του νέου κράτους όσο και ενάντια στους Αμερικανούς) και τους Κούρδους (που ουσιαστικά έχουν κερδίσει την πλήρη αυτονομία τους στο Βόρειο Ιράκ, συγκροτώντας ένα ομόσπονδο κράτος και διεκδικώντας διάφορα εδάφη από τους Σουνίτες), η οποία προβλέπει Σίιτη πρωθυπουργό, Κούρδο πρόεδρο και Σουνίτη πρόεδρο της Βουλής και αντιπρόεδρο της κυβέρνησης (πρόκειται για Σουνίτες που έχουν αποδεχθεί την κυριαρχία των ΗΠΑ) είναι ιδιαίτερα εύθραυστη.

Όλο το οικοδόμημα αποτελεί προσπάθεια των ΗΠΑ και των υπηρεσιών τους να κρατήσουν μια ισορροπία, ιδιαίτερα μετά τις μεγάλες συγκρούσεις λόγω θρησκευτικών διαιρέσεων αλλά και την έξαρση της εξέγερσης ενάντια στην κατοχή το 2006-2007. Είναι αλήθεια ότι κάτω από τη συμφωνία οι ΗΠΑ κατάφεραν να δώσουν σημαντικά χτυπήματα στις πιο δραστήριες αντάρτικες ομάδες της ιρακινής αντίστασης, ενώ ταυτόχρονα ισχυροποίησαν τον εγχώριο στρατό, αστυνομία αλλά και τις παραστρατιωτικές ομάδες, σουνιτικές και σιιτικές. Ωστόσο, η ισορροπία είναι εξαιρετικά ασταθής. Σε συνθήκες φόβου και αβεβαιότητας οι Ιρακίνοι στράφηκαν σε αρχέγονους δεσμούς φατριών, φυλών και συνωμοτικής πολιτικής δράσης. Οι σίτες άρχισαν να εγκαταλείπουν τις σουνιτικές συνοικίες και το αντίστροφο, ενώ οι Κούρδοι βρήκαν καταφύγιο στο δικό τους κρατίδιο. Η καταστροφή του στρατού, των κρατικών υποδομών και του εκπαιδευτικού συστήματος, που επέτρεπαν μια συνεκτική διαβίωση του πληθυσμού κάτω από τη δικτατορία του Σαντάμ, έδωσε την ευκαιρία να οικοδομηθούν νέες δομές από τους λαφυραγωγούς Σίτες με τη βοήθεια των ΗΠΑ, ενώ εξέθρεψε και την σουνιτική εξέγερση. Έτσι η ισχύς των Σιτών πολλαπλασιάστηκε, η πολιτική τους επιβίωση ταυτίστηκε με την έννοια της «Δημοκρατίας» και δημιουργήθηκε αυτό το είδος κράτους που αποτελεί μια καθόλου βελτιωμένη και το ίδιο βίαιη εκδοχή του παρελθόντος. Ο ίδιος ο πρωθυπουργός Νουρί Αλ Μαλικί αποτελεί προσωποποίηση αυτού του καθεστώτος. Η ανάδειξή του στην εξουσία αποτελεί παράδειγμα για το τι μπορεί να συμβεί, όταν οι ιμπεριαλιστές ανατρέπουν ένα αυταρχικό καθεστώς αλλά στη θέση

του εγκαθιστούν ένα άλλο καθεστώς-μαριονέτα. Παρότι οι λαοί μπορεί να ονειρεύονται την επικράτηση της δημοκρατίας, οι κάθε λογής καιροσκόποι είναι αυτοί που νέμονται τελικά την εξουσία με την βοήθεια των ιμπεριαλιστών (Λιβύη, Ιράκ, Αίγυπτος). «Πρώην στέλεχος του κόμματος Νταουά, που κατηγορείται για την βομβιστική επίθεση εναντίον της αμερικανικής πρεσβείας στο Κουβέιτ το 1983(!), εμπιστεύεται μόνο τους στενότερους συνεργάτες του, ανίκανος να οικοδομήσει ευρείες πολιτικές συμμαχίες και εχθρός όλων των διανοητικών απολαύσεων της ζωής, σε μια χώρα που ακόμα και στα χρόνια του Σαντάμ διέθετε ορισμένους από τους καλύτερους επιστήμονες, καλλιτέχνες και λογοτέχνες του αραβικού κόσμου...»: έτσι κριτικάρουν τον Μαλικί ακόμα και οι δημοσιογράφοι της Washington Post! Αυτή η μαριονέτα είναι αδύνατον να κρατήσει την ισορροπία του καθεστώτος. Ήδη λίγο μετά την «αποχώρηση» των αμερικανών στρατιωτών, εξέδωσε ένταλμα σύλληψης του σουνίτη αντιπροέδρου Ταρίκ Αλ Χασίμι με την κατηγορία ότι συνωμοτούσε για τη δολοφονία σιιτών μελών της κυβέρνησης. Ο Χασίμι δραπέτευσε στην Αρμπίλ του Κουρδιστάν, εμπλέκοντας στη διένεξη τους Κούρδους, που καλούνται να τον παραδώσουν στη Βαγδάτη. Το σουνιτικό κόμμα Ιρακίγια (που έχει αποδεχθεί την κυριαρχία των ΗΠΑ) καταγγέλει τον Μαλικί ότι θέλει να επιβάλει δικτατορία και ότι σχεδιάζει εκστρατεία δολοφονιών!

Ανάμεσα σε όλα αυτά παρουσιάστηκε μια νέα έξαρση της σουνιτικής αντίστασης με συντονισμένες επιθέσεις εναντίον κρατικών στόχων, σιιτικών συνοικιών και σουνιτικών ομάδων που συμμετέχουν στον κρατικό μηχανισμό, με 63 νεκρούς και 194 τραυματίες. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να κληθούν εσπευσμένα αμερικανοί αξιωματούχοι για να διευθετήσουν την πολιτική κρίση. Αλλά και το Ιράν έκανε μια δική του προσπάθεια να παρέμβει, αφού διατηρεί δεσμούς με τους Σίτες, προκαλώντας την αντίδραση των ΗΠΑ και περιπλέκοντας ακόμα περισσότερο την κατάσταση.

Ωστόσο, το πιο ελπιδοφόρο ήταν ότι την έστω και τοπική «αποχώρηση» των δυνάμεων κατοχής ακολούθησαν πανηγυρισμοί από τους Ιρακινούς, οι οποίοι έκαναν αμερικανικές σημαίες! Αν ο ιρακινός λαός κατορθώσει να απαλλαγεί από τις σάπιες «ηγεσίες» που νέμονται την εξουσία και εγκαταλείψει τις φυλετικές και θρησκευτικές διαίρεσεις προς όφελος μιας αντικαπιταλιστικής και αντιιμπεριαλιστικής κατεύθυνσης, τότε μόνο μπορεί να αποφύγει την ιμπεριαλιστική ληστεία, τη διαίρεση και τον εμφύλιο πόλεμο.

